

tuổi ngọc

tuần báo của tuổi vừa lớn

Wagon
AP215
T924+



TUẦN LỄ TỜ 27-1-72
ĐẾN 2-2-1972

số 36

BỘ
MỜI

giá 60 đ.

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM :
THƯ KÝ :
QUẢN LÝ :

DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
ĐÌNH TIẾN LUYỆN, TỪ KẾ TƯỚNG
ĐẶNG XUÂN CÓN

VĂN

kim mao sư vương
mùa xuân nào đó
tết và huyền thoại

DƯƠNG CUNG CÁT
SỢI TÓC DÀI
LINH VIỆT

THƠ

nguyễn bình — huỳnh ngọc điệp — trần quốc tuấn — song
nhị — phạm chu sa — trương văn dũng — lê ngọc di
nhân — nguyễn đình hiếu — hương duyên

TRUYỆN DÀI

tình mộng
lá tương tư
thăng khoa

HOÀNG HẢI THỦY
MƯỜNG MÀN
DUYÊN ANH

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
bệnh mới lớn
ngọc thân ái
chạp phở
biết một biết mười

TÒA SOẠN VIẾT
NGUYỄN TUẤN ANH
NGỌC
KIẾN VÀNG
NGUYỄN THẾ

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

BẠN ĐÃ CÓ CHƯA ?

XUÂN HỒNG



TUYỂN TẬP VĂN THƠ HỌA NHẠC
ĐẠI HỘI NHỮNG NGƯỜI VIẾT MÀ BẠN HẰNG MẾN YÊU

XUÂN HỒNG TUỔI NGỌC

TẶNG PHẨM MÙA XUÂN TUYỆT VỜI NHẤT GỬI BIỂU THẦY
CÔ, GỬI CHO TÌNH NHÂN VÀ BẠN BÈ

XUÂN HỒNG TUỔI NGỌC

ĐỌC ĐỀ XANH MẮT THIẾU NIÊN HỒNG MÔI THIẾU NỮ
ẤM ÁP TÌNH NHAU

XUÂN HỒNG TUỔI NGỌC

MUA MỘT SỐ ĐỀ DÀNH, MỘT SỐ ĐỀ TẶNG, MỘT SỐ ĐỀ
CẮT TRANG BÌA LỒNG KÍNH TREO TƯỜNG, MỘT SỐ ĐỀ
ĐỌC HẾT MÙA XUÂN

XUÂN HỒNG TUỔI NGỌC

GIAI PHẨM TẾT RỰC RỠ NHẤT CỦA TUỔI VỪA LỚN

GIÁ 200 ĐỒNG

Đã Phát Hành Khắp Nơi

Mua Ngay Kẻo Hết



Cuối năm nhà mây hồng phát giải đồ vui để học

Chiều chủ nhật, 23-1-1972, tủ sách Mây Hồng đã tổ chức một buổi họp mặt tại trụ sở Trung Tâm Văn Bút Việt Nam, đường Đoàn thị Điểm, Sài Gòn để phát phần thưởng cho các tác giả đã trúng giải trong cuộc thi đồ vui để học trong năm 1971—1972. Tủ sách Mây Hồng ra đời từ một năm nay và đã xuất bản được 42 tác phẩm viết cho tuổi học trò. Những tác phẩm này do các nhà văn nổi tiếng như Nhật Tiến, Hà Huyền Chi, Minh Quân, Vũ Hạnh... sáng tác. Nội dung thật bổ ích. Ấn loát đẹp, bán giá rẻ. Đây là một thiện chí đáng khích lệ của nhóm chủ trương dưới sự bảo trợ của ông Giám đốc nhà phát hành Sống Mới. Bốn mươi độc giả trúng giải. Những em ở xa, Mây Hồng gửi quà tặng bằng bưu điện. Bấy em ở gần đến tận nơi lãnh giải. Giải nhất tiền mặt và tặng phẩm ngót một trăm ngàn. Hiện diện trong buổi họp thân mật có nhiều nhà văn, nhà báo và nhà giáo quen thuộc ở Sài Gòn. Buổi họp được ban nhạc giúp vui rất nhộn nhịp. (Kiến Vàng)

người của băng nhạc chủ đề phạm mạnh cương tái xuất

Hồi băng nhạc chưa bị lạm phát Phạm Mạnh Cương, người của băng nhạc chủ đề, mỗi tháng phát hành đều đều một cuốn băng dưới nhãn hiệu Tú Quỳnh. Nhưng rồi băng nhạc bị lạm phát, Phạm Mạnh Cương đi một đường lâu lâu ra một cuốn. 1970 cuốn băng nhạc mùa xuân của Tú Quỳnh hay nhất. 1971 vẫn hay nhất. 1972 lại hay nhất. Đó là băng nhạc *Dạ Vũ Mùa Xuân*. Đặc biệt trong cuốn băng nhạc mùa xuân 1972 của Tú Quỳnh, cô Thanh Lan hát những bài thứ tiếng trong bản *One day* của Johann Strauss. Nghe nói *Dạ Vũ Mùa Xuân* bán khá chạy. Bà Như Hào thu hồ thu tiền để Tết này ta gặp nhau ở Đà Lạt ăn bún bò mà suýt xoa. (Ái Nhi)

bạn ngọc nhớ giùm ngày mười sáu tháng giêng

Sau số báo này, số 36 (Tuổi Ngọc Cuối Năm Con Lợn), tòa soạn cho phát hành Xuân Hồng Tuổi Ngọc gồm ba số 37, 38, 39, và sẽ nghỉ ăn tết. Số 40 (Tuổi Ngọc Tân Niên) phát hành NGÀY MƯỜI SÁU THÁNG GIÊNG NĂM CON CHUỘT tức là ngày 1-3-1972. Số 40 Tuổi Ngọc có nhiều thay đổi về nội dung để « xứng đáng » với 60 đồng mỗi tuần của bạn ngọc. Nhiều tuần báo đã lên giá 100 phần 100, Tuổi Ngọc chỉ dám lên 50 phần 100 thôi. Nhân đây, Tòa soạn kêu gào bạn ngọc ủng hộ tích cực để nuôi sống Tuổi Ngọc bằng cách mua Tuổi Ngọc dài hạn. Việc này, Tuổi Ngọc không dám làm từ trước vì thiếu nhân viên. Nhưng bởi sự sống còn của tờ báo

anh em đành ôm thêm nhiệm vụ tùy thời. Nếu có chừng 1000 bạn (bất kể ở Sài Gòn hay xa Sài Gòn) mua báo dài hạn, Tuổi Ngọc có thể tiếp tục chống gậy qua cơn sóng gió này. Chỉ xin bạn mua hai tháng. Hết hai tháng bạn lại mua tiếp. Hai tháng Tuổi Ngọc có 480 đồng, bằng nửa cái vé phim Doctor Jivago giá chợ đen. 480 đồng của 1000 bạn ngọc nuôi dưỡng nổi một tuần báo và một nhà xuất bản. Không ai giúp đỡ Tuổi Ngọc cả. Tuổi Ngọc mong bạn ngọc giúp đỡ. Xin hãy tích cực ủng hộ Tuổi Ngọc. Đừng đánh bạc vui xuân, bớt xem một phim là đủ 480 đồng. Và bạn hãy chịu khó ra bưu điện mua cái bưu phiếu, gửi thư báo đảm về tòa soạn. Bưu phiếu và thư báo đảm đề tên ông Đặng Xuân Cồn. Đừng đại dốt gửi tiền mặt trong thư. Bưu điện không phạt bạn hay tòa soạn đâu mà bóc thư mượn đỡ tiền mừng... cách mạng mùa thu. Và bạn thiệt, và tòa soạn thiệt. Vì không có luật nào khiêu nại tiền trong thư bị mất cả. (Tuổi Ngọc)

trước khi ăn tết nhớ năm thứ bệnh

1) Thức đêm để chơi tam cúc, bài cào, hay lác bầu cua cá cộp... ngày lại chen chúc trong các rạp chiếu bóng, hát tuồng hay lang thang dưới ánh nắng chói chang chắc chắn sẽ có nhiều bạn đọc Tuổi Ngọc ôm đầu than vãn vì nhức nhối ray rứt. Tốt hơn hết, nên mua sẵn Aspirine, Dolan, Glifanan hay 1 chai Pyrèthane gouttes. Khi đau, có thể uống từ 3 tới 4 viên nếu trên 16 tuổi và cách khoảng 5 tiếng đồng hồ, mỗi lần. Riêng Pyrèthane, mỗi lần uống 25 giọt hòa trong 1/2 ly nước đường, mỗi ngày từ 2 tới 3 lần.

2) Những ngày cuối năm thường trùng với mùa cảm, cúm (Rhume, Grippe). Sổ mũi, ê mồm, ho hắng đầu cổ là những triệu chứng điển hình, rõ rệt nhất.

Một hộp Rhumex, Vitamine C, mười lăm viên Coryzal, vài chai Sirop

Toplexil, Thorphan, ít viên kẹo ngậm Pastilles Solutricine, Maxicaine có thể được coi như phần vũ khí trang bị đầy đủ để thắng trận giặc khó chịu này.

3) Đang mát da khoẻ khoắn bỗng nhiên nóng sốt ùng ùng kéo tới. Cặp thủy ở nách cũng vọt lên đến 40—41 độ. Ăn gì ói nấy. Địch thị là tình trạng nhiễm trùng đáng ngại, và không thể coi thường.

Một mặt phải dùng ngay trụ sinh như Chloram — Phénicol, Auréomycine... để tận diệt vi trùng, tác nhân vô hình gây bệnh, mặt khác phải chườm nước đá lên trán hay thân mình để nhờ bức xạ hạ thân nhiệt xuống. Ngoài ra còn phải uống thêm thuốc thối nhiệt như Latépyrine, Pyramidon, Antipyrine hay dùng tọạ được Febrectol để đặt vào hậu môn.

Nếu quá mệt, phải uống thuốc vượng tim như Solucamphre, Coramine. Điều nên nhớ là trong tình trạng sốt cao phải tuyệt đối kiêng cơm. Chỉ nên ăn sữa hoặc húp cháo trắng với đường. Đó là phương pháp dinh dưỡng đúng cách khiến mau lành bệnh nhất.

4) Ngày xuân vui bạn bè, ăn uống bậy bạ rất dễ bị Tào Thào đuổi. Ganidan là thuốc rẻ tiền nhất. Nếu không quá so sức các bạn có thể mua Mexaforme, Kaomycin... Tiêu chảy nhiều sẽ gây khát nước, cứ việc uống cho đã, nên ăn súp cà rốt. Trong trường hợp bụng đau quặn có thể uống 1 muỗng cà phê Élixir Parégorique hòa trong 1/2 chén nước trà ấm. 5) Tết nhất, đồ hộp, nấm, thức ăn ôi... hay làm trúng thực. Thương thổ hạ tả, toát mồ hôi lạnh là địch danh thủ phạm. Phải móc cổ họng cho nôn thức ăn ra. Nặng thì có thể uống Septicarbone, Génatropine, Colimycin... Nặng hơn thì hãy mau mau chạy ra bệnh viện là thượng sách.

Lưu ý bạn ngọc xong, bây giờ, bác sĩ của bạn an lòng lắm rồi. Cầu chúc bạn Ngọc và gia quyến hưởng trọn vẹn một năm mới dồi dào sức khoẻ và hạnh phúc.

(Nguyễn Tuấn Anh)



CUỐI NĂM DƯỚI GIÀN MÂY TRẮNG

HUY TƯỞNG

● tặng một chùm trắc bá đầu thu

Chiều cuối năm nắng vàng hanh một
đóa
Nở dưới giàn mây trắng nụ tàn phai
Anh vội vã viết vài dòng cho bé
Kéo đêm về trăng lạnh thấm qua vai
Muốn viết quá nhưng ngại lòng heo
hút
Biết đâu lời đã lạc một đêm thu
Buổi sương ấy tan hai tờ lá biếc
Những dấu chân run rẩy dưới sa mù
Ta đã gặp, phải không, từ dạo đó
Bé ngập ngừng ngổ năng rớt mong
manh
Và bé sợ, chao ôi sao bé sợ
Mai ngày rồi biết biết có giữ được
anh (?)
Cũng như lá thở hương trời buổi sáng
Anh dỗ dành bé tựa một cành sương
Ngại cơn gió heo may về bất chợt
E làm tan đôi má thoáng gầy hường
Bởi mới lớn, tình bé còn trong nụ
Ngày ngập say của một cuộc rượu
đầy
Bé phiêu lãng như loài chim thần thoại
Giữa những mùa điệu vợi có ai hay (1)

Và đêm bé mơ anh loài cỏ quý
Nở trong vườn muôn triệu đóa tình
khỏi
Nở thơ đại nở thiết tha, thầm lặng
Đề bé quý hé ngậm giữa hai môi
Tình của bé rung rung hồn giấy trắng
Từng ngón tay khờ khạo đẹp vô cùng
Nhưng bé mãi lạc vào chiêm bao cũ
Đâu có ngờ nắng xế trái bên sông
Những lúc ấy nhìn nhau anh có thấy
Đôi mắt huyền bé mộng suốt thanh
xuân
Hồn thiếu nữ trong xanh hồ tuyết ngọc
Anh nhớ rồi, và lá ngủ dưới bàn chân
Đề tóc bay qua thời thơ đại ấy
Bé quên hồn nhan sắc lá thu phai
Anh bước vội nhưng sợ trời sẽ rụng
Ướt trang đời diễm tuyệt ở ngày mai
Chút thương nhớ bé cất vào trong gối
Vẽ trong vòng ảo mộng dưới trăng
khuya
Và bé thấy anh trôi vào giấc điệp
Những dòng thơ không gợn ý chia lìa

Khi đất bé vào đời anh chiều đó
Hai bàn tay đã nhỏ lệ hân hoan
Bé đâu biết anh giấu nghìn tiếng vọng
Của trái tim tê lạnh ủa trắng ngàn
Đón mừng bé như lọ hoa dễ vỡ
Nén hồn anh tinh khiết một cành hoa
Anh cố nén sau lưng đau đớn cũ
Những trang đời khổ lụy, đắng cay
và...
Anh nhìn mãi nhưng không tin đã
thấy
Bóng bé về như sợi khói màu xanh
Bởi ngàn dặm trước sau anh mây rớt
Trên đường đi cánh lớn phủ xây
thành

Anh chẳng dám giảng hồn lên tóc bé
Sợ ý chùng những ám ảnh sinh ly
Bé đâu biết được lòng anh quá đổi
Nghìn đêm nằm nghe nguồn cội ra đi
Tình của bé luôn làm anh hốt hoảng
Quên những ngày lâm lụy để yêu
nhau
Nên anh đã như hoa về một cụm
Nở cơ hồ không vương chút thương
đau
Anh xin bé những tờ xanh của tuổi
Trái quanh đời cho dâu bể đi xa
Và ngây ngất chim xuống lòng quên
lãng
Chim trên cành riu rít bản hòa ca
Ôi những lúc quên sầu ngời bên bé
Vị phút giây mộng thấy tuổi xa xưa
Nghe thoang thoang hương bay mùi
cỏ dại
Đến nghìn năm sống lại cũng không
vừa

Đẹp rạng rỡ bé cười hai hàng ngọc
Tình thật thà cảm động quá đi thôi
Nhưng anh đã vụng về không giữ kịp
Một chút gì lóng lánh tựa sao rơi
Hồn bé nhẹ bay qua ngàn lá cỏ
Nhưng lòng anh đã nặng những u
buồn
Không thể vơi bằng cánh tay quá khứ
Nên tim này còn đọng giọt sầu thương

Anh cứ hẹn viết một bài thơ đẹp
Ghi những ngày lãng mạn có trong
tay
Đề tặng bé áp vào lòng mỗi tối
Gọi miên man khi giấc ngủ chưa đầy
Nhưng bỗng chốc trăng đau mờ dưới
núi
Loài chim di đã ngưng hót lúc nào
Anh bình tĩnh như vừa qua cơn mộng
Lay đêm dài đủ rụng một vì sao
Vẫn biết chữ, lọ hoa kia dễ vỡ
Anh đâu ngờ im lặng réo trong hoa
Nên mãi thiếp theo dòng xanh bất
tuyệt
Buổi sáng nằm nghe lệ nóng tan nhòa

Thôi đã hết vì bé làm sao thấy
Giòng sông kia đã chảy quá âm thầm
Mang thiên cò ngự trên đời của bé
Nói sao vừa hạt nước nhỏ từ tâm

Mùa xuân hẹn đêm thu chiều hạ cũ
Ở bên trời sâu vọng quá hoang vu
Anh giữ mãi tiếng chim kêu chiều ấy
Cùng cô liêu đã ghi dấu non mù

Xin cứ hẹn, phải không như ngày
trước

Anh sẽ về viết tiếp đoạn thơ sau
Tặng cho bé cho hoa và lá nữa
Bóng hình ai vơi vợi buổi xuân đầu

Và ở đó, bé ơi, cùng năm tháng
Nhảy tung tăng và nhớ đón anh về
Cồn sương lạnh chiêm bao hoài rơi
vọng

Anh đi tìm hư huyền dưới bờ khe

Chiều cuối năm nắng vàng hanh một
đóa

Nở dưới giàn mây trắng nụ tàn phai
Anh cảm động, bé ơi làm sao nói
Bài thanh xuân đành dang dở giữa
đời

Xin cứ hẹn, phải không, như ngày
trước

Đầu ngậm ngùi đôi chút cũng hay hay

«Vũ ứa nước mắt. Nước mắt nhỏ xuống tóc Thúy. Vũ hôn má Thúy. Vũ hôn môi Thúy. Mùa xuân của Vũ kh ông thề mất. Mùa xuân ấy đã ngự trị tận đáy hồn Vũ và chẳng một thứ lệnh nào bắt phá hủy nổi. Khi hương tóc Thúy, mật ngọt môi Thúy, ấm nồng da thịt Thúy còn làm Vũ xao xuyến, bàng khuâng, rạo rực thì Vũ sẽ trở về làm lại được vùng trời tỉnh lý thân yêu cũ. Vùng trời rực rỡ hơn, hiền mông hơn. Khoảnh khắc mơ ước tuyệt đời, Vũ thấy mình đầy phép tích linh thiêng. Vũ hôn lên mắt Thúy...»

bạn sẽ đọc 252 trang sách tuyệt vời trong

CON THÚY

● CON THÚY : CHUYỂN TÀU TRỞ VỀ DĨ VĨNG HAI MƯƠI NHĂM NĂM VUI BUỒN

● CON THÚY : VÙNG TRỜI CỦA NHỮNG CHỨNG TÍCH QUÊ HƯƠNG CÁCH MẠNG, LỤT LỘI, PHÁT XÍT, TÀU PHÙ, KHÁNG CHIẾN, TIÊU THỒ, TẢN CỤ

● CON THÚY : NGƯỜI TÌNH MỘNG TƯƠNG CỦA TUỔI TRÈ HÔM NAY

● CON THÚY : TÁC PHẨM VĂN CHƯƠNG VÀNG MƯỜI, THAI NGHÉN MƯỜI NĂM VIẾT RÒNG RÃ BẢY TRĂM BA MƯƠI NGÀY

● CON THÚY : TRÒ CHƠI CỦA TRÍ NHỚ CHỈ NHỚ CHỈ MỘT DUYÊN ANH CHƠI ĐƯỢC VÀ CHƠI TUYỆT DIỆU

NHỮNG BẢN ĐẶC BIỆT CÓ CHỮ KÝ CỦA DUYÊN ANH BẦY BẢN TẠI QUÁN SỐ 75 LẦU I CRYSTAL PALACE SÁNG CHỦ NHẬT

30-1-1972 TỪ 9 GIỜ SÁNG

BẠN NÊN TỚI MUA SỚM VÌ GIẤY ĐẤT ẤN BÁN ĐẶC BIỆT CHỈ IN 100 CUỐN BÁN NHƯ GIÁ ẤN BẢN GIẤY THƯỜNG TRONG NGÀY ĐẦU PHÁT HÀNH



LINH VIỆT

TẾT

và

HUYỀN THOẠI

Tết là của gọi tắt của Nguyên Đán Tiết. Tiết Nguyên Đán là tiết đầu tiên trong năm. Đối với người Việt Nam Tết là một đại lễ dung hòa mọi ý nghĩa của các ngày lễ lớn ở Tây Phương gồm Giáng Sinh, Tết Dương Lịch, Phục Sinh, Cầu Hồn và lễ Tạ Ơn.

Người ta không biết Tết ở Việt Nam đã có từ năm nào, nhưng chỉ biết rằng, ngày tháng tính theo Âm Lịch đã bắt đầu từ 4608 năm nay, nghĩa là Âm Lịch có trước Tây Lịch 2.637 năm. Mỗi năm Âm Lịch có 354 ngày. Các tháng Giêng, Tư, Năm, Bảy, Chín Mười Một có 29 ngày. Còn các tháng khác có 30 ngày. Cứ 3 năm có 1 tháng nhuận, tức là năm nào có tháng nhuận thì năm đó có 13 tháng. Tháng nhuận nằm vào giữa tháng Ba và tháng Tám. Nhờ có tháng nhuận mà các năm Âm lịch và Tây Lịch không bỏ xa nhau

Theo sách Lễ Ký của Khổng Tử thì Tết là đại lễ quan trọng nhất trong năm. Từ vua quan cho đến thứ dân phải chuẩn bị Tết cho thật xứng đáng. Vương quốc nào mà bỏ quên đại lễ Tết thì sẽ bị Trời Đất trừng phạt gắt gao.

Các sách Việt Điện U Linh Tập và An Nam Chí Lư cũng có đoạn nói về tục lệ Tết ở Việt Nam, nhưng chỉ nêu lên nhưng ý nghĩa mơ hồ. Nói cho đúng, khi tìm một định nghĩa đầy đủ về Tết, thật là một chuyện vụn vụn. Vì vậy, chỉ có thể nói rằng: «Tết là Mùa Tái Sinh, một đại lễ kết tụ những tục lệ đã có tự ngàn đời nhằm đánh dấu nền văn minh của dân tộc Việt.»

Tháng Giêng ăn Tết ở nhà

Tháng Hai cơ bạc, tháng Ba hội hè...

Ngày xưa, cha ông ta ăn Tết luôn ba tháng liền. Ngày nay, chúng ta chỉ vui Tết trong ba ngày hay dài lắm là một tuần lễ. Sở dĩ thời gian nghỉ Tết

đã thu ngắn lại, một phần, cơ lẽ do ảnh hưởng của văn minh Tây phương khác, đời sống của chúng ta ngày nay không còn là đời sống nông nghiệp cổ sơ để chỉ biết nghỉ ngơi chờ thời...

Lễ giao thừa và huyền thoại táo quân

Giao thừa có nghĩa là bàn giao và thừa nhận. Lễ Giao Thừa được cử hành vào lúc nửa đêm tiếp giáp năm cũ và năm mới để tổng tiễn năm cũ và đón mừng năm mới. Giao thừa là nghi lễ chính thức mở đầu cho Tết Nguyên Đán.

Theo truyền thuyết, Ngọc Hoàng Thượng Đế hàng năm đều cử một vị Thần xuống thế gian để trông nom đời sống cho từng gia đình. Vì vậy, Giao Thừa còn là cơ hội để người thế gian bày tỏ lòng tri ân vị Thần đã bảo vệ gia đình mình trong năm cũ, đồng thời tiếp đón vị Thần mới. Những vị Thần này được mệnh danh là Táo Quân. Vì được Ngọc Hoàng ban cho trọng trách săn sóc đời sống mỗi gia đình, cho nên Táo Quân hay còn gọi là Ông Táo đã được người hình dung như một ông quan từ thế giới vô hình để cai trị thế giới hữu hình.

Hàng năm tháng chạp hăm ba

Hai ông một Bà Thần Táo thăng thiên.

Theo tập tục, hàng năm cứ đến ngày 23 tháng Chạp Âm Lịch, Ba Ông Bà Táo Quân mãn nhiệm lên Trời để tâu với Ngọc Hoàng thượng đế công việc tốt xấu của từng gia đình. Bởi vậy, khi cúng Táo Quân, người thế gian thường bày trên bàn thờ Ông Táo 3 cái mũ giấy gọi là «Mũ Ông Công» kèm theo ba con cá chép để Ba Ông Bà Táo có phương tiện bay lên thượng giới. Ngày 30 tháng chạp vào lúc Giao Thừa, ba vị Thần Táo mới được Ngọc Hoàng cử xuống dương gian để nhận nhiệm vụ mới. Đời sống gia đình, bếp núc củi lửa là việc quan trọng, bởi vậy, dù giàu nghèo, người thế gian cũng phải có mâm cơm, chén rượu hối lộ cho Táo Quân để Ông Bà Táo tha bỏ những lỗi lầm năm cũ và chỉ tâu lên Ngọc Hoàng những điều tốt đẹp sau một năm thừa nhiệm dưới dương gian.

Tục cúng Táo Quân và huyền thoại về Ba Ông Bà Táo đã từ Trung Quốc truyền sang Việt Nam. Theo sách Lục Ký của Tào Bân đời Tống thì tại Hà Bắc vào đời vua Chu Công, có một gia đình nông dân, vợ chồng rất thương yêu nhau, nhưng không có con. Một ngày kia, người chồng đi làm và bật tin luôn. Ở nhà, người vợ vẫn một mực thủ tiết đợi chồng rồi vì nhớ chồng đã lâm trọng bệnh. Lúc đó có một người bạn của chồng đến thăm. Thấy vợ bạn đau nặng, người này liền lo cơm cháo và thuốc thang chạy chữa. Giữa lúc đang đồ thuốc cho thiếu phụ thì người chồng trở về bất gặp. Thấy vậy, người chồng tưởng vợ mình đã ôm cầm thuyền khác bèn lẳng lặng đi ra góc sân nổi lửa đốt cây rom rồi tự thiêu chết. Được tin này, người vợ liền lết ra sân rồi nhào vào đống lửa chết theo. Trước cảnh thương tâm đó vì nghĩa tiết và cũng để chứng minh cho lòng trong sạch của mình, người

bạn cũng lao đầu vào đống lửa chết luôn. Vua Chu Công nghe kể lại, mỗi lòng thương xót, bèn sắc phong cho cả ba người chức hiệu «Hỏa Đầu Táo Quân Trinh Liệt Linh Thần» có nhiệm vụ lo việc bếp núc củi lửa cho dân.

Theo truyền này, người đời sau, khi mô tả Táo Quân đã họa ba vị Thần đầu đội mũ cánh chuồn, chân đi hia cao và không mặc quần. Sách Cổ Lược của Thái Sung đời Tấn được Nguyễn Thu Lâm đời Lê Trung Hưng dịch lại có ghi rằng, mặt Táo Quân đen như than bùi và không mặc quần áo vì cả ba đã chết cháy trong đống lửa. Sau đó, vì thương tình Táo Quân, dân gian đã cúng mũ, cúng áo, nhưng không cúng quần, nên Táo Quân chỉ có mũ áo mà không có quần. Lại cũng có người cho rằng, vì quanh năm Ba Ông Bà Táo Ngự trên bếp lửa, sợ cháy quần, nên đã chẳng mặc quần.

Sự tích cây nêu

Điển hình nhất trong số các tục lệ Tết thuần túy Việt Nam phải kể đến Cây Nêu. Nêu là một cây tre dài được lột hết lá ở thân cây và chỉ để một trùm lá nhỏ trên ngọn. Cây Nêu thường được trang hoàng bằng nhiều màu sắc rực rỡ tùy theo ý thích của mỗi gia đình. Trên ngọn Nêu, dưới trùm lá nhỏ, người ta cột một chiếc đồ đựng trầu cau là món ăn đặc biệt của người Việt Nam. Miếng trầu mở đầu câu chuyện. Đến thăm nhà nhau mà mời nhau miếng trầu là dịp để tỏ nghĩa lân bang, tình hàng xóm. Bỏ trầu cau vào chiếc đồ treo trên ngọn Nêu vào dịp Tết là để hiến dâng Thần Linh miếng trầu thân thiết ấy. Ngoài vẻ thẩm mỹ của màu sắc và tinh thần ái của trầu cau, với những người yêu nhạc. Cây Nêu còn được bố trí cả những thanh âm. Để tạo nên khúc nhạc mua vui trong buổi đầu xuân, những ống sáo như sáo diều cùng với những miếng kim khí lớn nhỏ, dày mỏng khác nhau cũng được xếp đặt trên ngọn nêu cho ngọn gió xuân vô tình mỗi lần lướt qua, hơi gió sẽ nhờ những nhạc cụ kia mà tạo ra khúc nhạc tùy theo cảm hứng của thiên nhiên. Các vị Thần Linh ngồi ngất ngầu trên ngọn Nêu, miếng tôm tằm miếng trầu đỏ chót, tai nghe ngóng những âm điệu hòa tấu của Thiệp Nhiên, thật không còn gì thích thú hơn!

Muốn trang hoàng Cây Nêu bằng màu sắc hay thanh âm nào tùy ý, nhưng có điều quan trọng không ai có thể quên được là việc yểm Bùa Bát Quái trên ngọn Nêu. Bát Quái Bùa là một hình 8 cạnh đều nhau, ở giữa có một hình tròn chia thành 2 phần bằng một đường cong như hình chữ S. Mỗi phần của hình tròn được tô màu đen và trắng tượng trưng cho Âm Dương. Theo Kinh Dịch, âm và dương là 2 cực đã tạo ra mọi vật trong vũ trụ này. Còn 8 cạnh thì ghi dấu hiệu của 8 quẻ gồm Kiền (Trời), Đoái (Đầm), Ly (Lửa), Chấn (Sấm), Tốn (Gió), Khảm (Nước), Cấn (Núi) và Khôn (Đất).

Muốn quan sát Bát Quái Bùa, xin bạn cứ xem dấu hiệu in lên lá quốc kỳ Đại Hàn. Bát Quái Bùa có hiệu lực trừ diệt tà ma yêu quái, cho nên việc yểm Bùa Bát Quái trong dịp Tết là một điều bắt buộc.

Lễ Thượng Nêu được cử hành vào ngày 30 tháng Chạp Âm Lịch cùng một ngày với lễ tiếng đón những người từ bên kia thế giới về ăn Tết với gia đình. Cây Nêu được trồng ngay trước cửa nhà từ ngày đó cho đến mùng 7 Tết là ngày Hạ Nêu.

Theo sách Ấu Học Tầm Nguyên thì vào ngày cuối cùng của mỗi năm, Ngọc Hoàng Thượng Đế đều thiết triều. Vào ngày này, không riêng các quan lo việc cai trị trên trời mà cả những Thần Linh lo bảo vệ người trần dưới thế đều phải về chầu Ngọc Hoàng Thượng Đế tại Thiên Cung. Đây là dịp lễ để Táo Quân dâng sớ báo cáo lên Ngọc Hoàng về mọi việc xấu tốt của người thế gian. Trong khi đó dưới Âm Ty, những âm hồn bất hảo cũng được Vua Diêm Vương giải phóng cho về dương gian để hưởng Tết nhân buổi đầu xuân. Lúc này, dương gian bỏ ngõ vì các Thần Linh lo việc cai trị đã về chầu Ngọc Hoàng, cho nên những âm hồn bất hảo tha hồ tác yêu, tác quái. Lý do này đã khiến Ngọc Hoàng dùng bùa Bát Quái giúp người thế gian để loại trừ ma quỷ. Vì sợ bùa đặt dưới thấp khiến ma quỷ không thấy, cho nên người ta tìm cách treo lên cao. Do đó mới có tục lệ trồng Cây Nêu, vì Nêu theo nguyên ngữ nghĩa là «đưa lên cao».

Huyền thoại Cây Nêu như vừa kể đã nói lên sự hòa hợp giữa thế giới vô hình và thế giới hữu hình trong việc điều hành cảnh sống giữa trời đất và loài người. Ngoài ra, ý nghĩ trồng Cây Nêu ghi lại một màu sắc triết học chứng minh lòng khoan dung của Đông Phương trong Mùa Tái Sinh.

Sau hết sớ dĩ lễ Hạ Nêu được cử hành vào ngày 7 tháng Giêng vì trong vòng 7 ngày đó, mọi việc của trời đất và nhân gian đã sắp đặt xong để bước vào một trật tự thường lệ. Thần Linh đã yên vị, nhân gian đã bước qua thời tiết mới theo chu kỳ Xuân sinh, Hạ trưởng, Thu tái, Đông tàn và các âm hồn đã trở về Địa Ngục để nối tiếp sự sống đã có từ năm cũ.

tục lệ đốt pháo

Mừng xuân không pháo cũng như uống rượu không bạn. Tết đến không có pháo đốt thì ngày Tết không khác mấy ngày dung. Ngoài cái cảm giác thông thường ấy, tục lệ đốt pháo trong dịp Tết còn phát xuất từ một huyền thoại. Sách Thiên Nguyệt Linh có đoạn nói về tục lệ đốt pháo được thuật lại như sau :

Trong số các âm hồn bất hảo được vua Diêm Vương cho trở về dương thế để du xuân trong mấy ngày Tết có cặp vợ chồng yêu quái tên là Na Ông và Na Bà. Lợi dụng thời gian dương trần bỏ ngõ trong dịp Tết, Na Ông và Na Bà đã mặc sức tung hoành sách nhiễu dân lành. Là yêu quái, tuy Na Ông và Na Bà không sợ loài người, nhưng cặp vợ chồng nhà yêu lại rất sợ tiếng động và ánh sáng. Biết được yếu điểm đó, loài người khôn ngoan đã tạo ra tiếng động và ánh sáng để xua đuổi vợ chồng nhà yêu. Lý lẽ vừa nói đã khiến cho các gia đình thấp đèn kết hoa thật nhiều trong mấy ngày Tết, vừa

để mua vui, vừa để xua đuổi Na Ông và Na Bà. Tuy nhiên, nếu chỉ riêng ánh sáng cũng chưa đủ làm cho vợ chồng Na Ông và Na Bà sợ hãi. Vì vậy, loài người đã phải tạo thêm tiếng động, do đó mới có tục lệ đốt pháo trong dịp Tết.

Cây pháo đầu tiên được đem ra đốt để xua đuổi Na Ông và Na Bà là một khúc tre bên trong nhồi thuốc dẫn hỏa. Pháo đốt theo kiểu này chưa làm cho Na Ông và Na Bà sợ hãi vì pháo chỉ nổ từng tiếng một. Để tạo ra nhiều tiếng nổ liên tiếp nhau, loài người khôn ngoan đã nghĩ cách chế tạo ra loại pháo liên thanh bằng cách cột nhiều cây pháo nhỏ thành từng chùm rồi đốt một lượt. Sáng kiến này đã đưa loài người đến việc chế tạo ra loại pháo bánh gồm nhiều cây pháo nhỏ đan kết lại thành một hàng dài nối tiếp nhau. Để có màu sắc tươi đẹp, người ta đã dùng giấy đỏ để làm pháo khiến cho pháo sau khi nổ, xác pháo màu đỏ tràn ngập cửa nhà làm tăng thêm không khí vui vẻ trong mấy ngày Tết. Pháo nổ liên thanh chẳng những gây thêm tiếng động mà còn phát thêm ánh sáng để xua đuổi Na Ông và Na Bà, không cho cặp vợ chồng yêu quái này bén mảng đến nơi cư ngụ của những gia đình trên dương gian trong mấy ngày Tết.

cảnh đào cảnh mai

Trọng trưng cho Tết còn có cảnh đào, cảnh mai. Ngoài Bắc thường trưng cảnh đào. Còn trong Nam hay trưng cảnh mai. Đào với mai thuộc cùng một chủng loại thảo mộc. Bông đào và bông mai tương tự như nhau, nhưng chỉ khác bông đào màu đỏ, bông mai màu trắng. Việc trưng bày cảnh đào, cảnh mai trong mấy ngày Tết được rút ra từ một huyền thoại như sau :

Ngày xưa tại miền Đông Núi Sóc Sơn có một cây mai thật lớn, cảnh lá bao phủ một vùng. Nơi đây ngự trị hai vị Thần Linh có tên là Thần Trà và Thần Uất Lũy. Hai vị thần này đều là những Hiền Thần được Ngọc Hoàng Thượng Đế sai xuống thế gian để trừ ma, diệt quỷ và bảo vệ đời sống của nhân dân trong vùng.

Năm hết, Tết đến, cũng như Táo Quân và các Sơn Thần, Thổ Địa, Thần Trà và Thần Uất Lũy phải trở về Trời để chầu Ngọc Hoàng Thượng Đế. Lợi dụng thời gian này, các tà ma yêu quái lại trở về quấy phá dân lành. Để chống lại bọn yêu ma này, dân làng đã đồ xô nhau đi bẻ các cành mai đem về trồng trước cửa nhà. Có người cần thận hơn đã đặt cả cung tên trên cành mai để khừ trừ bọn yêu quái. Lại cũng có người vẽ hình Thần Trà và Thần Uất Lũy treo trên cành mai để các ma quỷ sợ hãi mà phải lẩn tránh.

Đến nay, việc trưng cảnh đào, cảnh mai trong mấy ngày Tết không còn là một tục lệ theo ý nghĩa của huyền thoại vừa kể mà đã trở thành một tập quán và thú vui với khiếu thẩm mỹ của mỗi gia đình. Đón xuân mà có cảnh đào hay cảnh mai đẹp với hoa lá nở vào ngày đầu năm thì đúng là «Hoa Khai Phú Quý», chẳng những đem sự thịnh vượng đến cho gia đình mà còn làm cho cửa nhà thêm tươi vui, ấm áp.

(Xem tiếp trang 47)

cho mùa xuân

Mùa xuân rồi xa mắt
 Như anh rồi xa em
 Lời yêu nào đau ngắt
 cho vụn vỡ môi mềm.

Mùa xuân buồn lá chết
 Như em đời mưa giông
 Như anh đời mai một
 Ôi cay đắng muôn trùng

Mùa xuân trời buốt gió
 Thôi em đi đường em
 ngày mai rồi cúi mặt
 Người tình rồi cũng quên
 HUỖNH NGỌC ĐIỆP

mã khúc sầu

Anh đưa em vào xuân
 Muôn hoa nở tung bừng
 Gió mây cùng ong bướm
 Mắt khóc mừng rung rung

Em đưa anh vào hạ
 Đốt cháy con ngựa già
 Vó câu chim bão cát
 Áo ảnh em còn xa

Anh đưa em vào thu
 Mây che đỉnh sương mù
 Trắng sao cùng em ngủ
 Ca dao tình, anh ru

Em đưa anh vào đông
 Da nứt mảnh thịt hồng
 Con ngựa già gục ngã
 Thôi hết đời long đong.

TRẦN QUỐC TUẤN
 12/71

hộp mặt cuối năm

Chuyến xe đổ lại bên đường
 Dăm đôi mắt lạ vỡ nguồn thủy lưu
 Người về đốt lửa nhìn nhau
 Tuổi quên cát bụi thuở nhàu nát xưa

Lòng còn mấy chút song thưa
 Vài tia nắng gọi cũng vừa đủ xuân
 Người về còn đó — xác thân
 Hồn—mây khói vói nổi phân vân đời

Nổi nhà nổi nước đôi nơi
 Ngày qua tháng lại mộng vời vợi thêm
 Người về chong mắt thâu đêm
 Rượu pha tâm sự cho mềm cơn say
 SONG NHỊ

tuổi nào cho em

Về thăm cây cỏ trên rừng
 Mùa xuân động cánh ngập ngừng tiếng
 Mai kia thức giấc sa mù
 Xin em nở một nụ cười với Xuân

ta còn lại gì

tặng Trục
 Buồn trông nước gợn dáng trời
 Người đầu biển biệt dấu hải còn đây
 Trời sầu rớt nửa cụm mây
 Hồn ta tê điếng những ngày tàn đông
 Xuân về một chút nắng hồng
 Nửa đời phiêu bạt như giòng sông mơ
 Bước chân khi lạc lối về
 Mới hay đầu bạc bốn bề hư không

mùa xuân cao nguyên

Khi xa phố cũ ngậm ngùi
 Thoảng nghe kiếp trước giọng cười
 mai sau

Hai vai gánh nặng sầu đau
 Mang lên tột đỉnh non cao tặng đời
 — Ô hay lá rụng khắp trời
 Làm sao ta biết xuân đời qua chưa!

PHẠM CHU SA
 02-71

với em, mùa xuân

gửi Đỗ Thị Minh Hoa
 em là chim khuyên nhỏ
 về đậu giữa vườn anh



ngậm trên môi hơi thở
 thơm ngát cuộc tình xanh
 em là con bướm dại
 trong vườn hoa tuyết vời
 anh uống đôi dòng lệ
 rười hay mình tương tư
 em là cỏ tháng giêng
 chờ muôn cánh sương trắng
 nuôi tình rất vô biên
 anh làm cơn gió sớm
 anh làm cơn mưa chiều
 rơi xuống hồn em lạnh
 xin đời chút tin yêu
 giết giùm nhau hiu quạnh
 em là mặt trời hồng
 soi đường anh đi tới
 anh làm kẻ đợi mong
 giữa nghìn trùng bão nổi
 TRƯƠNG VĂN DŨNG

hào quang của năm cũ

Đã trầm những ngày cũ
 áo lụa cũng hân hoan
 ta hát khúc thiếu nữ
 lặng riêng nổi rộn ràng
 Ai cười rạng nham mới
 cây cỏ đã tắt hơi
 hào quang ngày sẽ tới
 lấp lánh giấc thời nói.

hoa của năm mới

Dường như nắng ngủ say
 trong mắt em rất đẹp
 ta ước là phiền mây
 đến bên em khép nép

Cười vui như đóa hoa
 mùa Xuân đủ hạnh phúc
 ta nhìn em bao la
 rộn tấm lòng hào hức.
 NGUYỄN ĐÌNH HIẾU

về trong hồn xuân

Ta về giữa xuân ngát
 Thoảng nồng hương cỏ sao
 Trời tháng giêng trong mắt
 Ngọt trong hồn chiêm bao

Ta nghe hồn xuân nở
 Ngạt ngào trên đỉnh cây
 Ta nghe hồn xuân vỡ.
 Ấm êm cả đầu ngày

Xuân tươi hơn tờ cỏ
 Xanh hết cả mắt ngời
 Xuân như ngàn cánh gió
 Lòng lộng giữa đất trời

Ta đón xuân hực hỡ
 Dưới mặt trời xoay quanh
 Ngàn năm như hơi thở
 Xuân vẫn còn long lanh.
 HUƠNG DUYỀN

xuân ca

Tóc em phủ bờ vai
 Má em đỏ hây hây
 Trước bàn em ngồi học
 Một trời xuân mộng đầy

Em là hoa vạn thọ
 Khoe sắc giữa vườn xuân
 Tôi là người ở trọ
 Thoảng nhìn lòng bàng khuâng
 LÊ NGỌC DI NHÂN



tâm sự cuối năm

Gọi là «kết toán niên đê» đó nhưng Ngọc thân ái chẳng thấy có gì để kết toán ngoài chồng thư cao ngất của bạn Ngọc gửi cho. Thư ký tòa soạn Đinh Tiến Luyện vừa làm một cuộc tổng kết thành tích... thương yêu. Ngọc thân ái chiếm giải nhất, được bầu làm *Người Nhận Thơ nhiều nhất của Tuổi Ngọc*. Giải nhì phát cho «ông đốc» Nguyễn Tuấn Anh tức là «ông dân biểu» đã ngâm thơ *Mùa thu chết* ở nghị trường khiến những ông dân biểu bênh thương thư Phạm Kim Ngọc nổi giận, rút dao con chó đòi xin tí huyết Nguyễn Tuấn Anh. Chuyện này, đọc nhật báo, bạn ngọc đã rõ. Ông «dân biểu» của Tuổi ngọc tiên phong trong vụ xin tổng thống đừng tăng giá thuốc âu mỹ. Kết quả khả quan. Người thứ ba chiếm giải... tem thư — giải Con Cò — là cụ Kiến Vàng, chủ tiệm Chạp Phô. Người thứ tư là anh Nguyễn Thế. Duyên Anh lãnh giải an ủi do... chính ông ta phát cho ông ta! Tự nhiên, được

giải nhất, Ngọc thân ái đâm ra bối rối và bèn tâm sự cuối năm.

Trước hết, Ngọc thân ái chân thành cảm ơn bạn ngọc đã «tín nhiệm» Ngọc thân ái, gửi cho Ngọc thân ái quá nhiều tâm sự. Nhiều bạn ngọc thành thực đến cái độ tưởng Ngọc thân ái là «thánh con», giải đáp câu nào cũng như «thánh dạy». Thật ra Ngọc thân ái chỉ là người làm cho bạn ngọc bớt chán nản, bớt ưu phiền nếu bạn ngọc đang chán nản, ưu phiền. Người giải buồn, người đem lại cho bạn một nụ cười, một chút xao xuyến nào đó. Thế thôi. Và Ngọc thân ái cũng chỉ biết làm thế. Giúp bạn đi trên đường đời hay đi vào tình yêu, không bao giờ là công việc của Ngọc thân ái. Ngọc rất ghét cái trò gỡ rối tơ lòng. Tơ lòng nó ra làm sao nhỉ? Nếu Ngọc biết tơ lòng thì suốt đời Ngọc chỉ gỡ cho Ngọc đã mà lồm, răng long mà tơ lòng vẫn rối như hẹ. Cái mục người ta — cụ Đinh Tiến Luyện đó — giao Ngọc phụ trách là là mục thân ái. Mục của nó là gây tình thân ái. Ngọc thân ái mở lỵ! Đọc lại những số báo cũ, Ngọc thấy mình chưa xui ai làm bậy. chưa gỡ rối tơ lòng giúp ai bằng cách bảo người ta hãy bỏ nhà ra đi giang hồ hoặc chưa «dạy» ai trả thù người làm mình buồn khổ. Ngọc thân ái rất hài lòng. Đôi khi, Ngọc hơi «chanh chua» Thí dụ Ngọc nói về chuyện sửa sắc đẹp. Nhưng sự chanh chua đó, chắc chắn, không làm phiền lòng bạn của Ngọc.

Điều làm bạn của Ngọc phiền chỉ có thể là trả lời chậm hay lờ đi không trả lời. Trả lời chậm thì tại Ngọc trúng giải *Người Nhận Thư Nhiều Nhất Của Tuổi Ngọc* và tại

hai trang báo ít quá. Nay mai, trong số các bạn của Ngọc đi làm báo, được giao cho những mục đông độc giả nhất, bạn của Ngọc sẽ nghĩ đến Ngọc và thương hại Ngọc và sẽ nói «Cái con mẹ Ngọc thân ái bây giờ bồm bẻm nhai trầu chưa nhỉ? Ngày xưa mình nghi oan là con mẹ ấy xạo!» Về chuyện lờ đi thì Ngọc thân ái đã giải thích nhiều lần. Rằng: Rất nhiều câu hỏi trùng nhau. Nếu Ngọc trả lời riêng từng câu, bạn ngọc sẽ chê Ngọc «biết rồi, khổ lắm, nói mãi». Mà phải trả lời một câu hoài hoài, Ngọc cũng buồn. Làm mãi một công việc, bạn thấy có chán không? Vậy nên Ngọc đã chọn một câu hỏi «điển hình» để trả lời chung. Mong bạn của Ngọc hoan hỉ đánh cho chữ đại xá.

Một số bạn ngọc «théc méc» không hiểu Ngọc là giống cái trăm phần trăm hay giống đực giả vờ làm giống cái hay... ái nam ái nữ! Điều đó tưởng chẳng cần thiết. Cái cần thiết là công việc của Ngọc có bậy bạ không, có xúi bạn làm bậy bạ không, viết bậy bạ không. Nhưng để bạn ngọc hết thắc mắc, Ngọc thân ái đành khai lý lịch (công việc hơi nhỏ nhẻ). Nay khai thêm lần nữa. Ngọc thân ái là giống cái, cầm tinh con Cọp, sang năm (năm Chạp) lên... 35 tuổi, lấy chồng thuở 24 và nay đã tay bế tay bồng một lô nhóc con. Ngọc, sờ đĩ, dám nhận mục này là nhớ có «đức anh chồng» cũng lắm cầm, lĩnh kính viết văn, viết báo và anh ta «gà» cho Ngọc nhiều lắm. Bạn của Ngọc thương Ngọc, muốn đến nhà chơi với Ngọc, xin cứ ghé tòa soạn, nhờ thư ký Đinh Tiến Luyện dẫn tới lại nhiều bạn muốn kết nghĩa vườn đào với Ngọc. Được lắm chứ. Nhưng

đừng bắt Ngọc viết thư riêng hoặc tặng ảnh cơ. Đến 27-5-1972, phát hành Tuổi Ngọc Một Tuổi số 52, tòa soạn sẽ tổ chức buổi họp mặt và Ngọc thân ái sẽ gặp bạn ngọc và bạn của Ngọc, tha hồ mà thất vọng.

Cuối năm, Ngọc tâm sự với bạn đã hơi dài. Muốn tâm sự nữa, chỉ sợ mặt «cu» Luyện dài ra, nhân nhó: «Chị viết nhiều thấy mờ, chỗ đâu mà đăng!»! Đành thôi. Còn tháng nữa chúng ta mới gặp nhau. Sau số báo này Ngọc được phát lương tháng mười ba và được nghỉ ăn tết. Bạn Ngọc thì đi mua Xuân Hồng Tuổi Ngọc về nhà năm đọc mừng xuân. Ngọc thân ái cầu chúc bạn Ngọc và gia đình, thân quyến hưởng trọn một năm mới vui vẻ, hạnh phúc.

Xin ơn trên phù hộ chúng ta
Thân ái cùng bạn Ngọc

TB. nhớ đọc «Bệnh mới lớn» và mua thuốc phòng hờ những ngày Tết ăn nhiều dưa hấu, kẹo nhật bản và mít mí lỵ khô nai, cá thiều...



NGỌC
THÂN
ÁI
1972



NGUYỄN TUẤN ANH

NGA (T.H.P.T).

Ăn no thường nặng bụng và sôi ruột, đi tiêu khó, đó là những triệu chứng rõ rệt nhất của sự trục trặc bộ máy tiêu hóa như ruột, bao tử và gan. Cháu phải dùng tới 3,4 món thuốc mới có kết quả tốt: Septicarbonate Cholagol và Kutrase. Hãy ăn ít mỡ, trứng, thịt và nhiều rau.

LÂM TUYẾT NGA (B. Mè Thuột).

Chiều cao 1m60 với con gái Việt Nam ngày nay không có gì là quá đáng cháu ạ. Nặng 40kg cũng là vừa, nếu thêm được 1,2 kg nữa thì càng tốt. Thoa mắt Pommade Hirudoïd, uống Vitamine C sẽ hết thâm. Mong cháu được vừa ý.

PHƯƠNG VŨ (Vĩnh Long).

— Ở tuổi cháu, chiều cao và sức nặng như vậy là vừa.

— Cháu đã mắc 1 bệnh ngoài da rất khó chữa. Thử dùng Grisefuline, chlor Trimeton và chích Psorial xem sao.

HÀN SINH (Bình Thới).

Gầy, ốm, suy nhược, trí nhớ sút kém và nhiều mặc cảm chỉ là những hậu quả tất nhiên chứng bệnh của cháu cũng như của 1 số đồng thanh niên khác ở tuổi dậy thì.

Cháu nên đi thử máu xem có bị giang mai di truyền không?

Cũng nên tới 1 vị y sĩ chuyên về bệnh đường tiêu khám xét kỹ lưỡng hơn. Tạm dùng thuốc an thần như Méprobamate, thuốc bổ như Glutabios và chích Strychnal B1 Fort.

TRẦN QUỐC KHÁNH (Phú Nhuận).

1. Cháu mua ngay 1 ống Pommade Huile De Foie De Morue để bôi gót chân.

2. Biếng ăn là 1 triệu chứng của hàng trăm thứ bệnh khác nhau cháu ạ! Tạm dùng Vitamine C cho rẻ hoặc giả mua Hépatone để uống đồng thời với Kuzyme để kích thích thêm bao tử cho mau tiêu hóa thức ăn.

PHŨ SA (Nha Trang)

Con mắt là cơ quan không thể coi thường, có ngày hối không kịp. Chú nghĩ là cháu bắt đầu bị mục tịt cận thị. Nên đến ngay y sĩ chuyên về Nhãn Khoa, nếu đúng sẽ phải mang kính trắng. Không có cách nào khác đâu.

H.P (Đà Nẵng).

Hay ra mồ hôi tay và chân có thể là đau tim hay lao phổi cháu ạ! Điều cần là phải chụp 1 hình phổi. Nếu phổi tốt có thể uống Génatropine và Solucamphre Gouttes.

HÀ THÀNH PHÚC (Long Xuyên)

1. 16 tuổi cao và nặng như vậy là coi được rồi đó.

2. Đá banh là môn thể thao « vua »

của thanh niên khắp 5 châu cháu ạ! Sao lại có hại được? Cháu có nghe tiếng Pélé (viên huyền chân đen) không nhỉ? Toàn thể giới mê quả da người động mộ có thể nói là sùng bái mới đúng, chàng cầu thủ da đen này.

2. Bơi lội, leo dây, nhảy dây, đánh Barre Fixe háy Parallele đều là những động tác tốt đúng ý mong ước của cháu.

XUÂN (Huế).

1. Cháu nên nhỏ Sulfate De Zinc (Zina) và uống Diamox để giúp cho mắt đỡ xốn.

2. Có lẽ Ba cháu bị suyễn hay yếu tim đấy. Hãy mua Coramine và Asmacort cho ông uống.

NGUYỄN VĂN QUAN (Tân Uyên).

1. Gần đây cháu có bị té nặng không? Nếu không, chú nghĩ là cháu bị phong thấp hay bị thần kinh viêm. Cháu có thể uống Dolan, Bétalgine, Vitasalicyl và chích Arthrosil B1.

2. Muốn đo mắt cháu phải tới 1 y sĩ chuyên về nhãn khoa, y phí chả hết là bao, trong khoảng 4-500đ thôi.

3. Chú hết sức cảm ơn những lời chúc cảm động của cháu và xin hứa sẽ luôn luôn cố gắng.

ĐẠ LAN VINH (Ban Mê Thuột).

Bàn tay con gái đẹp hay xấu phần lớn do thiên định, cũng có thể vì hoàn cảnh sinh sống nữa. Chú lấy thí dụ thiếu nữ con nhà lao động tối ngày làm việc nặng bàn tay sẽ trở nên thô kệch hơn nữ sinh và tiểu thư khuê các chỉ có 1 việc thêu thùa, may vá.

Cháu ráng tập thể dục mỗi sáng và phải kiên nhẫn mới mong bụng nhỏ đi được. Nằm ngửa, dơ cao 2 chân cho thẳng đứng thư ợt thợ với

thân mình, mỗi ngày chừng 5 chục động tác. Ăn ít mỡ và cần nhất là điều độ.

NGUYỄN MINH HÙNG (Lâm Đồng)

Cháu nên uống Sinh Tố C, Rutascosol trong ít lâu và thoa Pommade Hirudoïd trong ít lâu, sẽ thấy bớt. NGUYỄN HỮU DANH (Biên Hòa)

Cháu tạm uống Bromanautine và Épanal 5 cho khỏi chóng mặt. Chú chắc cháu bị yếu tim và thiếu máu đấy. Cố gắng tránh táo bón cho khỏi nhứt đầu. Hãy uống Cholagol, Glifanan, Hépatrol. Hy vọng các triệu chứng cháu đã sẽ biến đi ngay.

THÚY LINH (Saigon)

Cháu bị chứng Rhinite rồi, rất khó chữa. Có thể mắc luôn chứng viêm xoang mũi (Sinusite). Phải chụp hình mới biết. Cháu mua ngay Rhinex để nhỏ mũi. Uống Chlor Trimeton, Delta Cortril và Cotracyn.

Muốn răng được trắng đẹp luôn ta phải chăm đánh răng hàng ngày. Có thể đến nhờ 1 nha sĩ cạo lớp đen bằng dụng cụ riêng hay bằng đá bọt. TRINH (Huế)

Xôi thường lâu tiêu hơn cơm. Cứ bị ợ hoài tức là sự tiêu hóa không được tốt. Bao tử và gan yếu. Hãy uống Septicarbonate Kuzyme và Chophytol. Có rất nhiều loại kem cho da mặt cháu ạ. Chú mách cháu 1 loại kem danh tiếng: Cleansing Cream của nhà Elisabeth Arden.

PHỤNG (Sài Gòn)

Bệnh thiếu tự chủ của cháu cũng không lấy gì làm trầm trọng cả. Một chút thuốc an thần như Pertranquil chẳng hạn sẽ đem lại kết quả tốt. Cố gắng nghĩ rằng những chuyện bị gọi lên đọc bài chẳng ghê gớm lắm, ít lâu sẽ hết chứng đó.



truyện dài DUYÊN ANH

11

Máy bay khu trục Pháp đã xuất hiện trên vùng trời Thái Bình và đã bỏ bom, bắn đạn *đum đum* xuống chợ huyện Tiên Hải, Quỳnh Côi, Phụ Dực. Nhiều người chết cháy, chết văng đầu một nơi, chân tay một nẻo. Lòng căm thù giặc lại được đốt cháy ngùn ngụt. Chợ búa họp từ năm giờ sáng đến chín giờ phải tan vì sợ máy bay giặc oanh tạc. Dân chúng khắp tỉnh học tập đào hầm hố và cách ẩn núp máy bay. Làng Tường An phát động phong trào thi đua mỗi người một hố cá nhân. Hố cá nhân đào giống các hang ếch, miệng nhỏ, dưới rộng vì đạn *đum đum* ghê lắm. Nhờ những hai lần. Máy bay giặc có thể bỏ bom cả ban ngày lẫn ban đêm. Sân đình, sân chùa và chung quanh các trụ sở đều nhan nhản hầm hố. Học trò nhà quê thử chạy máy bay mỗi hôm một lần như hồi xưa, ở thị xã, người ta tập phòng thủ thụ động. Vườn tược nhà nào nhà nấy đầy hố chữ chi và hố cá nhân. Nhưng dân làng chưa hề bị chạy trốn máy bay thật. Chuẩn bị. Trong kháng chiến, mọi việc thường xuyên chuẩn bị. Chuẩn bị, những con đường vắng vẻ nhất cũng nhặng nhịt hầm hố. Đi đêm, vô ý, ngã xuống hố như bỡn. Con đường ngập ánh trăng của Khoa không còn nguyên vẹn nữa. Và Khoa khó mà khoác vai Liên bước song song.

Mùa mưa tới rồi. máy bay Pháp chỉ oanh tạc Tiên Hưng, Thái Ninh, Duyên Hà, những phủ huyện bên kia sông Trà Lý. Sự lo ngại máy bay của dân làng Tường An dần dần tan biến. Bây giờ, hố cá nhân đầy nước là cái

bầy ếch. Ếch nhảy xuống hố, không thể lên được. Nhiều hố cá nhân lênh bênh phân của nhi đồng nghịch tinh. Ngồi trên miệng hố mà «đi đồng» thì sướng nhất trần đời. Nếu bị du kích bắt gặp, chắn chắn, sẽ bị khệp tội phản động. Du kích và dân quân, dạo này, canh gác ráo riết. Người làng bên cạnh dù quen mặt, vào hay ra khỏi Tường An đều bị hỏi *chứng minh thư*. Du kích bằng nhắng lăm, cứ tưởng chính mình làm cách mạng mùa thu. Khoa vẫn đi học và đêm đêm vẫn sinh hoạt nhi đồng. Lớp Bình Dân Học Vụ của Khoa tạm nghỉ. Học trò bận việc mùa lúa chiêm. «Minh được nghỉ hè», Liên đã nói với Khoa thế. Nghỉ hè không sung sướng chút nào. Vì Khoa không còn gặp Liên mỗi tối. Khoa phải thay anh Lý chỉ huy nhi đồng Tường An. Họp liên miên. Nhiều hôm, Khoa bỏ cả họp để lên xã học. Học không quan hệ bằng họp. Tự nhiên, Khoa xa Liên, dù rất gần Liên.

Tối nay, Khoa chủ tọa buổi họp nhi đồng toàn thôn để phổ biến tin tức mật thiết liên quan tới đời sống của từng người. Đó là tin giặc Pháp sẽ nhảy dù xuống Thái Bình. Các «đồng chí» nhi đồng chất vấn hàng đi.

- Đồng chí chủ tọa cho biết giặc Pháp nó nhảy dù ra sao?
- Nó từ máy bay nhảy xuống.
- Nó ôm cái dù à?
- Đúng.
- Có đưa nào cầm cái ô hay cái lọng không?

Khoa chưa biết nhảy dù thế nào. Nó đã xem xi nê nhưng toàn phim Cao bồi, Tác giảng, Giò rô. Xã nói giặc sắp nhảy dù thì nó về phổ biến lại. Khoa là con vẹt. Có lẽ, xã cũng là con vẹt.

- Tôi không rõ.
- Đồng chí đã họp cấp xã mà?

— Xã chỉ nói giặc nhảy từ máy bay xuống bằng dù. Chúng ta phải học tập giết quân nhảy dù của giặc.

Khoa rút ở túi ra tấm giấy năm đồng màu hồng nhạt. Cán bộ xã nói sao, Khoa nói lại y hệt:

- Các đồng chí có hiểu tại sao tờ giấy bạc này in hình người đàn bà cấy lúa và đưa bé con không?
- Không.

— Hai mẹ con bà này là chiến sĩ giết quân nhảy dù Pháp. Giặc từ máy bay nhảy dù xuống chết ngất hàng mười phút mới tỉnh dậy. Một hôm, giặc nhảy dù xuống thừa ruộng hai mẹ con bà này đang cấy lúa. Đã được học tập, hai mẹ con bà này dùng dao đâm chết quân nhảy dù Pháp khi nó còn ngất. Chính phủ ghi công hai mẹ con bà, in ảnh vào giấy bạc để mọi người hoan hô.

Nhi đồng quên mình đang họp dơ tay hô khẩu hiệu « Hoan hô hai mẹ con giết giặc » loạn xà ngầu. Chủ tọa Khoa yêu cầu trật tự rồi nói tiếp :

— Chúng ta không sợ giặc nhảy dù. Nó rơi xuống đất chết ngất những mười phút là ta thừa sức tiêu diệt nó.

— Thật chứ.

— Thật. Bác Hồ dạy hấn hoi mà.

— Đả đảo giặc Pháp! Hồ chủ tịch muôn năm!

Khẩu hiệu hô toáng. Chủ tọa Khoa đành chờ đợi.

— Muốn tiêu diệt quân nhảy dù Pháp, toàn dân phải chuẩn bị khí giới sẵn sàng. Mọi người phải mang theo khí giới, bất cứ đi đâu.

— Đi chợ có mang khí giới không.

— Có.

— Đi tắm?

— Có.

— Còn đi ỉa?

— Cũng phải mang. Khí giới giết quân nhảy dù Pháp là dao găm.

— Bà già cần mang dao găm không?

— Cần.

— Bà già mà giết giặc ở cái khổ nào!

Buổi họp chấm dứt không có mục linh tinh, phê bình. Khoa thần thờ về. Con đường quen thuộc, con đường Khoa thường đi bên cạnh Liên, nhiều hố cá nhân quá. Khoa dừng ở cầu Chờ nghỉ chân và suy nghĩ. Nó muốn theo Đường về nhà, đánh thức Liên dậy, rủ Liên ra cổng hít hà hương thơm của hoa đêm. Nhưng đã khuya. Khoa nằm dài trên phiến đá nhẵn bóng, tưởng tượng Liên ngồi đầu dây và đang nghe Khoa kể tích cầu Chờ. Một lát, Khoa vụt dậy, vùng chạy ngay về nhà mình.

Mấy hôm sau, Trường An nhận nhiệm vụ quên giết giặc nhảy dù. Anh thợ rèn đầu làng làm ngày làm đêm không hết việc. Dân làng phải xuống chợ Mễ, lên chợ Giai đánh dao găm. Chừng nửa tháng, du kính hồi khí giới dân chúng. Đi chợ quên mang theo giao găm phải trở về lấy, đề phòng giặc nhảy dù. Đi học, đi chơi, đi đánh đập, đi gặp phân cũng phải dắt dao găm. Đợi gạo thì dao găm để trên thúng gạo. Đi xe đạp thì dao găm dắt dưới yên xe. Ai không có dao găm là Việt gian phản động. Muốn được tổ quốc ghi ơn, hãy noi gương mẹ con người cấy lúa ở tấm giấy năm đồng. Dân chúng bình tĩnh chờ đợi giặc nhảy dù để giết giặc lập công. Không sợ máy bay giặc vì đã sẵn hầm hố. Không sợ giặc nhảy dù vì đã sẵn dao găm. Giặc nhảy dù, chết ngất mười phút thì một khúc cây đã thừa đủ giết giặc như giết ngóe. Tiếng súng đại bác của giặc, đêm đêm, vọng sang đã trở thành trò đùa. Dân làng vui vẻ thi đua tặng gia sản xuất. Những đêm họp thừa dằn. Đời sống, có lẽ, bình yên mãi cho tới ngày kháng chiến thành công. Khoa sung sướng được rảnh rang gặp Liên.

Trưa nay, Khoa hẹn Liên đi câu. Nó đã làm mồi, rang cám và lo hai chiếc cần câu. Khoa ngồi vắt vẻo trên cành sung cao nhất. Nhờ đám lá dày Liên sẽ khó thấy Khoa. Nó đã vắt sung chín bỏ đầy túi, chờ Liên đến là ném trêu Liên. Bây giờ cu cậu bửa một quả sung, ném xuống ao như đàn cá rói. Mùi sung chín thơm thơm bắt thèm ăn. Nhưng đừng ăn. Ăn chán lắm. Mầu sung chín đẹp mắt lạ lùng. Buổi trưa quê hương êm ả. Đã sang hạ rồi. Tiếng võng đưa kẽo kẹt. Tiếng khóc nhè của trẻ thơ. Tiếng ru hạ hơi hơi hạ hơi hời. Tất cả đã quyện lấy nhau, lan tỏa và kéo dài một nỗi niềm thiết tha muôn thuở. Từ ngày tản cư về làng, hôm nay Khoa mới biết nghe và cảm tiếng quê hương. Tại Khoa vừa biết hẹn hò đưa con gái.

Khoa mơ mộng vẫn vợ, quên mình đang ngồi trên cành sung cao, quên cả Liên đã tới. Khoa tiếp tục đùa với cá rói. Liên không hay Khoa ngồi vắt vẻo trên cao. Con bé nói một mình :

— Nhiều cá ghê!

Khoa giật mình. Liên chưa biết chỗ Khoa núp và con bé chẳng ngờ Khoa ngồi trên cành sung. Liên đứng nhìn đàn cá rói nhỏ tranh nhau mầu sung chín. Khoa ngắm Liên. Nó móc một trái sung ném xuống. Trái sung trúng người Liên. Khoa ném trái thứ hai. Liều ngờ nợ. Con bé biết rồi. Nó giả vờ cúi lượm một viên đất. Ném lên:

— Liên mà có súng cao su thì Khoa chết.

Khoa phá ra cười :

— May quá, con gái không bắn súng cao su.

Liên hỏi :

— Chờ lâu không?

Khoa đáp :

— Ăn gần hết sung ở cây này rồi.

Liên bủ môi :

— Cá ăn chứ Khoa ăn bao giờ.

Khoa vừa trèo xuống vừa nói :

— Cả cá lẫn Khoa cùng ăn.

Hai đứa vào vườn ông đồ Nhị. Cây ngâu đầy hoa vàng. Hoa ngâu tròn và to hơn trứng cá. Khoa chụp bàn tay vuốt một vốc hoa ngâu rắc đầy đầu Liên.

— Hoa ngâu thơm ngát.

Liên nhìn Khoa :

— Rắc « công phết ti » lên tóc Liên đấy, hở?

Khoa quay đi chỗ khác :

— Giá có cái gương nhĩ!

— Làm gì?

— Để Liên soi. Đẹp lắm.

— Như thế nào ?

— Tóc đen lấm tấm hoa vàng đẹp không chịu được. Liên đừng gội đầu nhé! Để tóc thơm mùi hoa ngâu.

— Hoa ngâu. Liên sẽ nhớ tên nó.

— Liên phải nhớ tên một thứ hoa nữa.

— Hoa gì đấy ?

Khoa dẫn Liên tới cây mẩu đơn. Những chùm hoa đỏ nhạt trông quyến rũ lạ lùng. Khoa nhón hai ngón tay rút một cái nhụy hoa. Nhụy hoa mẩu đơn giống hết cái hoa tai. Chân dài, rộng và trong chứa mật ngọt. Khoa đưa cho Liên :

— Cắn cái cứng đi.

— Làm gì ?

— Làm con ong hút mật.

Liên làm theo lời Khoa. Con bé khẽ mút. Rồi bảo :

— Chả ngọt gì.

Khoa cười :

— Tại Liên tới chậm hơn ong đó. Muốn ngọt, sáng mai đến thật sớm. Khoa đuổi ong để Liên hút hết mật hoa.

— Ừ nhé ! Mà tên hoa này là gì ?

— Mẩu đơn. Có cả màu vàng, màu hồng nữa. À, hồi nhỏ mẹ Liên có xô lỗ tai cho Liên không.

— Có.

— Thế thì Liên để Khoa lấy nhụy hoa mẩu đơn làm hoa đeo giùm Liên.

— Để mai.

— Mai nhớ đem theo sợi chỉ dài, Khoa khâu cho Liên vài khâu nhụy hoa mẩu đơn, Liên quàng cổ mới đẹp. Một khâu đỏ, một khâu vàng, một khâu hồng. Bây giờ, mình đi câu nhé !

Hai đứa trở ra ngõ. Đi một lát, Liên hỏi :

— Khoa có học bài *Câu cá* trong cuốn *Quốc văn giáo khoa thư* không ?

Khoa thông thả đọc :

— « Những ngày chủ nhật, tôi thường theo anh tôi đi câu cá. Anh tôi vác cần đi trước. Tôi cầm mồi và xách giỏ theo sau... »

Liên khen :

— Khoa nhớ ghê. Nhưng có chắc câu cá đầy giỏ « đem về kho ăn ba bốn bữa không hết » không ?

Khoa nói :

— Cần gì câu đầy giỏ...

Chỉ cần ngồi cạnh Liên. Khoa muốn nói tiếp thế. Mà Khoa đã chẳng nói được. (Còn nữa)

TẾT CỦA ME TÔI

NGUYỄN BÌNH

Tết đến, mẹ tôi vất vả nhiều
Mẹ tôi lo liệu đủ trăm chiều.
Sân gạch, tường hoa, người quét lại,
Vệ cung trừ quỷ, giồng cây nêu.

Nuôi hai con lợn tự ngày xưa,
Mẹ tôi đã tính « Tết thì vừa ».
Trữ gạo nếp thơm, mo gói bó,
Dọn nhà dọn cửa, rửa bàn thờ.

Nay là hăm tám tết rồi đây,
(Tháng thiếu cho nên hụt một ngày).
Sắm sửa đồ lễ về việc tết,
Mẹ tôi đi buổi chợ hôm nay.

Không như mọi bận, người mua quà,
Chỉ mua pháo chuột và tranh gà,
Cho các em tôi đưa mỗi chiếc,
Dán lên khắp cột đốt inh nhà.

Giết lợn, xôi xôi, lại giết gà
Cổ bàn xong cả từ hôm qua.
Suốt đêm giao thừa mẹ tôi thức,
Lầm nhăm cầu kính Đức Chúa Ba.

Mẹ tôi gọi cả các em tôi
Đến bên mà dặn : « Sáng ngày mai
« Các con phải dậy sao cho sớm,
« Đầu năm năm mới phải lạnh tai.

« Mặc quần, mặc áo lên trên nhà
« Thắp hương, thắp nến lễ ông bà.

« Chớ có cãi nhau, chớ có quấy,
« Đánh đồ đánh vỡ như người ta... »

Sáng ngày mồng một sớm tinh sương,
Mẹ tôi cấm chúng tôi ra đường.
Mở hàng mỗi đứa năm xu rưỡi,
Rửa mặt hoa mùi nước đượm hương.

Thầy tôi lấy một tờ hoa tiên
Bút lông dầm mực viết lên trên.
Trên những gì gì, tôi chả biết.
Giữa đề năm tháng, dưới đề tên.

Mẹ tôi thắt lại chiếc khăn rồi
Rón rén lên bàn thờ ông tôi ;
Đôi mắt người trông thành kính quá
Ngước xem hương cháy đến đâu rồi.

Mẹ tôi uống hết một cốc rượu,
Mặt người đỏ tía vì hơi men,
Người rủ cô tôi đánh tam cúc,
Cười âm tốt đỏ đề tốt đen.

Tôi mặc một chiếc quần mới may
Áo lương, khăn lượt chân đi giầy ;
Cho tôi sang lễ bên quê mẹ
Người dặn : Con đừng uống rượu, say.

Xong ba ngày tết, mẹ tôi lại
Đầu tắt mặt tối nuôi chồng con
Rồi một đôi khi người giậm gạo
Truyện trò kể lại tuổi chân son.



mùa xuân nào đó

SỢI TÓC DÀI

Những cánh hoa mai lấp đầy sân nhà sáng nay nhưng em không buồn quét. Những bụi hồng đã nở đầy hoa nhưng em cũng chẳng buồn cắt cắm vào bình để nhà cửa trông vui vẻ một chút vào những ngày Tết.

Em đã ngồi ở hiên ngoài suốt sáng nay cho đến lúc này. Khi những hạt mưa bụi đã bắt đầu rơi xuống như rải lên ngàn hoa lá một lớp kim tuyến óng ánh. Sương đã mờ mờ len lỏi trong mưa và phủ kín tháp nhà thờ ở trên kia.

Buổi chiều ở nhà em lúc nào cũng buồn. Nhất là những khi lòng mình đã âm u sẵn. Em muốn nhắc lại để nhớ rằng hôm nay là Mùng Một Tết. Như thế thì không ai có quyền buồn dù là buồn nhẹ như mưa xuân đang rơi kia. Phải, không ai đó quyền để sương khói làm mờ mắt trong khi quanh mình thì đầy những sắc hoa, những vỏ hạt dưa, những lá gừng thật mỏng, thật trắng, thật nồng ấm và mùi hương trầm còn lan cả nhà từ bàn thờ được thắp hai ngọn đèn sáp lớn và những đồ đồng sáng trưng.

Nhưng cái gì đã bóp nghẹt lấy niềm vui trong tim em từ những ngày qua và mai này, chiều nay. Cái gì thế hồi những cánh hoa im lìm ngoài khu vườn kia. Hồi cái lạnh sắt se thấm qua chiếc áo len mỏng. Hãy nói giùm đi dù có biết rằng không cần phải nói ta cũng đã biết. Hãy xem như có kẻ vô tình và mọi chuyện đều được kể lại tỉ mỉ từ đầu. Em vẫn có thể chịu đựng một cách sung sướng để nghe lại chuyện ngày xưa. Nghe một mình trong cảm nín và tưởng nhớ. Hãy nói đi những niềm vui và nỗi buồn của một mùa xuân đã phai pha nhưng mãi còn trong trí nhớ một người.

Ngọc Anh đã buồn rầu bảo em không thể vui được một chút nào sao? Phải nhớ rằng hôm nay là ngày đầu năm. Là Tết. Phải nhớ như thế. Phải nương tựa vào một cái gì. Phải bám víu vào một cái gì để đối gạt lấy mình tìm một chút bình yên giả tạo như thế sao? Để làm gì? Ngọc Anh bảo để mọi người chung quanh mình được vui lây, khỏi buồn lây. Khư khư làm theo ý mình là ích kỷ mà không ai được ích kỷ trong ngày ý nghĩa nhất của một năm như thế này.

Em đã tưởng chừng mình có thể bật lên những tiếng cười tàn ác. Nếu không thì sẽ chẳng cầm giữ được nước mắt. Nhưng đôi môi giữ những chiếc răng đã ngăn lại được tất cả. Cả sự đổ vỡ hoàn toàn trong tình cảm mỏng manh của hai chị em nữa. Người nào cũng phải hết sức tế nhị để ngăn một cái gì rung rinh chực đổ khi người nào cũng cảm và thấy mọi chuyện một cách sâu xa.

Ngọc Anh ngồi xuống bên em và bất ngờ hỏi — Chờ một người nào đó phải không? Thật như một cơn gió buốt tận xương vừa thổi qua mình. Em điếng lạng trong giây lát để rồi ngập ngừng hỏi lại — Làm sao biết điều ấy? Ngồi như thế này là chờ một người nào sao? Chị ấy nói: Không phải cách ngồi nói lên điều ấy mà con mắt, cái nhìn. Những sợi tóc và những ngón tay. Em đã bật lên tiếng cười: «Nhiều thứ quá». Làm sao hiểu được những thứ đó «nói» lên điều ấy? Tự nhiên vậy. Có những cái mà không thể giải thích, chỉ biết. Vậy thôi.

Có những cái không thể giải thích. Như sự chờ đợi một cánh chim không trở về để mùa xuân đúng với nghĩa của nó. Biết rằng không ai qua sông vẫn mong chờ. Biết vô ích nhưng vẫn làm vô ích. Đã bao nhiêu ngày. Hồi chiếc áo len màu lam. Hồi những sợi tóc rối. Hồi những điệu Salem vương khói dịu dàng. Sao không còn gì trở lại, chiều nay để mùa xuân không thất lòng người thành những dung tợ rối rắm.

Ngọc Anh thì thầm: Chúng ta làm gì cho hết đêm nay? Chơi bài né? Ai thua bắt làm gì phải làm đó. Xong, ăn một cái gì trước khi ngủ, mai dậy sớm lên chùa thăm chị Nga. Hai ba năm nay không lên thăm chị ấy. Năm nay không lên chị ấy buồn chết. «Trong đất sâu chị ấy vẫn còn buồn sao?» «Có lẽ vậy». Thôi, đừng nói chuyện ấy nữa. Vào nhà đi. Trời cũng đã tối. Không ai đến thăm ai vào giờ giặc này nữa đâu.

Câu nói sau cùng của chị ấy làm tê tái tâm hồn em. Muộn quá rồi. Không còn gì nữa đâu! Có chăng, mưa bay bay làm mờ mịt trời đất ngoài kia là bao giờ cũng còn đó mà thôi. Ngọc Anh muốn vào nhà trong, em muốn ngồi chơi ở phòng khách. Hai chị em lại phải tay xấp tay ngửa xem ai có quyền chọn chỗ. Cuối cùng em thắng. Chị ấy không chịu rét nổi và chỉ muốn chơi ở giường ngủ để ngủ luôn cho ấm mà em thì không thể ngủ như vậy được. Chị ấy đàn ông một cái mền thật lớn và ngồi co ro trong lòng ghế như một con mèo. Em thấy cũng tội nghiệp, nhưng để nghị vào trong chơi thì chị ấy không cần nữa.

Hai chị em chơi được chừng năm sáu ván bài. Không ván nào em ăn nổi chị ấy. Hình phạt được đề dành sáng mai, vì nếu sai khiến lúc này thì tội cho thân em nếu phải bị bắt làm gì đó trong lúc lạnh lẽo này. Khi chuông đồng hồ gõ chín tiếng. Em có cảm tưởng như người mình nhẹ hẫng đi cùng một thoáng nhanh cảm thấy đau đớn. Thế là yên nhé. Không còn ai đến nữa đâu. Không còn ai nữa đâu.

Một tiếng xe vang xa từ đầu đường và dường như muốn dừng lại trước ngõ. Ngọc Anh dừng tay chia bài. Trái tim em muốn đứng lại. Cái giá rét từ đâu mát. Sự lặng im đột ngột phủ xuống. Đến một vài giọt nước rơi trên lá cũng được nghe thấy. Một vài giây sau, tiếng xe đi qua và mất hút trong đêm tối. Mỗi trong hai chị em vẫn còn bất động. Cho đến khi em ngẩng nhìn lên và bắt gặp chị ấy cũng đang nhìn mình. Thật khủng khiếp khi sự thật được phơi bày qua những đôi mắt cảm lạnh nhìn nhau. Người này như thấu rõ tận cùng tim óc người kia. Em cúi vội xuống và biết rằng trên lưng bàn tay mình có một giọt nước vừa rơi.

Tiếng gió xạc xào qua những khóm lá ngoài khu vườn đem sự lặng im không dáng hình, thênh thang như sương khói đột nhiên biến thành đá tảng nặng nề rơi xuống gian phòng nhỏ.

Ngọc Anh cúi xuống mân mê những lá bài. Đừng chờ đợi cái gì không đến. Hạnh phúc đã ở bên em, nghĩa là mình đang có nhau. Đang sống những ngày thật thân thiết bên nhau, mai kia biết chị có còn được ngồi gần em như bây giờ? Chúng ta có còn chia cho nhau những buồn vui nào đó. Hãy quên đi và xem như chưa có mặt kính nào vỡ. Chưa có hạt mưa nào làm mờ những mảnh cửa gương.

« Chị muốn nói đến một hình ảnh trong *Le passager de la pluie* »

« Ừ. Bây giờ chúng ta chơi bài tiếp ».

Em đặt tay lên những con bài Ngọc Anh vừa phát và bật ra. Một trái tim màu đỏ. Hình ảnh Ngọc Anh thấp thoáng trong đó, giữa khi mắt em đã mờ đi. Và mùa xuân đang đi qua ngày Mồng Một...

TẶNG PHẨM CỦA TÌNH YÊU THÁNG GIÊNG

THUẢ LÀM THƠ YÊU EM

NHỮNG BÀI THƠ NỒNG NÀN CỦA TRẦN DẠ TỪ

CUNG TIẾN, PHẠM DUY, PHẠM ĐÌNH CHƯƠNG PHỔ NHẠC



truyện dài MỪNG MÁN

Có phải ta đứng đợi như ri là ta đã thua tính lý của Thoan không? Thoan hết giận ta chưa? Chân Quân nhộn nhịp, tay Quân vuốt vuốt cái ghi đồng xe đạp, tim Quân thắt bóp nhẹ nhẹ và giữa phút ấy tai Quân căng rộng đón ba tiếng keng vang lên từ cuối sân trường.

Hai cánh cổng mở toang. Bầy chim non hơn hỏ rủ nhau về ồn ào như vỡ chợ.

Quân nhón cao chân mở tròn đôi mắt điem mặt. Từng tốp từng bọn, từng bầy môn đồ nam nữ trường Nguyễn Du diễn hành qua mặt Quân, áo trắng áo màu, tóc ngắn tóc kẹp tóc xõa tóc thề, tóc cúp đủ cỡ nhưng Quân chẳng thấy khuôn mặt nào vóc dáng nào màu áo nào kiểu tóc nào mang tên Thoan cả. Quyên cũng không thấy.

Ồ hay! Chẳng lẽ hai đứa nó độn thổ rồi, nó biến rồi à? Quân thộn mặt ngẩn ngơ trông vờ theo, mở rộng tầm nhìn, thu ngắn tầm ngắm, không thấy Thoan, Quyên mô hết.

Một tốp 4, 5 đứa học lớp Thoan bắt gặp vẻ ngớ ngẩn bối rối căng thẳng của Quân, chúng đi qua mặt Quân và 2, 3 đứa trong bọn cùng lớn giọng đồng ca « Huyền sử một người mang tên Quốc ». Quốc đổi thành Quân. Anh Quân ơi, từ nay trong gió xa khơi từ nay trên cánh mây trời có hồn anh giữa cõi lòng Thoan...! Xương xong một câu cả bọn cười ré lên. Quân choáng váng vì bị bọn nhóc bắt gặp cái vẻ mặt « ngổ » của mình. Câu hát đùa chẳng ăn nhằm gì cả vì đây là lần thứ 99 Quân nghe bọn nó hát câu đó. Mỗi lần Quân tới đón Thoan đều bị chúng hát tặng. Câu hát không chỉ dành cho mình Quân, còn dành cho nhiều anh chàng khác, những anh vác cây si tới trông đứng trước cổng trường.

Quân đỏ mặt cười trừ rồi phóc lên xe đạp miết, lao xao tiếng cười cời gió đuổi theo.

Ra tới đường Chi Lăng, Quân đạp chậm chậm và ngơ ngẩn buồn. Dấu Thoan không hện cũng cứ kể như nàng đã cho ta leo cây trưa nay. Nghĩ thế và Quân tức tức trong bụng. Thoan đi mô? Thoan làm chi mà không đi học? Quyên nữa. Tại rằng hai đứa cùng *biến* hết như rứa? Thoan bệnh? Thoan tránh mặt ta? Rất có thể từ cửa sổ phòng học Thoan đã thấy ta đứng âm ngoài này nên Thoan rủ Quyên chui hàng rào đi ngả sau? Bao nhiêu lời sửa soạn đêm qua kể như mây khói, nói với ai chứ? Chẳng lẽ đi tìm một gốc cây mô đó mà thủ thi? Những dấu hỏi nổi thành xích, kết thành chùm, dính thành chuỗi lê thê lan kín trong óc Quân. Lòng phở rợn, đường phở thênh thang, lúc này Quân mới đứng là kẻ cô đơn đích thực. Tuy nhiên kẻ cô đơn chẳng hùng dũng chút nào. Kẻ cô đơn đạp xe chậm chậm. Kẻ cô đơn đưa mắt lơ láo nhìn ngoại cảnh mà nghe ngậm ngùi man mác cả hồn trong lẫn xác ngoài. Lên cầu Gia Hội, dọc theo đường Trần Hưng Đạo, ngang qua Ty thông tin nghe cái haut—parleur phát bản tin trưa oang oang trên đầu không đưng Quân có ý tưởng muốn đốt cái thành phố này ra tro cho rồi.

Chẳng biết có những mũi dùi bí mật nào đã chọc thủng những vầng mây trên trời. Mưa thủng, mưa rơi mưa rụng, mưa lất phất. Quân vòng xe lên dốc cầu. Phải tới nhà Thoan. Phải tới coi có Thoan ở nhà không? Quân nhủ thầm, chẳng mấy hăng hái. Chưa lần nào Quân «dám». tới nhà Thoan cả, đạp xe ngang cổng nhà nàng cũng đã hồi hộp thấy mồ. Nhất định phải tới, trưa nay. Nhà Thoan không treo bảng «coi chừng chó dữ» Nhà Thoan có bờ dậu leo bông tầm xuân. Nhà Thoan có cái giếng nước ngọt. Có cái chuồng nuôi hai con thỏ và, 1 mảnh vườn mà Thoan thường gọi là *vườn ả diệu*. Chỉ nghe Thoan kể nên Quân chưa biết được vườn nhà Thoan có mấy cây bưởi cây cau, Quân chưa rõ cái giếng nước ngọt sâu mấy thước, hai con thỏ nặng mấy kí lô... nhưng Quân đã thấy căn nhà và những vật bày biện quanh đời sống Thoan hình như là rất thân yêu quen thuộc với mình.

Quân thường tưởng tượng có một ngày đẹp trời nào đó, Quân hiên ngang đẩy cổng bước vào nhà Thoan. Quân dẫn nàng đi dạo dưới những tàng cây trong *vườn ả diệu*, xem lá xem cây, chờ hoa nở chờ trăng lên đầu ngõ. Quân sẽ cùng Thoan chụm đầu soi mặt xuống cái giếng nước ngọt, lúc ấy vì 2 cái đầu gần kề nhau nên gió nghịch ngợm sẽ thổi những sợi tóc mơ huyền của Thoan quấn lấy cổ Quân, hẳn là tóc Thoan êm ái thơm mùi bồ kết mới gội. Hai đứa soi mặt xuống giếng và cùng nói một câu ước mơ đó, bầu trời trên cao, éch nhái với lòng giếng sẽ làm chứng cho lời ước của hai đứa. Ước chi? Quân ước hiền lành như hai câu ca dao:

Ước chi ăn ở một nhà

Vào ra đụng chạm để mà nhớ thương.

Vào ra đụng chạm để mà nhớ thương. Xin đừng hiểu câu ni theo nghĩa tục, tội Quân lắm đó. Quân ước ngày mô, tháng mô, đêm mô, giờ phút mô

khoe nhìn chan chứa của Quân cũng được *đụng* khoe nhìn chắt ngắt của Thoan. Quân ước bất cứ ở thời gian mô nhịp tim của Quân cũng được *chạm* nhịp tim của Thoan trên cùng một sợi tơ huyền diệu, trên cùng một siêu tần số vân vân và vân vân. *Đụng* và *chạm* để mà nhớ thương thôi!

Mưa bay nghiêng mù những vại cầu trắng. Mưa bống lớn hạt, đổ tới tấp, rơi rần rập khi Quân vừa vượt qua một được nửa cầu. Mưa quất buốt da mặt, mưa ướt dính áo dán sát da lưng, mưa rũ rượi, tóc bện thành miếng trên vầng trán có hồ keo dán. Xe phanh không ăn, Quân không dám đạp nhanh. Giờ tan trường tan sở nên đầu cầu bên tê lũ lượt người lên. Con mưa bất thường, có lắm kẻ buổi sáng không «bơi» áo mưa theo nên chừ ướt như chuột lột. Quân giận mình, cái phanh không ăn mấy ngày ni rồi không chịu sửa. Ôi tới tuổi mô Quân mới trừ diệt được cái tính lười thâm căn cố đế. Mưa, mưa và mưa, mưa mang mang như tưởng vô tuyệt kỹ. Quân đỏ dốc, Quân co chân áp mũi giày lên cái má phanh trước, phanh tay không ăn, đành dùng cái chân đạp phanh vậy.

Đầu cầu, dưới hiên trường đại học Văn Khoa một tập thể đông đảo học trò con gái áo trắng Đồng Khánh đứng dàn chào. Dàn chào mưa mà đứng thành hàng ngang chỉ thêm vài cái biểu ngữ nữa là cái tập thể con gái trú mưa tê biến thành đám biểu tình ngoạn mục. A, nếu lúc này có ai khởi xướng phong trào đả đảo mưa, Quân sẽ hăng hái đứng vào hàng đầu tiên. Phản đối chống báng người sẽ bị ăn lựu đạn cay, phi tiễn chứ phản đối đả đảo ông Trời chắc ông Trời chỉ cười trừ, hoặc giả ông có giận thì cứ việc đổ mưa mạnh hơn, cũng chẳng hề hấn chi, chẳng ai thêm chảy nước mắt nước mũi, ông làm lụt, bão thiên hạ mới sợ. Từ cổ chí kim có ai đi biểu tình đả đảo mưa chưa nhỉ? Họa là chỉ có kẻ điên như Quân trưa nay.

Đường về nhà em còn xa lác lê thê. Quân ép sát xe vào lề, dựng xe dưới gốc me cao và, trước những đôi mắt tròn vo đen lay láy của bọn con gái trường Đồng Khánh, Quân hiên ngang bước vào. Lác đác có vài cậu học trò ôm cặp sách vòng tay trước ngực dựa lưng vào tường đứng khép nép bên lề con gái. Bọn học trò con gái nói chuyện chào xáo ồm tỏi, có vài đứa (chắc thuộc nòi mơ mộng kinh niên) ngửa những bàn tay ngà ra ngoài hàng hiên hứng mưa.

Bộ quần áo ướt mem, nước thấm tận da tận lòng Quân rùng mình nghe lạnh. Gói Bastos luxe trong túi quần Jean bèo nhèo ướt sũng. Quân thêm những hơi thuốc ấm. Quân đưa mắt tìm kiếm. Quân rảo chân tới bên sạp bán thuốc lá kê dưới cây bàng to. Trên chiếc tủ nhỏ sắp hàng những bầu thủy tinh đựng bánh kẹo, sau hàng thau bà già bán hàng ngồi dựa lưng chiếc ghế xếp, bà già đang thổi lại tiền cho hai cô học trò. Hai con nhỏ tay đưa nào cũng cầm cỡ 5 bì me cam thảo. Quân dừng lại bên chiếc tủ đúng lúc con nhỏ tóc ngắn ngậm tiền thổi và ngược mặt lên. Đôi con mắt đen lay nhìn sững Quân và môi diễm nụ cười duyên.

— A, anh Quân, đi mô mà ướt loi ngoi như chuột lột rứa?

Qua 3 giây bối rối vì cuộc hội ngộ quá bất ngờ, Quân mỉm cười :

— Đi lang bang, Hạnh đi học về há ?

— Dạ.

Hạnh, đúng rồi. Con nhỏ tên Hạnh váy ngắn kiếng hippy Quân đã gặp trong quán sách bữa nọ, buổi chiều cùng đi chơi với anh Huyền. Hạnh, nguyên nhân của cơn giận lẫy Thoan muốn xé to ra mấy bữa nay. Con nhỏ hôm nay không mặc váy ngắn, chẳng mang kiếng hippy nó mặc bộ lụa trắng. Áo dài trắng, guốc màu gu, cặp sách màu nâu trông dễ thương và dịu dàng đáo để. Áo trắng: đồng phục của công dân trường Đồng Khánh. Té ra Hạnh học Đồng Khánh.

Quân mua gói Basto Luxe và cái hộp quẹt, tay đưa tiền cho bà già bán hàng nhưng mắt không rời nhỏ Hạnh.

Quân nhìn ra đường :

— Mưa ác ôn quá Hạnh hí ?

— Dạ

Con nhỏ bữa nay răng mà e lệ quá ta, chỉ biết cúi đầu và, « dạ ».

Quân châm một điếu thuốc.

— Hạnh học Đồng Khánh ?

— Dạ.

Quân giật mình, chợt nhớ tới Thoan. Quân đảo mắt nhìn quanh quát tự hỏi rằng mình không bỏ đi cho rồi, đứng tán láo lở Thoan xuất hiện bất thình lình e óm đòn giận. Quân tự nhủ mình nhưng miệng Quân thì « mở máy »

— Vô trong ni đứng tí ngớt mưa rồi về.

— Dạ.

Quân đi trước, Hạnh kéo tay con nhỏ bạn theo sau. Ba đứa đứng dưới hàng hiên cách biệt hẳn với tập thể những kẻ khác. Mưa coi mòi lớn hơn lúc nãy nhiều. Lề đường nước đọng cuốn lênh bênh xác lá chết. Từng chiếc lá me nhỏ như hạt dưa theo mưa bay nghiêng trông mà thương. Con nhỏ bạn Hạnh chia mấy gói me cam thảo mời Quân.

— Mời anh ăn cho vui.

Quân nhìn Hạnh cười, lắc đầu.

— Cám ơn, anh không ăn.

Hạnh nài :

— Kệ, anh ăn cho vui mà.

Quân lắc đầu nhẹ trở mắt ngó theo bàn tay [búp măng của Hạnh] lòi từ cặp sách ra một gói giấy nhỏ rồi mở. Hạnh cũng chum chím.

— Muối, me cam thảo chấm muối ngon lắm.

Giọng nói con nhỏ tho thỏ thanh thanh nghe thật êm tai và êm tim.

Quân nói tiếp điếu thuốc khác.

— Mấy bữa ni Hạnh gặp anh Huyền không ?

— Dạ không.

— Bữa nớ Hạnh có mua cuốn sách anh chỉ không ?

— Dạ có, về đọc rồi không hiểu mô tê chi hết.

Quân cười rung rinh cả đầu mình tứ chi :

— Anh nói dõn rứa mà Hạnh cũng mua à ? Con gái ai đòi lại đọc «*Những bí quyết về không thủ đạo*» ?

Hạnh tinh nghịch :

— Đáng lẽ Hạnh không mua nhưng bữa nớ thấy anh bị cái chị chi đó hớp hồn anh, anh bỏ Hạnh và chú Huyền đi mất biệt...

Quân đỏ mặt ngượng :

— À, tại bữa nớ anh có chút công chuyện.

— Anh đi quên cả chào Hạnh.

— Xin lỗi, không ngờ Hạnh đề ý tới tiểu tiết kỹ quá như rứa.

Hạnh cúi đầu cười với gói muối và bì me cam thảo. Hạnh và con nhỏ bạn thi nhau chấm me vào muối ăn ngon lành. Quân lái câu chuyện sang ngõ khác :

— Anh thấy con gái hình như cô mô cũng khoái ăn me cam thảo, ô mai, răng rứa ?

— Dạ không biết, tự nhiên thấy thích ăn.

— Hồi xưa anh cũng thích ăn lắm nhưng chừ không dám.

Hạnh ngạc nhiên.

— Tại anh lớn rồi anh không thích nữa phải không ?

Quân nghe Hạnh nói «*anh lớn*» anh chàng khoái lắm. Quân hít mạnh một hơi thuốc thở phì ra như ống khói tàu lửa.

— Không phải tại anh lớn rồi nên không thích ăn. Đố Hạnh biết tại răng anh sợ me cam thảo ?

— Dạ chịu.

Hai con nhỏ mới thoảng 1 tí đã ngốn hết mấy gói me vừa mua, Hạnh bỏ gói muối vào cặp sách.

— Nghe anh kể xong, dám Hạnh cũng ngán me cam thảo luôn.

Đôi mắt Hạnh ánh một tia sáng tò mò.

— Kệ, cứ kể cho Hạnh nghe đi.

Quân cười tủm tỉm :

— Năm ngoài anh có dịp về Sài Gòn chơi, gặp một thằng bạn cũ hồi xưa cùng học ở đây, chừ nhà hắn dọn vô ở Chợ Lớn, hắn rủ anh về nhà chơi. Nhà hắn là đại lý bánh kẹo và dĩ nhiên có làm me cam thảo, ô mai vân vân. Hắn dẫn anh lên gác. Lúc đi vào nhà sau để lên cầu thang anh thấy những mâm đựng đầy những cục chi đen đen đầy vun. Anh đi ngang thì từ những cái mâm đầy vun đó mấy cục đen đen nó bay lên vù vù, anh hỏi thì thằng bạn nói đó là me cam thảo đang đợi vô bao nylon trước khi tới mấy hàng kẹo bánh khác.

(*Còn nữa*)



NGUYỄN THẾ

nghệ thuật thứ bảy

Tại sao Điện Ảnh thường được gọi là Nghệ Thuật thứ bảy? Sáu bộ môn nghệ thuật khác?

VÂN (Gia Định)

Cho tới khi điện ảnh ra đời, có 6 bộ môn được coi là nghệ thuật là những bộ môn sau đây:

- Văn chương
- Hội họa
- Điêu khắc
- Kiến trúc
- Âm nhạc
- Vũ điệu

Các bộ môn vừa kể không xếp hạng thứ nhất, thứ nhì gì cả. Điện ảnh sinh sau, để muộn, sau một thời gian được công nhận là có đầy đủ tính cách một nghệ thuật, chắc hẳn đó có một ông văn nghệ sĩ nào đó, thấy đã có 6 bộ môn chính rồi, bèn cao hứng gọi Điện Ảnh là bộ môn Nghệ Thuật thứ 7, thiên hạ thấy hay dùng mãi sau thành ra thông dụng.

Einstein

1) Xin cho biết về thuyết tương đối của Einstein. Ứng dụng?

2) Người ta nói màu sắc có phần trăm, như màu đỏ 21-l. có nghĩa là gì?

KIM THỦY (Sàigòn)

1) Người phụ trách mục này không dám giải thích về thuyết tương đối của Einstein, một lý thuyết vật lý mà chỉ có một số rất giới hạn những bác học giỏi nhất thế giới mới hiểu nổi.

Chỉ xin ghi lại đây một vài định nghĩa sơ đẳng tra cứu được trong các sách vở.

Theo tự điển thì theo thuyết tương đối của Einstein, « nhịp độ trôi qua của THỜI GIAN khác nhau đối với 2 người quan sát một động cơ, nếu hai người đó đi chuyển đối với nhau». Như vậy Thời Gian có dẫn tương đối với không gian. Thuyết đó buộc người ta phải duyệt lại toàn bộ tư tưởng về không gian và thời gian vẫn có từ xưa tới nay.

Về ứng dụng của thuyết tương đối thì rất nhiều, bao trùm hầu hết mọi ngành khoa học. Từ thuyết đó, Einstein đã suy ra (người phụ trách không hiểu tại sao) phương trình $E = mc^2$ về liên hệ giữa năng lượng và khối lượng vật thể, phương trình này giúp ích rất nhiều cho công cuộc tìm hiểu nguyên tử năng. Nhờ thuyết tương đối, người ta đã giải thích được chính xác hơn « luật hấp dẫn của vạn vật » của Newton, tính được quỹ đạo các hành tinh một cách tinh vi (một tiến bộ căn bản cho công cuộc thám hiểm không gian) v.v...

2) Chắc sách em đọc đã in lầm, thay vì độ góc (31°) lại in thành phần trăm (21 olo). Theo các cuộc thí nghiệm về ánh sáng, thì các tia sáng được phát ra theo các làn sóng dài, ngắn tùy theo màu. Màu đỏ có làn sóng dài nhất từ 6.300 đến 7.800 Angstrom. Màu tím có làn sóng ngắn nhất từ 3.800 đến 4.400 Angstrom. (Angstrom là đơn vị đo độ dài của sóng ánh sáng. Mỗi Angstrom dài 1/100.000.000 centimét.)

Khi một tia sáng trắng phóng vào một lăng kính, nó sẽ chia ra nhiều màu từ màu đỏ đến màu tím, và người ta nhận thấy tia màu đỏ (có làn sóng dài nhất) có độ nghiêng nhỏ nhất (khoảng 21°), và màu tím (có làn sóng ngắn nhất) có độ nghiêng lớn nhất.

Đó là ý nghĩa độ góc của các tia sáng màu.

LTD

Xin cho biết Ltd là viết tắt của chữ gì? Ý nghĩa? Tại sao đồ dùng của Nhật người ta lại để Ltd sau Made in?

HÀ LONG GIANG (Đà Nẵng)

Ltd không phải viết tắt từ nhiều chữ mà do chữ « Limited » viết tắt mà ra.

Limited có nghĩa là: hữu hạn, có giới hạn. Chữ Ltd thường được ghi sau tên một hội buôn, công ty... và chỉ đặc tính pháp lý của hội buôn, công ty đó thuộc loại « Công Ty có trách nhiệm hữu hạn » để phân biệt với những Công Ty Nặc Danh v.v... Nếu sau này em học luật hay chính trị kinh doanh, em sẽ được biết rõ hơn về các loại Công Ty nói trên.

Với ý nghĩa trên, em thấy rằng không những Nhật mà nước nào,

nếu cần thận cũng đều ghi Ltd sau tên hãng chế tạo tiếp theo Made in Japan, Made in U.S.A. chẳng hạn.

vạn vật học

Xin cho biết «vạn vật học» là gì? và học có ích lợi nhiều không?

STANN (Sàigòn)

Vạn vật học là môn học nghiên cứu, tìm hiểu và giải thích muôn ngàn thực thể hữu hình xung quanh ta: về các sinh vật, thực vật, khoáng vật...

Dĩ nhiên môn học nào cũng có ích, nhưng Vạn Vật Học là một trong những môn có ích lợi thiết thực nhiều nhất. Và vạn vật học cũng tạo những hiểu biết căn bản cho các khoa học khác. Chẳng hạn biết được cơ thể con người mới có thể khám phá được những sự trục trặc, những bệnh tật của người ta và tìm cách chữa chạy trị bệnh (y học). Có hiểu rõ về thực vật mới phát triển được ngành canh nông. Biết rõ đặc tính các khoáng chất mới sử dụng được các khoáng chất một cách hữu ích để phục vụ con người, mới luyện được thép để chế tạo máy móc, mới biết được vùng nào có thể tìm thấy dầu hỏa, chất nào có đặc tính phóng xạ để dùng cho khoa học nguyên tử v.v...

bom a

1) Cho biết về quả bom nguyên tử đầu tiên.

2) Ai đã làm ra bom nguyên tử?

3) Nguyên tử nặng có lợi ích thiết thực nào không?

(HOÀNG DŨNG Bình Định)

1) Nếu muốn nói đến quả bom nguyên tử được cho nổ đầu tiên, thì đó là quả bom cho nổ thử tại sa mạc (Xem tiếp trang 48)



CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN



tính số
cuối năm

Tính từ ngày một mình đứng ra mở cửa tiệm chạp phô Tuổi Ngọc đến giờ thắm thoát đã 35 tuần lễ, nay sắp dịp năm hết tết đến Kiến Vàng lục lại sổ sách làm một công việc tính toán lổ lãi chơi. Gọi là để tính mà chơi chứ lổ lãi không ảnh hưởng gì tới bằng hiệu của cửa tiệm cả. Có chăng là những trách móc. Những cuộc thi luận thuật, bẻ bỏi. Kiến Vàng ơi khi thi «ơi» khi thi làm bộ giả diếc để ngơ luôn. Anh em Chương Côm được ít kỳ thì ngủm vì con nhà Kiến Em lười vẽ như hủi, chỉ ham chơi. Tiếng Tây tiếng Mỹ lộn tùm lum. Những món hàng cũ xi bở rao đi bán lại hai ba lần vì những ông thợ sấp chữ ra xài... đồ cổ. Kê có lỗi là

Kiến Vàng chủ tiệm không dám chạy lỗi. Chính hắn phải có trách nhiệm. Qua 35 tuần lễ buôn bán từ cây kim đến chiếc phi thuyền mệt phờ râu... Kiến Vàng, hắn xin cúi đầu tạ lỗi. Không có các Bạn Vàng từ phương thiên hạ chống đỡ thì cửa tiệm Chạp Phô đã sập từ lâu rồi. Cảm ơn các Bạn Vàng vạn bội.

Nay mùa tết nhất đã thơm lừng, KV xin quý bạn Vàng có điều gì khiếu nại, chẳng hạn như cửa tiệm gian lận; có ý kiến gì, như cần phải cải tổ ra sao, làm ăn cách nào cho đẹp lòng thiên hạ vân vân... Xin quý bạn gửi về gấp đề thêm chữ Khăn màu đỏ to tương để sang năm mới KV biết cách kinh doanh cho khảm khá hơn năm cũ.

Cũng gọi là để biết ơn các bạn Vàng, trong dịp cuối năm này, thay vì trao giải thưởng Hội Chợ Cười, mà KV nhận thấy khó chấm giải quá bởi nhiều lý do (trong đó có cả lý do những truyện cười phần nhiều phỏng tác) Nên KV đã quyết định biếu 10 món quà ấy cho 10 bạn đã có công nhất với CPTN từ trước tới nay. Mong các bạn dự thi Hội Chợ Cười cùng cười xòa đồng ý như vậy.

Thân Ái
KIẾN VÀNG

những cái nhất của điện ảnh

— Người sáng chế phim đầu tiên Etienne Jules Marey.

— Nước sản xuất nhiều phim nhất là nước Nhật, thứ nhì là Ấn Độ.

— Người xem cùng một phim nhiều lần nhất là bà Myra Franklin ở Cardiff (Anh) coi 940 lần phim «The Sound of Music»

— Rạp hát bóng xưa nhất là Electric Theatre ở Los Angeles mở cửa từ 2-4-1902

— Rạp lớn nhất ở Tây Bá Linh chứa 22 ngàn chỗ.

ĐOAN NHẢ sru tầm



TỬ VI
CỦA
BẠN
VÀNG

trong 3 ngày tết

con chuột

Năm tuổi, sáng mồng một nghe tiếng chuột kêu là điềm hên. Không nên ăn vụng trong ngày mồng 2 (đức tinh tốt của tuổi bạn) Mồng ba nhớ ngắm dung nhan mùa xuân của mình trong gương. Hứa hẹn một năm nhiều may mắn về đường khoa bảng.

con trâu

Kiên cử ăn đồ ngọt. Nên trữ thuốc đau bụng kéo Tào Tháo ra đuổi bắt tử. Có nốt ruồi son trên bàn tay phải là điềm lành. Có người đang thắm yêu trộm nhớ bạn nếu cành hoa mai nhà bạn xuân này nhiều nụ.

con cọp

Kỵ gây chuyện với tuổi con lợn suốt năm. Bạn khóc trong ngày mồng một, cười trong ngày mồng hai và... làm bánh bao trong ngày mồng ba. Có thư của người bạn đợi trong cả ba ngày.

con mèo

Con trai: bạn đã được chấm điểm nhất. Mồng một nên làm bộ kiên cử cho hên. Con gái: Năm mơ thấy làm vỡ gương là bạn sẽ khóc suốt năm. Nên tìm vui trong sách vở. Có xuân hồng TN sẽ hên... cả đời

con rồng

Nhận được lời chúc hạnh phúc nên viết lại vào một mảnh giấy nhỏ rồi xé làm 8 đốt đi. Mồng ba mở một trang sách nếu gặp con số không là hên. Cữ ngồi sau xe. Cữ cắn hạt dưa.

con rắn

Người con trai bạn gặp buổi sáng mồng 2 hãy coi chừng hắn là một «con sói trẻ». Cô nào có tật hay hình mũi coi chừng mũi đỏ (chẳng

hạn đung cột nhà hay khóc lóc kẻ lẽ). Ăn uống hay chia phần không được may mắn. Tình duyên lảm lòi.

con ngựa

Mơ mộng trong khi nấu ăn ngày mồng ba sẽ hên lắm. Tết nên đi lung tung bạn bè. Bướ: chân sẽ cứng quýt trong một ngày, và một ngày mắt sẽ ướt. Con trai thì nên xét lại diện mạo, nói nhiều coi bộ bị chê là «xỉ xọn» đều đều. Nên mua Xuân Hồng Tuổi Ngọc tặng bạn bè.

con dê

Đo giường trong dịp tết là báo hiệu một mùa thi lượm vỏ chuối. Hắt hơi vào buổi tối là có người đang lằm bằm «ghét cái mặt» (tuy thế lại có nghĩa cái mặt gì mà dễ thương ghê). Có quả nhỏ trong ngày mồng ba.

con khỉ

Bị mắng «khỉ quá» sẽ gặp may. Rất phát tài trong những trò chơi may rủi (như kéo xi, đánh tam cúc...) con gái nên cắt móng tay trong một ngày tết. Con trai nên chải đầu và đánh bóng giày kỹ lưỡng.

con gà

Hãy vui vẻ, dù trong lúc bực mình lắm. Nhận được tiền lì xì nhiều. Đêm giao thừa nhớ đi rửa mặt khi được chúc tuổi kéo cứ bị gọi là «con bé» suốt năm. Đi nhiều sẽ gặp xui trong ngày đầu năm.

con chó

Đánh vỡ ly chén trong ngày tết là phải trở lại bàn học học cho thuộc hết bài trong năm mới. Ăn uống cần thận kéo hóc xương gà xương vịt. Ăn mít ăn dưa không bảo đảm.

con lợn

Bạn có thể bị cắn nhằn. Không khuyến khích khi đánh bài, thua chày túi. Coi chừng người bạn yêu cho bạn «de» lúc nào không hay. Nếu có thi cử cuối năm may ra thì... đậu vớt. Có nhiều cô đang vây quanh bạn. Dù thế đã hết một năm xui xẻo.



Kiến Vàng và Bạn Vàng

THẢO ĐĂNG (KBC 4794) Bạn đã đốt cháy nhiều giai đoạn quá, thiên hạ dư tay lên trán bạn là phải. Chúc bạn học hỏi từng giai đoạn một, nghĩa là bắt đầu bằng đôi mắt, đôi mắt đừng ngủ sau kính đen.

THIÊN BÍCH (Đà Nẵng) Không nên giận và hãy gạt đầu để xem họ phản ứng ra sao.

KIẾN BẠCH (An Xuyên) Cái bệnh của các cô các cậu là ưa «khoe» về một nhân vật thứ ba. Cứ rụt rè bạn ạ, «khoe» nhiều về nhà ngủ sẽ hết năm mơ, tiếc lắm.

LÊ KHẢI MIÊN LY (Vũng Tàu) «Con cá nó sống vì nước», Chủ nhiệm ca thể chắc cá TN là cá nước ngọt nên chế biến VT chẳng. Phải để hỏi lại ông Phát hành Đồng Nai mí được.

UYỀN VI (Saigon) Hàng của Vi đã tới kho. Chờ hàng mới.

LY TI — Mây mùa hè màu tan. Hãy chờ một cơn mưa.

BIẾN TÊ (Ninh Hòa) Mơ mộng trong khi nấu cơm là hứa hẹn một nồi cơm đen. Hãy bảo với người bạn yêu quý rằng: Bởi thế thiên hạ đã chế ra nồi điện National dành cho các cô gái chăm mà không ngoan.

KIỀU TRINH (Đà Nẵng) Trai năm thì bảy thiệp, gái chính chuyên chỉ một chồng. Ca dao đã... ồm ở thế, bạn hiền rằng tác giả hẳn phải là một húi của chuyên chế ghê lắm. Ca dao không phải là luật cũng chẳng phóng tác theo luật nào cả.

NGUYỄN THỊ LẶNG LỜ — Có chứ, những người cận mắt vẫn « mơ huyền theo mây theo gió như thường chứ. Có khác chăng là lợi điếm, có thể dẫu được nước mắt. Thì hãy cứ mong cho người mình yêu cận thị luôn đời đi, để họ chỉ nhìn thấy một mình mình ở bên cạnh.

NGUYỄN THỊ ANH THU—Chưa c cây si mà mới là cây cam cây táo thường thường thôi. Chân người cứ «bước rất nhẹ như mây mềm dưới gót» cho cam táo trở hoa kết quả.

HÒA MI (TL) Con trai không có nhiều nước mắt, nhưng đôi khi họ... chết cháy cả tim phổi ruột gan mỡ gàu tái sách, có ai biết đâu. Một tấm card là lịch sự nhất.

NGỌC ANH—Một đức tính quý hóa của giòng giống kiến: Kiên nhẫn. Kiên nhẫn đợi và dài cổ thiên nga ra cho đẹp.

ĐỒN CỎ (Nha Trang): Đừng thắc mắc KV là ai nữa vì giấy khai sinh của hắn mất rồi. Hãy cho cuộc đánh cá ấy huê đi nhé.

MẮT HUYỀN LẤP LÁNH. Sao lại kỳ thị thế hở cô. Hòa bình sắp tới nơi rồi mà còn tính chuyện «cho họ tở chơi».

TRƯƠNG THOẠI (Long xuyên) «Đồng tiền» trên má để cho thiên hạ thêm người ta đòi cho tức là người ta đòi «mí» má bạn một cái đó.

THÉRÈSE THỤY DU (Đà Lạt) Không sao, hãy cứ dịu dàng và hãy cứ ngỗ nghịch. Tới tuổi biết chớp mắt là các cô các cậu tự biết mình đứng đầu rồi

KIM KHÁNH (Huế)—Hãy gửi bưu phiếu 500 đồng bảo đảm đề tên ông Đặng xuân Côn 2— Em cứ nói ghét bất cứ một «hắn» nào đi mà học hành cho chắc ăn.

TÊN TÒ (Sài Gòn) CPTN chỉ thế là tạm đủ, yêu sách quá lại bị văng xư mắt giấy phép thi chết ngáp.

NGỌC VĂN (TV) Đã kiểm soát kỹ những hàng cũ, KV đáng đánh đòn về cái vụ này. Bạn ơi hãy ca tiếp... một nửa hồn tôi bỗng đại khờ» và tiếp tục với sách vở đi bạn ạ. Chỉ có sách vở đáng chung thủy với ta thôi.

NGUYỄN THỊ LƯƠNG (Đà Lạt) Rất cảm động. Mong bạn.

LÊ THỤY—Vời dân kẹp tóc mà «dưới biêng» thì là cái tật «đáng yêu» thật sự rồi. (Nhờ ười biêng cả ăn quà vặt nữa nhé)

VŨ DUY NGUYỄN (Phước Tường) Hãy nghĩ rằng cái roi mây hay hai con trùn... cút của thầy giáo có thể đuổi được ma đi, như thế Nguyễn sẽ quên được mà học bài hăng hơn

THY THANH (Cam Ranh) Thạch cao là một thứ bột trắng nhào với nước để làm tượng. Thứ đó không bán thông dụng. Lần đầu tiên có người gọi KV là «chị» KV cảm động quá Thanh ạ.

HUYỀN DU. Trong nước mắt có muối, khóc nhiều mắt sẽ sáng và ta lại tiếp tục mơ mộng. Khổ sở và dẫn vật đôi khi cũng là một sự có mặt của hạnh phúc đó, Du ạ.

BẢO HOÀN (Saigon) 1 Đề KV phải trở lại phòng thí nghiệm xem sao, Rượu Rhum pha với huile de Ricin nuôi lòng mi dài, dài rồi... rụng mất, thế là sao hở cô Áo Vàng thân yêu, người ta đang bắt đền tôi đó.

2— Tặng sách là gửi một bức thư nhờ người khác tâm sự giùm, đó là một lối tỏ tình kín đáo.

DDT—Kiến Vàng hơi sợ nhưng bình tĩnh ngay để trả lời bạn, đó là một cuộc so kiếm ghê gớm, hãy giang ra kéo văng mạng.

TRÀ HOÀNG TRÀ NỮ (Saigon) Cứ cho là quẻ đã phán đúng đi. Có chuyện gì xảy ra dzậy?

H. DŨNG (Huế) Thành thực xin lỗi vì cửa tiệm lộn lộn. Năm mới sắp tới ta nói chuyện mới chơi.

bệnh tình yêu

Tên bệnh: Tình yêu.

Thời kỳ xuất hiện: nguyên đại thứ 4.

Những triệu chứng đầu tiên: đi ngủ muộn, ưa viết bậy lên tập nháp. hay lãng trí, vào lớp thỉnh thoảng gặp chổng cằm nhìn cửa sổ mà...cười. Về nữ bệnh nhân: năng soi gương, bốt ăn vặt, đòi mẹ mua nón, hay quíu bước chân. Nam bệnh nhân: vào lớp bốt ồn ào, hay vuốt tóc.

Bệnh trạng:

— Thời kỳ thứ 1:

a): sẽ không biến chứng thêm nếu đương sự được chữa trị ngay lúc này.

b): nếu «thiên thời địa lợi» thì đây là thời kỳ bệnh trở nặng nhất. Ngày chúa nhật bệnh nhân hay xin mẹ đi thăm bạn, đi mượn sách vv... tập chia những động từ: trông chờ, hò hẹn vv. Nam bệnh nhân thường gặp hay dựa gốc cây. Và có lẽ một phần não bộ trở nên u mê, tâm tối nên mỗi lần đối diện cả hai đều ngậm hột thị, nói không ra lời những câu dù đã sắp sẵn ở nhà, rồi lại nhìn họ mà cười trông rất vô duyên».

Thời kỳ thứ 2: Nếu vì một lý do gì mà thời tiết bất ngờ thay đổi (chẳng biết khi nào tìm lại được mùa xuân) đương sự sẽ thấy ngay những triệu chứng đau nhức (chỗ nào cũng đau) nên trông tội nghiệp vô cùng. Việc học hành có khuynh hướng tụt thàng, thần sắc trông ủ rũ như rùa ba chân, riêng hạch nước mắt ở nữ bệnh nhân vào thời kỳ này lại năng hoạt động. Rồi cũng hết nhưng lâu lâu khi trời trở lại thấy rêm mình.

Phương pháp trị bệnh: cho bệnh nhân uống thuốc xỏ (FRUTINESVI-CHY) hoặc cho đi đổi gió thật xa.

Phương pháp phòng bệnh: chỉ có 2 phương pháp là đi bọc sắt trái tim khăn gói lên núi ở nhưng chỉ hiệu nghiệm với thống kê 0,2.1

Kết luận: bệnh vừa dễ ghét vừa dễ thương.

ĐẶNG MẠNH HÙNG LẬP

viết địa chỉ

Khi nhận được thư của một người nào đó, các bạn hãy nhìn xem cách viết địa chỉ của họ trên bao thư. Chúng ta thử làm thầy bói, các bạn nhé :

— Nếu địa chỉ được viết ở giữa phía trên bao thư: Người có tính tự lập, trí thức, hơi lập dị.

— Địa chỉ viết thật thấp : Người câu nệ, ưa bắt chước.

— Địa chỉ trên cao, phía tay mặt: Người hăng say làm việc, ít suy nghĩ, có óc thiên vị, và đôi khi có nghề sĩ tính.

— Địa chỉ viết phía trên bên trái: Người suy tư nhiều, quyến luyến với dĩ vãng.

— Địa chỉ viết thật thấp bên phải: Người làm theo bản năng hơn suy luận. Sống thiên về vật chất.

— Địa chỉ phía trái thật thấp: Người bị quan yếu thể.

UYÊN VI

bạn ngọc có biết chăng

— Tai của chúng ta có đến 12.000 đến 30.000 lông sóng rung động.

— Bộ xương chúng ta có 208 cái.

— Chúng ta có một lít nước miếng trong mỗi ngày.

— Ruột non của chúng ta có 10 thước bề dài.

— Mỗi năm tim chúng ta đập (đảo mạch) đến hai triệu rưỡi lần.

MINH QUÍ (Quinhơn)

rượu bỏ túi

Người vừa cho xuất hiện một loại rượu bằng bột bỏ trong các túi nhỏ như túi kẹo.

Tại một vài tiệm thực phẩm, nhà thuốc và cửa hàng lớn ở bên Pháp đều có bán. Đây là túi ni lông nhỏ trong suốt có chứa một số lượng bột tương đương với một ly rượu whisky rượu vang, rượu bia vv... cũng là tin

mừng hóm cho các tay nhậu, muốn uống chỉ việc mua vài gói bỏ túi rất là tiện lợi.

MINH TUẤN

chuyện tặc rừng

— Người «phát minh» ra Tazzan là ông Edgar Rice Burroughs

— Từ năm 1964 chuyện Tazzan đã viết thành 23 cuốn tiểu thuyết, dịch 58 thứ tiếng và bán sơ sơ 32 triệu bản trên khắp thế giới

— Quay thành 30 cuốn phim và số khán giả là 5.300.000 người.

— Có cả thầy 13 Tazzan, hay nhất là tài tử Johny Weismuler đóng vai này từ 1932 đến 1946. Năm nay ông đã 57 tuổi sống an nhàn gần Hollywood

— Tiếng hú của Tazzan gồm có : giọng hú của Weismuler, tiếng tru của loài chó sa mạc (Hyrene) tiếng hát nốt «đô» cao (do aigu) của danh ca Lorraine Bridges, tiếng sữa của một con chó và tiếng cọ dây sol trên đàn vĩ cầm.

VÊKA

cây ăn sâu bọ

Vài vùng nhiệt đới ở Ấn Độ Dương và Thái Bình Dương có thứ cây cao độ 30 phân, lá có râu dùng để hút loài sâu họ đi qua đó. Tên nó là Droséra.

Loại cây này còn có ở Bỉ và Lục Xâm Bảo cao độ 1 thước thường có hoa màu đậm, xông một mùi hương hấp dẫn khiến loài ruồi đua nhau bay đến. Đôi khi cây này ăn cả nhái nữa.

cá có chân

Tại Viện bảo tàng Vạn Vật học Stockholm có một thứ cá kỳ lạ tên là Ichtyostega, giống cá này dài độ 40 phân, có 4 chân có đốt. Mỗi chân có một xương đùi, 1 xương ống chân và 1 xương bàn chân. Theo giáo sư Erik Stensia và Erik Jurvik (người Thụy Điển) thì giống cá này đã sống từ 300 triệu năm.

NGUYỄN THỊ LƯƠNG (Đalat)



Nguyên tác: VACANCES ROMAINES của IAN HUNTER
và WILLIAM WYLER • Bản viết văn : HOÀNG HẢI THỦY

Anne không nói dối hay nói để dọa bà bá tước. Thực sự nàng tin rằng người ta có thể chết vì uất hận và nàng sắp chết. Nàng nằm yên chờ đợi trái tim nàng ngừng đập. Và nếu trái tim nàng ngừng đập thật, nghĩa là nàng có chết thật, nàng là người thứ nhất không ngạc nhiên chút nào.

Nhưng khi ông bác sĩ nạt nạt tới, công chúa Anne chưa chết. Bà bá tước rời ông Đại tướng nhón gót bước vào phòng. Họ thấy công chúa của họ nằm thẳng trên giường, hai mắt nhắm lại, hai tay chắp trước ngực. Nàng nằm theo kiểu Thái Thượng Hoàng nằm băng trên long sàng mà nàng thấy trong hình, vì nàng yên trí là nàng sắp chết và khi chết, một vị công chúa phải nằm chết như một nàng công chúa.

— Công chúa bị khủng hoảng thần kinh.

Họ thì thăm với nhau bên giường. Bà bá tước và ông Đại Tướng nghĩ rằng công chúa đã ngủ yên nhưng ông bác sĩ giàu kinh nghiệm hơn khẽ hỏi :

— Thưa điện hạ, người đã ngủ ?

Anne buột miệng :

— Chưa.

Nàng mở mắt và nhìn thấy những khuôn mặt nghiêm trọng, lo âu bao quanh, nàng cảm thấy hối hận vì đã làm cho từng ấy người phải sợ hãi nàng cũng hổ thẹn vì sự yếu đuối trẻ con của mình. Bằng giọng nói hãy còn nước mắt, nàng thỏn thức :

— Tôi thành thật xin lỗi các vị. Xin các vị an tâm, tôi không sao cả Tôi..! hết... rồi... Tôi... xin... ngủ.

Thái độ của nàng làm cho ba vị hầu cận bùi ngùi, thương cảm. Ông bác sĩ là người hiểu nhiều nhất về trạng thái tâm hồn nàng, về những nguyên nhân làm cho nàng phẫn hận. Trái tim ông se thắt lại khi ông nghĩ tới cuộc sống hoàn toàn thiếu tự do của nàng. Thật tội. Cô con gái lớn của ông cũng trạc tuổi công chúa, và con gái ông thường có những vấn đề của bất cứ cô gái nào trong tuổi dậy thì, và ông vuốt ve, an ủi con gái. Nhưng ông không thể vuốt ve, an ủi được công chúa của nước ông. Những việc làm rất thường giữa người và người không thể thực hiện được với một nàng công chúa. Ông cầm nhẹ cổ tay nàng để bắt mạch. Ông làm thế vì thói quen chứ không phải vì cần thiết, vì ông biết rằng khi công chúa đã nằm yên, đã nói được những lời nàng vừa nói, là công chúa đã trở lại bình thường.

Nhưng ông Đại Tướng không hiểu, không nghĩ được như ông bác sĩ. Ông Đại tướng là Trưởng Phái Đoàn Tùy Tòng, ông là người chịu trách nhiệm với hoàng gia về thành quả của chuyến công du này nên ông chỉ biết có trách nhiệm. Ông thấy công chúa đã bình tĩnh nên ông thấy cần phải nhắc nhở để nàng nhớ tới trách nhiệm :

— Thưa điện hạ. Điện hạ cần tỉnh dưỡng để ngày mai chủ tọa cuộc hội họp báo chí.

Ông nghiêng mình khi nói câu đó, xong ông đứng thẳng người hơn khi nói với ông bác sĩ :

— Xin bác sĩ giúp cho công chúa được mạnh mẽ sáng mai công chúa có đủ tinh thần chủ tọa cuộc họp báo quan trọng này.

Cuộc họp báo ngày mai ? À... thì ra người ta chỉ vội vã lo âu cho nàng vì cuộc họp báo, người ta lo cho cuộc họp báo chứ không phải lo cho nàng. Cơn hờn giận vừa dịu xuống lại cuộn cuộn nổi lên như sóng. Anne lại nức nở, nước mắt chảy thành dòng trên má nàng. Nước mắt chảy cả xuống môi nàng và Anne cảm thấy cái vị mặn mặn, chát chát của nước mắt.

Bà bá tước đứng chết trân, còn ông Đại Tướng, người gây ra tình trạng tai hại này, trút hết trách nhiệm lên đôi vai gầy của ông bác sĩ :

— Bác sĩ. Bác sĩ. Ông phải làm sao chứ ? Nguy quá. Ông để công chúa như vậy... mãi sao ?

Ông bác sĩ cố gắng ngăn cơn phẫn nộ của chính ông. Nếu ông không sợ công chúa giận hơn, ông đã lớn tiếng với ông Đại Tướng. Người gì mà thô lỗ, tàn nhẫn quá sức tưởng tượng. Chợt nhớ rằng ông Đại Tướng là một quân nhân nhà nghề, hơn nữa, ông Đại Tướng còn là một ông lính già,

và việc đòi hỏi một ông lính già phải mềm dẻo, thương người là một chuyện vô lý, ông bác sĩ đứng dậy, nghiêm giọng nói với ông Đại Tướng :

— Tôi mời Đại Tướng ra khỏi nơi đây ngay, nếu Đại Tướng còn phá hoại sự yên tĩnh của công chúa, tôi sẽ không chịu trách nhiệm về tình trạng sức khỏe đang suy giảm của công chúa.

Bị khép vào tội phá hoại, ông Đại Tướng điếng người. Tuy công chúa không nhìn ông, ông ta cũng kính cẩn nghiêng mình chào công chúa trước khi rút lui có trật tự. Ông bác sĩ quay lại nhìn bà bá tước, ông thấy bà này sợ đến phát khóc nên thương hại để cho bà ta ở lại.

Ông bác sĩ mở túi da đựng thuốc và hạ giọng nói với công chúa :

— Thưa điện hạ, tôi xin chích hầu điện hạ một mũi thuốc an thần. Sau đó, điện hạ sẽ cảm thấy thoải mái, dễ chịu và điện hạ sẽ ngủ khỏe. Thuốc này vô hại và điện hạ sẽ thấy rất kiến hiệu.

Anne ngoan ngoãn vén tay áo để lộ cánh tay trắng ngần. Nàng vẫn sợ chích thuốc nhưng lần này, nàng cam chịu, không phản đối vì nàng biết rằng trong tình trạng đáng tiếc này, việc đó là cần thiết và ông bác sĩ chỉ chích thuốc cho nàng khi ông không thể nào làm khác được.

Ông bác sĩ đẩy nhẹ mũi kim và chỉ một thoáng sau, Anne nghe tiếng ông nói :

— Thưa điện hạ, việc đã xong.

Nàng chờ thêm nửa phút mới nói :

— Sao tôi chẳng thấy gì cả ?

— Xin điện hạ đừng vội. Chất thuốc tuy kiến hiệu nhưng đến rất êm ái chỉ một lát nữa, điện hạ sẽ cảm thấy dễ chịu và điện hạ sẽ ngủ đi thật êm. Bây giờ xin điện hạ nằm im, nhắm mắt lại, điện hạ đừng suy nghĩ gì nữa...

Nàng công chúa làm theo lời của vị ngự y. Làn tóc nhung huyền sỏa trên mặt gối trắng càng làm cho khuôn mặt trái soan của nàng nhỏ bé hơn màu da mặt nàng trắng xanh hơn. Nàng thở dài :

— Tôi để đèn sáng được không bác sĩ ?

— Thưa được chứ ạ. Xin điện hạ làm những gì điện hạ thích.

Câu trả lời thật thương của vị ngự y đem lại niềm phấn khởi trong lòng nàng công chúa thiếu tự do. Tuy nàng vẫn biết nàng không thể làm được những việc nàng thích như lời ông bác sĩ nói, nàng vẫn thấy an ủi hơn.

— Cảm ơn bác sĩ.

Khi ra khỏi phòng, ông bác sĩ và bà bá tước bắt gặp ông Đại Tướng đứng thập thò bên cửa. Ông bác sĩ đi thẳng về phòng riêng của ông còn bà bá tước đứng lại thì thào kể lại cuộc chích thuốc vừa qua với ông Đại Tướng.

chương ba

Bây giờ Anne nằm một mình trong căn phòng rộng và xa lạ này. Mặc dầu lời bảo đảm của vị ngự y về công hiệu của liều thuốc, nàng vẫn chẳng thấy có gì khác. Cơ xúc động của nàng đã lắng dịu rồi nhưng nàng vẫn không thấy buồn ngủ. Nàng nằm trên giường và mở mắt nhìn lên trần nhà, nhìn chung quanh giường rồi quanh phòng. Mọi vật đều vô tri giác và hoàn toàn xa lạ với nàng. Nàng thấy nhớ căn phòng của nàng trong hoàng cung. Ở đó ít nhất nàng cũng được vây quanh bởi những vật quen thuộc. Như những cốc chén, những chú gấu bông. Nàng lại nhắm mắt nhưng nàng cảm thấy ánh sáng từ ngọn đèn nhỏ vẫn xuyên qua rèm mi nàng, nhất là nàng vẫn cảm thấy những tiếng động của thành phố ngoài kia vắng tới, những âm thanh quyến rũ của một cuộc sống đầy hấp dẫn mà nàng không có quyền tham dự.

Niềm mong ước từ lâu bị dồn nén lại nhen nhúm nổi lên: ước gì mình được xuống dưới phố, được đi lẫn trong dòng người dưới phố. Chắc là vui lắm đó. Anne ngồi lên và nhẹ bước đi ra cửa sổ. Tuy không còn sợ ai biết nhưng vì thói quen nàng vẫn nhón gót để tiếng chân khỏi vang lên.

Tiếng nhạc accordéon rộn rã vang lên chỗ nàng đứng. Bên kia đường trên hè phố một nhạc sĩ đi rong đang dạo đàn và vài người đang khiêu vũ trên vỉa hè. Dân chúng ở đây sống hồn nhiên và vui vẻ quá. Có vui người ta mới đàn hát, nhảy múa chứ? Họ đang sống vui ở dưới kia, họ đang cười đùa và họ không biết rằng bên này đường, trên lầu cao có một nàng công chúa đang nhìn xuống và thèm thường cuộc sống của họ. Nàng công chúa bị cấm cung trên lầu cao ấy không ước ao gì hơn là được tự do đi một mình lẫn với họ trên hè phố, được sống bình thường nhưng tự do như họ.

Nàng công chúa không nén được tiếng thở dài: được sống tự do sung sướng biết là chừng nào. Những người dân thường dưới kia không phải ngồi nghiêm chủ tọa những cuộc họp báo dài dằng dặc, không phải nghiêm trọng phát biểu những ý kiến về những vấn đề quốc tế không liên can gì đến đời sống của họ, không phải nghiêng mình đáp lễ những ông đại sứ già lão đã quên mất thế nào là cười vui từ lâu, họ không phải bắt buộc nhận những cây cam giống và từ chối nhận những chiếc xe hơi mới tinh. Họ được quyền đi lang thang trong những con đường rộng thênh thang, ngồi nghỉ trên ghế đá công viên và trong những quán nước ven đường.

Anne ngả đầu vào thành cửa sổ. Nàng đã cảm thấy bớt mệt mỏi nhưng đã quên chuyện chích thuốc và quên chờ đợi chất thuốc tác dụng. Cây đàn bên kia đường dạo một bản luân vũ rộn rã. Chỉ một cây đàn thôi nhưng sao nàng nghe những âm thanh sống động lạ thường, người nhạc sĩ đi đàn rong trong thành phố kia dường như dạo đàn hay hơn cả ban nhạc lớn trong dạ vũ hội này nhiều lắm. Tiếng nhạc luân vũ đầy sức sống đó hình như tác động tới tinh thần nàng mạnh gấp bội chất thuốc của vị ngự y. Anne bỗng nghĩ:

— Tại sao mình không thử tìm cách đi ra khỏi đây? Đi ra một lúc thôi rồi lại trở về? Ai biết? Họ tưởng mình ngủ yên rồi. Mình đi xuống phố một

lúc có gì là bậy đâu? Các vị vua chúa thường có lệ vi hành thăm dân tình. Mình cũng có quyền làm một cuộc vi hành nhỏ chứ?

Tuy nghĩ như vậy, Anne cũng hơi run khi nghĩ đến phản ứng của những người tùy tùng. Họ có thể kinh hoảng khi thấy công chúa không có trong phòng ngủ, không có trong sứ quán. Nhưng nàng lại nghĩ: «Không sao. Mình đâu có đi đâu xa. Mình chỉ xuống dưới phố kia, đứng coi người ta đàn hát, coi người ta khiêu vũ một lúc thôi. Mình sẽ trở lại ngay. Nhiều lắm là mình vắng mặt nửa giờ. Làm gì có ai biết.»

Khi đã quyết định ra khỏi sứ quán lạnh lẽo này, Anne cảm thấy vui và khỏe hẳn lên, nàng quên hẳn cảm giác buồn ngủ và hờn giận. Được đi xuống dưới phố vui kia nửa giờ thôi ngày mai sẽ có can đảm chủ tọa cuộc họp báo nàng sẽ vui vẻ thực hiện các cuộc thăm viếng. Cuộc vi hành tối nay sẽ có ích cho cuộc công du. Nàng vi hành vì nàng một phần mà cũng vì quyền lợi của hoàng tộc, của nhân dân nữa. Ý nghĩ thêm ấy làm cho Anne có thêm can đảm. Nàng lui vào và tới khẽ mở tủ áo. Nàng cần có một bộ y phục kín đáo để đi vi hành. Một bộ y phục tuy vẫn trang nhã nhưng không làm nàng nổi bật lên giữa đám đông. Nàng cần cải trang giống như những người khách du lịch tới thăm thành phố này. Sẽ không ai chú ý đến nàng. Điều cần nhất là phải làm sao cho người ta đừng có chú ý đến nàng. Nàng cũng sợ lộ diện vì những người dưới kia toàn là thường dân, chẳng ai biết mặt nàng công chúa Anne vi quốc khách nửa nước họ. hi ngờ rằng vị quốc khách lại một mình đi chơi trong thành phố trong buổi tối?

Anne dừng tay ở chiếc jupe không dài quá màu xám ngọc. Bận chiếc jupe này với cái áo blouse cũng màu xám, nàng sẽ có thể hòa mình với mọi người. Bộ này được rồi. Anne thay y phục thật nhanh. Đây là lần đầu tiên kể từ ngày xuất ngoại nàng thay y phục mà không có sự phụ giúp, nhắc nhở của bà bá tước Vereberg.

Nàng đi đôi giày trắng và choàng tấm khăn voan màu hường lên mái tóc, tới đứng soi mình trong kiến. Nụ cười hài lòng nở trên môi. Lần đầu tiên nàng thấy nàng không có vẻ gì là công chúa.

Nàng nhẹ gót đi tới khung cửa. Bây giờ là lúc khó khăn đây. Nếu bà bá tước còn đứng canh ở ngoài khung cửa này thì mọi việc hỏng cả. Nàng phải hết can đảm để xoay nhẹ nắm đấm cửa. Tiếng khóa kêu tách và tiếng động nhỏ ấy, với Anne, lớn như có thể làm rung chuyển cả tòa nhà. Nàng nghe ngóng. Bên ngoài vẫn yên tĩnh, không thấy có tiếng chân người đi tới.

Anne mở hé cánh cửa và nhìn ra hành lang. Cách khung cửa phòng nàng chừng 10 thước có một người cận vệ ngồi canh. Người này ngồi trong chiếc ghế hành lang nhưng rõ ràng là anh ta đang ngủ. Anne thấy đầu anh dựa vào tường và anh ngồi bất động. Nếu ở chỗ anh ngồi canh không có ánh đèn sáng, nàng có thể không nhìn thấy, không biết là có người ngồi ở đó.

(Còn nữa)

BÀI ĐA NHẬN ĐƯỢC

Từ Bạn Ngọc

văn

Hồng Mây, Hương xưa, Lê Miên Khánh, Dung Nghi, Nguyễn thị thanh Duyên, Đan Thụy, Du, Đinh Triều, Ái Châu, Cô bé Áo Hồng, Phố Hai, Văn uyên Vũ, Nguyễn thị Kim Hạnh, Vũ ngọc Hoan, Thu Nghi, Mai, Thương Lộc, Thanh Hằng, Lê thị Nga Hoàng, Vi Hà, Đan Di, Hà Tố Trinh, Bướm Nhỏ, Thụy Khương, Duy Nguyên, Thảo Chi, Nguyễn thị Duyên Thanh, Xám Trắng, Hồ đăng Hải, Ngọc Minh, Tuyền Anh, Du, Trần Cát Điền, Nguyễn thị Phần Ly, Đoan Thụy, Thiên vũ Nhật Lệ, Tường Mai, Mi li Mét, Phan cung Nghiệp, Mơ sa Đô, Đoan Thụy, Nguyễn thị Hải, Soan Phượng, HDT, Piano, Vương thị Nữ Hoàng, Nguyễn thị Kim Cúc, Thảo Chi, Du T. Thùy Dương, Nguyễn thị Phần Ly, Trần cát Điền, Nguyễn Hiền Lệ, Nho Mạc, Trầm Hoan Ca, Nguyễn thế Thanh, Như Uyển, Nhã Đoan, Hiền Diệu, Hoàng Thụy, Linh Nam, Trần Bội Ngọc, Nga My, Tuy Hiền, Lâm Nụ Hương, Hoa Soan, Thái Thụy Điền, Hiền Nhân, Cung Ngữ, Trịnh Hoàng Nguyễn, Vân Mai, Cúc Yến, Quế Anh, Huyền Linh, Hương Giang Huỳnh Đào.

thơ

Nguyễn thương Hoài, Phạm Nguyên Đán, D.V. Bảo, Miên Thụy Tước, Trần hoàng Vy, Dạ vũ Vy Uyên, Ngọc Cẩm, Trà Hoàng, Cao thiên Thanh, Cao đắc Thành, Kiều Giang, Đào thanh Tiến, Tiết tâm Linh, Hà mật Thương, Lê ngọc Di Hân, Nguyễn thương Hoài, Nguyễn viết Trí, Ngân My, Tăng Thiên Hưởng, Trần Hồng Thụy, Tạ văn Sĩ, Phạm Khánh Vũ, Triều lang Thủy Quang, Trần Hoàng Vy, Du Tử Kỳ, Nguyễn Đình Hiệp, Nguyễn thị Thanh Hiền, Mơ Sa Đô, Đoan Thụy, Lê văn Tự, Trần thị thực Quý, Huy Đức, Nguyễn đan Phượng, Vũ tuần Thanh, Hiền Thy Họa My, Sơn Trang, Hàn Nhân, Hạ Nguyên, B.H, Phan văn Phước, Tiệp Thư, Nguyễn thiên Hương, Hồ văn Dũng, Hoàng trọng Minh, Trần văn Nghĩa, Nguyễn Ngoan, Nguyễn Hà, Sóng bạc trùng Dương, Quang Khải, Vi hoài Nguyễn, Hồ Đình Luận, Lê đắc Đình Hồ, Nguyễn Quốc Hợp, Nhất Phương, Nhạn Vĩ Anh, N, Lam Thảo, Hoa Lan, Triền Miên, Nguyễn âu Sầu, Huyền Lan, Châu thị Tuyết, Nguyễn thị Chiêu Thu, Phan Như Phượng, M. Vọng, Lê Đôn Lệ, Tiên, Thu Vân, Nguyễn xuân Hoàn, Tạ văn Sĩ, Hồng Nhạn, Hoa chou chou, Tôn mỹ Thu Dung, Hoa trầm Luân, Nguyễn Ngoan, H. Bon, Ngọc Thủy, Thế Luân, Đỗ Du An, Dũng Anh Tuyền, Lê văn Hiệp, Thảo Đăng, Tăng thiên Hưởng, Piano, HDT, Tâm Cẩm, Mimosa, Ngân My, Thụy Giao, Hương Giang, Huyền Linh, Nguyễn Thụy Đào, Hoa Soan, Hương Nga, Quế Anh, Cung Ngữ, Lê Thái Sơn,

tuổi ngọc

và bạn ngọc

TRẦN CÁT ĐIỀN (Gia Định): Chú sẽ đọc bài trần thuyết quyền ĐRNМ của cháu. Tuy nhiên, chú không có ý kiến gì hết. Bài cháu tòa soạn đang đọc. Thường nếu bài được chọn qua 4 kỳ báo sẽ đăng.

T.H.H (Qui Nhơn): Có lẽ, câu hỏi của cháu người phụ trách mục BM BM chưa trả lời tới, hoặc (hơi buồn) tòa soạn chưa nhận được. Cháu trách ghê quá. Nếu muốn chắc ăn cháu viết lại câu hỏi, cháu sẽ được ưu tiên trả lời. Cháu đồng ý? Thư bảo đảm của cháu ĐXC đã nhận được, TKT hiền như anh chàng Lũy vậy và đang in HX.

P.N.N (Đà Nẵng): Cám ơn lá thư và lời khen. Vẫn chưa thấy gì đâu bạn ạ. «Nghe nói» thì chắc là không đúng như sự thật. Bài thơ của bạn đang đọc. Biết bạn là thông cảm rồi đấy.

QUYNH LIÊN (Quảng Ngãi): Đọc thư dài không chán, mà lại càng thích. Cháu cứ viết thư dài bao nhiêu trang giấy cũng được, đừng ngại. Chỉ sợ cháu không có thì giờ thôi. Bạn quá chắc không trả lời thư riêng được. Thiệp chúc Tết thì hân hạnh nhận chứ sao không. Điện thoại 23595.

NGUYỄN THỊ PHẦN LY (Biên Hòa): Đọc TN từ lâu nhưng mới gửi bài lúc sau này. Như thế, là em quá dè dặt, trong khi TN vẫn là một căn nhà mở rộng cánh cửa hồn nhiên. Cho

TN xin lỗi, bắt đầu từ bây giờ sẽ trả lời đều đều cho em.

LA MỘNG ANH (Sài Gòn): Cháu trách rất đúng, TN toàn những người làm việc theo phong cách tài tử, tùy hứng nên đôi lúc bẽ bối. Tuy nhiên cố gắng để làm TN với cả nhiệt tâm còn lại của đời mình như thế cũng không... đáng trách lắm. Qua Tết chú sẽ viết truyện dài đó và cũng sửa soạn cho in HX. Cảm động lắm khi cháu bảo vẫn ủng hộ TN dài dài dù có phải nhịn thêm mấy bó rau muống.

THIÊN VŨ NHẬT LỆ (Giáo Đức): sẵn sàng mở rộng cửa để tiếp đón bạn Ngọc. Tìm được tri kỷ rất khó, vì tri kỷ ví như lá mùa thu. rất hiếm. Bạn đừng hỏi TN có là tri kỷ của bạn không, mà hãy tự hỏi lại chính lòng mình rằng: ta có là tri kỷ của TN?

ĐOAN THUY (Cần Thơ): Ở Vĩnh Long cũng có một người ký bút hiệu Đoan Thụy. Em đổi tên khác có lẽ tiện hơn. Lẽ dĩ nhiên bài em hợp với TN tòa soạn đã chọn đăng. Vẫn mong nhận được bài em luôn.

HUYNH HUY HOÀNG (Huế): Điều đó vẫn làm nhà xuất bản áy náy. Nhưng biết làm sao hơn khi giấy tăng lên một mức độ kinh khủng. Tiền in như thế, bạn ạ. So với một cuốn sách TN xuất bản với một vé xi nê ở Rex giá cuốn sách TN hãy còn thua xa.

NGUYỄN VĂN GIỎI (Đà Nẵng) : Quyển ấy đã phát hành. Muốn có bản đặc biệt cháu gửi bưu phiếu theo giá sách thường cộng thêm tiền cước phí về tòa soạn và đề tên ông Đặng Xuân Côn.

BÚT NHÓM ĐẤT VÀNG (Quảng Tín) TN không có mục giới thiệu bút nhóm văn đoàn hay thi văn đoàn, nên rất lấy làm tiếc không giới thiệu các bạn được. Các bạn cứ gửi bài về, tòa soạn thấy được sẽ đăng ngay.

TUY HIỀN (Long Xuyên) : Bài đã nhận được và đang đọc. Tòa soạn rất cảm ơn về lời chúc. Vẫn mong cứ gửi tiếp sáng tác mới trong khi bài kia còn đang đọc.

THANH HẰNG (Sài Gòn) : Về bìa khổ giấy nào cũng được, bởi khi in có thể phóng lớn ra hoặc là thu nhỏ lại. Chủ nhật ít có mặt ở tòa soạn. Muốn chắc hơn hết em ghé đặt mua Xuân Hồng TN những ngày thường. Người làm hộp thư mỗi tuần xếp lộn bài em sang mục khác. Nhưng cũng không hề gì.

PHẠM TUẾ (Châu Đốc) : Đã nhận được gói quà và cái thư. Vẫn hằng mong tin đầy chữ. Mong sẽ gặp nhau sau Tết. Có đi Đà Lạt hôm Noel, không có ông buồn quá.

TRẦN THỦY QUAN (Vĩnh Long) : Nhận cháu là bạn vàng của TN. Bài cháu tòa soạn đã nhận được và đang đọc. Bao giờ cũng mong bài vở đóng góp của cháu cả, đừng ngại.

TRẦN HOÀNG VY (Sài Gòn) : Bài mới của em đã nhận được. Thông cảm cho việc trả lời những bài thơ trước nhé. Cứ theo dõi 4 số báo sẽ biết kết quả trong hồi hộp, thích hơn. Nếu

em kiên nhẫn thì giấc mơ sẽ thành. Đó là điều chắc chắn.

LÊ MIÊN TRƯỜNG (Bla) : Đã nhận được thư và cái truyện mới gửi. Hình như truyện này tiếp theo truyện kỳ trước? Lúc còn ở Sài Gòn nếu ghé tòa soạn có phải tiện hơn không?

NGA (Cam Ranh) : Cháu đừng nên thất vọng bởi thất vọng là nuôi tiếc cái gì mình không có được. Có ai bước xuống cuộc đời với đầy đủ những điều mong ước đâu. TN vẫn mong được trả lời thư cháu luôn.

LÊ MINH TUẤN (Hòa Lạc) : Những quyển sách ấy hiện vẫn còn ở quán sách TN. Khi nào tiện cháu ghé đó mua có lẽ chắc ăn hơn.

VŨ THỊ KIM NGÂN (Sài Gòn) : Quê hương trong trí nhớ bao giờ cũng đẹp tuyệt vời. Chú đã viết « Quê Nội Bắc kỳ 17 năm xa cách » trong TN số 9. Cháu chịu khó đọc sẽ thấy. Mơ ước trở về quê hương là nỗi mơ ước ngậm ngùi nhất. Thư cháu làm cho chú cảm động, và chỉ muốn sống để viết về quê hương yêu dấu của mình mà thôi.

TRẦN BÌNH PHƯƠNG (Quảng Tín) : Ở tuổi mơ mộng vẫn là trái cây chín tới, ngọt ngào và ngát hương thơm. Cô bé Quỳnh cũng thế và cô bé hãy còn viết nhật ký nữa. Đang in quyển đó đấy cháu ạ.

KBC 4572 : Vì chữ ký em khó đoán quá nên anh chả biết em tên là gì để gọi. Lần sau em nhớ biên tên họ rồi hãy ký nhé. Dù giá giấy tăng Xuân Hồng TN vẫn cứ ra. Nếu bạn Ngọc vẫn tiếp tục ủng hộ TN «chấp» ông Phạm Kim Ngọc tha hồ tặng giá giấy. Chỉ sợ bạn Ngọc chê đắt rồi bỏ rơi TN thôi.

HOÀI MẶC NIỆM (Biên Hòa) : Lâu quá mới được đọc thư của em. Ở đây, thỉnh thoảng anh cũng nhận được thư của những người rất xa xưa, như thế. Bao giờ cũng còn nhớ và rất vui khi các em còn cầm trên tay tờ TN. Đọc và viết cho TN như ngày nào. Cảm ơn lời chúc thân ái của em. Bài đề đọc đã nhé.

HOÀ ĐỒNG THẢO (Bình Long) : Bài của em tòa soạn đã nhận được và đang đọc. Trong khi đó tòa soạn vẫn mong em gửi cho bài mới.

LOAN PHƯƠNG (?) : Thật khổ sở cho trí nhớ. Quả tình không rõ gì về giọng chữ mà trông chừng như quen ghê lắm. Em nhắc lại em, nếu không thì đành chịu và xin lỗi em vậy. Xin lỗi về sự «xa lạ và mệnh mông» như em đã trách. Bài đã nhận được.

TRẦN SÚ PHƯƠNG (Ba Xuyên) : Tên cháu như thế mà bảo rằng xấu. Quả là thua trái tim của con nhà kiến Dzàng. Bây giờ thì cháu yên chí sẽ nhận được XHTN một cách... hài lòng ông Bưu Điện.

TIN VUI

Ông bà Đặng vũ Giới và Ông bà Trần văn Hơn sẽ làm lễ thành hôn cho trưởng nam và thứ nữ vào ngày 25-1-1972.

CHÚC

**ĐẶNG VŨ THẾ
TRẦN THU HÀ**

Trăm năm Hạnh Phúc

Phạm ngọc Đan, Nguyễn văn Trữ,
Phạm văn Phúc.

Tết và huyền thoại (Tiếp theo trang 11)

tập tục lì xì

Tập tục Lì Xì đã phát xuất từ đời Thánh Đế nhà Hán ở bên Tàu. Vào một ngày đầu năm, Hoàng Hậu và các Cung Phi của vua Thánh Đế, nhân lúc ngao du Vườn Ngự Uyển thấy những bông hồng đầu xuân nở ra thật đẹp, bèn nảy ra ý kiến ngắt những bông hồng đó để hiến dâng, đồng thời chúc thọ nhà vua. Câu chuyện này được truyền đến dân gian. Từ đó cũng vào những ngày đầu năm, các gia đình dân dã thường đem lễ vật để dâng tặng nhau. Mới đầu thì tặng nhau hoa quả hay những sản phẩm nông nghiệp tươi ngon mà họ trồng trọt được. Lâu dần họ mua quà bánh để biếu xén nhau.

Trong khung cảnh gia đình, con cháu nhân buổi đầu Xuân vẫn thường chúc lành cha mẹ, ông bà. Để mừng tuổi con cháu, cha mẹ, ông bà không còn cách nào tiện lợi và khiến cho con cháu thích thú hơn là cho tiền kèm theo những lời lẽ nâng niu nhỏ nhẹ. Chính những lời lẽ thăm thì, xì xào này của ông bà, cha mẹ chúc con cháu lúc cho tiền mà đã hóa ra tập tục « Lì Xì » Tập tục lì xì cho con cháu trong nhà dần dần lan rộng đến các trẻ nhỏ bên xóm giềng. Muốn cho lịch sự hơn, người lớn mỗi lần lì xì thường dùng phong bao tức là túi giấy màu đỏ bỏ tiền sẵn bên trong rồi mới lì xì cho bầy trẻ.

biết một biết mười

(Tiếp theo trang 33)

Alamogordo thuộc tiểu bang New-Mexico, ngày 16-7-1945, đánh dấu sự khai sinh một kỷ nguyên mới của loài người, kỷ nguyên của nguyên tử năng.

Nếu muốn nói đến quả bom nguyên tử được sử dụng đầu tiên thì đó là quả bom thả xuống tỉnh Hiroshima, Nhật Bản, vào ngày 6-8-1945, sát hại khoảng 78.000 người, làm 37.000 người bị thương và 13.000 người mất tích.

Ba ngày sau (9-8-1945), một quả bom nguyên tử nữa được thả xuống tỉnh Nagasaki cũng sát hại khoảng 100.000 người. Năm ngày sau Nhật Bản đầu hàng vô điều kiện và Chiến Tranh Thứ Hai chấm dứt.

2) Một vũ khí tối tân như bom nguyên tử đòi hỏi không những một sự hiểu biết vi lý thuyết mà còn cần phải có một kỹ thuật chế tạo tinh vi. (Vi vậy hiện nay nếu nói về một lý thuyết thì có rất nhiều nước biết cách chế tạo bom nguyên tử, nhưng trên thực tế chỉ có một vài quốc gia tiên tiến về mặt kỹ nghệ mới có khả năng làm chuyện đó).

Do đó không thể nói ai đã làm ra bom nguyên tử được, mà phải nói đến nhiều người, từ những nhà bác học lý thuyết gia tính toán bằng giấy bút, những nhà bác học kiểm chứng, những lý thuyết trong các phòng thí nghiệm cho đến những chuyên viên kỹ thuật, những nhà kỹ nghệ chế tạo những loại hợp kim cần thiết cho thứ khí giới tối tân và nguy hiểm đó.

Tuy nhiên người ta thường cho rằng người có công nhất trong việc chế tạo bom nguyên tử là nhà bác học Oppenheimer, người đã giữ vai trò phối hợp các công tác nghiên cứu và chế tạo. Ông được mệnh danh là « cha đẻ của Bom A ».

3) Dĩ nhiên nguyên tử năng không phải chỉ được sử dụng để chế tạo vũ khí. Người ta đã sử dụng nó trong mọi lãnh vực kỹ nghệ, chuyên vận, y khoa... Điển hình nhất là những tàu thủy chạy bằng nguyên tử lực, cả năm không phải lo đến vấn đề nhiên liệu. Tuy nhiên sử dụng nguyên tử năng chưa được phổ thông vì nó còn quá mắc so với các loại nhiên liệu khác. Hi vọng một ngày gần đây nguyên tử năng sẽ được sản xuất dễ dàng và rẻ tiền để thực hiện được một cuộc cách mạng thực sự trong mọi lãnh vực sản xuất và khám phá khoa học, và chỉ khi nào có được những lợi ích thực tiễn đó nhân loại mới có thể nói được là đã thực sự đi vào thời đại nguyên tử.

tuổi ngọc

In tại nhà in

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn

giá bán

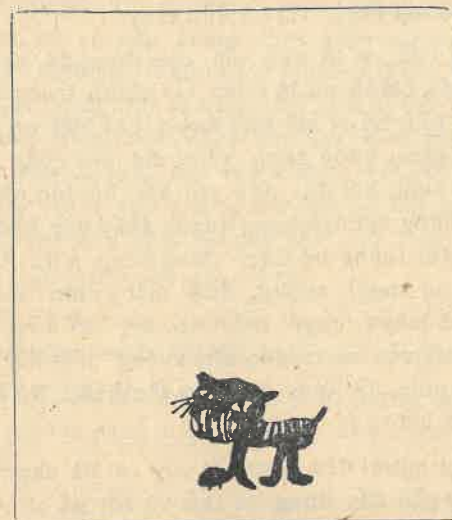
Một số 60đ.

Ba tháng 720đ.

Một năm 2880đ.

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270, Đề Thám — Sài Gòn



KIM MAO SƯ VƯƠNG

DƯƠNG CUNG CÁT KÈ THEO TRUYỆN LAFCADIO,
THE LION WHO SHOT BACK của SHEL SIEVERSTEIN

Vùng rừng hoang của xứ Phi Châu xa lạ là giang sơn của loài sư tử. Đó là nơi bọn sư tử già trẻ lớn bé chơi đùa, nhún mình nhảy qua những bờ khe sâu thăm thẳm, nằm lăn mình trên bãi cỏ hoang cháy nắng, lượn lỏi qua những thân cây đờ sộ để đuổi bắt nhau, hoặc rử nhau nhảy ùm xuống sông vùng vẫy.

Những khi đói bụng, chúng tìm những chú thỏ non đuổi chạy trốn chết và cuối cùng chúng vồ lấy nhai ngấu nghiến ngon lành. Ăn no, chúng lăn mình trên bãi cỏ, đánh một giấc ngon lành dưới ánh mặt trời. Cuộc sống bình dị cứ như vậy mà trôi qua, hết ngày này sang ngày khác.

Một ngày kia sau khi lũ sư tử đã ăn uống no nê, chúng duỗi dài người trên bãi cỏ hoang cháy nắng ngủ khò. Trời xanh và cao vòi vọi. Trong một bụi rậm nào đó, có tiếng chim hót líu lo. Một làn gió chạy qua, đê rập đăm đăm tranh cao nghệu. Cảnh vật yên tĩnh vô cùng. Bỗng trong yên lặng đó một tiếng gì khùng khiếp lăm vang lên : Đoàng.

Đó là một tiếng nổ long trời, đình tai nhức óc. Tiếng nổ đó đã làm các

chú sư tử giật mình. Chúng vùng dậy [nhảy vọt lên cao, vọt lên khỏi những ngọn cỏ tranh cao nhất, rồi chạy tuốt. Tiếng chân chạy rầm rập. Bất cứ nơi nào chạy được là chúng chạy. Tất cả đều chạy.

Nhưng có một con sư tử nhỏ vẫn còn đứng đó, ngơ ngác nhìn. Cái đó mới nguy hại chớ. Mà chính nó là nhân vật chính trong câu chuyện này. Mà chú bé đó tên là gì nhỉ. Bố ai mà biết được. Chỉ biết nó có tật hay gầm. Đói cũng gầm, no cũng gầm, buồn cũng gầm, mà vui cũng gầm. Cả đến khi ăn khi ngủ, khi đi tắm suối, khi đùa dỡn với bạn bè lúc nào nó cũng gầm lên ào ào. Bạn bè và những người chung quanh thấy vậy liền đặt cho nó cái tên là thằng Gầm. Vậy thì thằng bé Gầm đang đứng giữa thảm cỏ hoang cháy nắng bỗng đứng nó ngồi xuống, đưa mắt nhìn cái quang cảnh cảnh bọn đồng loại đang thi nhau chạy trốn ào ào, nó mỉm cười. Nó xè mấy móng chân nhọn hoắt của nó ra, cào nhẹ xuống mặt đất. Một mảng cỏ tróc lên, đất văng ra tứ phía, để lộ ra một làn sâu hoắm. Nó lim dim đôi mắt, rồi gầm lên một tiếng và hét to :

— Tại sao mọi người đều chạy hết vậy cả. Mà chạy đi đâu vậy. Một con sư tử già đang chạy gần đây dừng lại thở và rầy nó :

— Chạy đi, thằng ranh con. Chạy đi, chạy đi, chạy đi. Bọn thợ săn sắp tới kia kìa.

Chú sư tử con nheo mắt nhìn mặt trời đang đỏ lửa xuống vùng thung lũng hoang vu và lằm bằm một mình :

— Thợ săn à ! Mà thợ săn là cái gì mới được chớ ?

Con sư tử già chạy vọt đi, tiếng nói của lão ta còn rơi lại nghe rõ mồn một : «Ồ đó mà hỏi, thằng ranh con. Tôi chừng mày biết thợ săn là cái gì, thì mày đã gặp ông bà ông vải mày rồi.»

Chỉ nghe có vậy, con sư tử con đã vội chồm dậy, cả thân hình đồ sộ của nó lao nhanh về phía trước. Chú ta phóng theo lão sư tử già nhanh như tên bắn. Chạy được một hồi, chú ta dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau lưng. Trong đầu óc của nó lại hiện ra hai chữ «THỢ SĂN. Nó tự hỏi : «Thợ săn là cái gì vậy cả. Sao mà ai cũng chạy như điên như khùng khi nghe bọn thợ săn tới vậy. «Rồi nó lại phóng đi. Và trong mỗi bước chân ghim chặt xuống đất để lấy đà lao về phía trước, chú sư tử trẻ lại nghĩ đến hai chữ «THỢ SĂN». Rồi nó bỗng cảm thấy nó yêu hai tiếng «thợ săn» như một bọm nhậu yêu hai tiếng «rượu đế», như một người Ấn Độ đi xa quê hương yêu hai tiếng «Cà ri», hay như một thiếu nữ dậy thì thấy nước bọt đầy ứ trong miệng mình khi có ai nói đến hai tiếng «Chùm Ruột».

Vì vậy, đang chạy ngon tròn, nó bỗng lấy gân kim chặt hai chân trước lại. Cả thân hình đồ sộ của nó dừng phắt lại không hề nhúc nhích, như tượng của một con sư tử bằng đồng ai đem đặt giữa vùng hoang vu đó vậy. Nó dừng lại giữa vùng cỏ tranh cao quá đầu người mỉm cười nhìn đồng loại của nó đang hoảng hốt chạy đi, cát bụi bốc mù mù. Một lát sau, cát bụi lắng xuống.

Con sư tử cuối cùng đã chạy đi quá xa rồi. Rồi cũng từ trong đám cỏ tranh cao quá đầu người đó, chú sư tử con nhìn thấy bọn thợ săn đi tới. Tất cả bọn họ đều đã dừng lại. Tất cả đều đội mũ săn màu đỏ chói, đi giày da cao cổ bóng loáng, và tất cả đều mang theo trên vai họ chiếc gậy thần gậy ra tiếng nổ vang trời. Chú sư tử con chợt hiểu ra đó là bọn thợ săn. Bọn họ tản ra, chỉ có một anh chàng thợ săn trẻ xăm xăm đi tới hướng chú sư tử nhỏ đang núp. Chú nhỏ Gầm rướn mình lên cao hơn chút nữa, để nhìn cho rõ cái mũ đội đầu màu đỏ chói của anh chàng thợ săn trẻ. Và chú Sư Tử con chợt bật cười khi thấy anh chàng thợ săn có đôi mắt xanh thăm thẳm và thiếu mất một chiếc răng cửa. Nó gào to :

— Ê, Anh chàng thợ săn gãy răng.

— Trời đất ! Anh chàng thợ săn ngạc nhiên kêu to. Chú Sư Tử nguy hiểm, Chú Sư Tử bồm vàng, con vật khát máu, con vật ăn thịt người.

— Tôi không phải là một con Sư Tử chuyên ăn thịt người đâu, bạn ! Chú Sư Tử con trả lời bằng một giọng rất bình thản, tôi chỉ ăn thịt cỏ và trái đào mà thôi.

Chàng thợ săn hét to :

— Này, xin lỗi nhé tôi phải bắn bạn đó.

— Đừng bắn, tôi đầu hàng mà. Chú Sư Tử con vừa nói, vừa đưa hai chân trước lên khỏi đầu.

— Đừng có đùa dai bạn, thỏ đời có ai nghe nói Sư Tử mà đầu hàng bao giờ không. Là Sư Tử thì không được đầu hàng nghe bỏ. Sư Tử phải chiến đấu tới cùng. Sư Tử phải ăn thịt bọn thợ săn. Bởi vậy, tôi phải bắn bỏ, lột da của bỏ làm thảm trải nhà. Tôi sẽ trải da bỏ trước lò sưởi. Ở ngồi trên da của bỏ mà ăn trái chôm chôm vào những hôm trời đổ lạnh thì tuyệt.

— Thôi đi, ông bạn. chú Sư Tử con đáp. Đừng bắn tôi. Tôi rất sung sướng được làm tấm thảm lót trước lò sưởi nhà bạn. Tôi sẽ không bao giờ gồng mình khi bạn ngồi lên mình tôi để bạn được thấy êm ái trong trong khi thưởng thức những trái chôm chôm những hôm trời trở lạnh. Tôi thêm những trái chôm chôm.

— Ê, gi lẹ vậy bỏ ?

— Tôi lấy danh dự của tôi, một con sư tử trẻ — rất trẻ — mà thề với bạn rằng tôi chưa hề bao giờ được ném thử hương vị của trái chôm ra sao. Nhưng tôi yêu hai tiếng chôm chôm lạ kỳ. Và tôi có thể tưởng tượng được tiếng nhai tép tép của bạn, tưởng tượng được tiếng nuốt ực ngon lành của bạn. Và đó là lý do tôi đầu hàng bạn.

— Kỳ cục. Sư Tử có đầu hàng bao giờ đâu. Mà tôi cũng chưa hề nghe ai nói là Sư Tử thêm ăn trái chôm chôm. Đành vậy, tôi bắn bỏ nè.

Người thợ săn đưa cây gậy kỳ diệu lên vai.

— Tại sao vậy ? chú Sư Tử con hỏi.

— Thi tại vậy đó! Anh thợ săn ồm ờ trả lời. Và chàng ta kéo cò một tiếng «cốc» khô khan vang lên.

— Cái gì mà kêu cái «cốc» vậy cà. Con Sư Tử cười khà khà và hỏi. Ông bạn đã bắn tôi rồi đấy sao.

Bạn có thể tưởng tượng được sự hổ thẹn của anh chàng thợ săn ra sao không? Mặt anh ta bỗng đưng đỏ bừng như màu chiếc mũ của anh ta đang đội trên đầu. Anh ta ngập ngừng nói:

— Có lẽ tôi... tôi... đã quên nạp đạn. Tôi xin lỗi bỏ nhé. Hi hi... Anh chàng thợ săn cười gượng. Bỏ cho phép tôi nạp đạn một chút rồi chúng ta bắt đầu lại nhé.

— Đâu có được, bạn! Con Sư Tử đáp. Tôi không nghĩ rằng tôi bằng lòng như vậy đâu. Tôi không nghĩ rằng tôi lại có thể đứng yên để bạn bắn tôi một lần nữa. Tôi cũng không nghĩ rằng tôi còn có ý thích để được làm tấm thảm lót nền nhà cho bạn. Và cuối cùng, tôi cũng không nghĩ rằng bạn là một tay thợ săn giỏi, cho nên tôi nghĩ rằng tôi phải ăn thịt bạn mới được.

— Tại sao vậy? người thợ săn hỏi.

— Thi tại vậy đó.

Con Sư Tử vừa đáp xong đã chụp lấy chàng thợ săn nhai ngấu nghiến. Chiếc mũ đỏ rơi lăn lóc sang một bên. Sau khi đã ăn thịt người thợ săn xong, chú Sư Tử con gầm lên một tiếng và chụp lấy chiếc mũ đỏ của chàng thợ săn cho luôn vào miệng nhai tép tép. Buồn cười làm sao, chú Sư Tử con tưởng đâu sẽ được nhai một món ăn ngon lành, ngờ đâu chỉ là một miếng giẻ không hơn không kém. Rồi sau đó, chú Sư Tử con ngoạm lấy cây kỳ diệu, cố sức nghiên cho nát trong đôi hàm răng của mình. Thế nhưng, chiếc gậy sắt kỳ diệu đó chỉ làm ê răng chú ta mà thôi.

— Được rồi. Chú Sư Tử con tự bảo. Mình sẽ giữ cây gậy này như một vật kỷ niệm.

Vậy là chú Sư Tử con cắm cây súng vào giữa hai hàm răng mang về bãi cỏ hoang, nơi tụ tập của loài Sư Tử.

Lúc bấy giờ, bọn Sư Tử đã tụ tập đông đủ. Chúng vây quanh nhau và kể cho nhau nghe con nào chạy trốn nhanh nhất, con nào trốn kỹ nhất. Bãi cỏ thật là ồn ào. Khi chúng thấy chú Sư Tử con trở về với cây gậy giữa hai hàm răng, chúng vùng cả dậy. Chúng rống lên những tiếng rống đầy kinh ngạc pha lẫn thán phục. Một con Sư Tử già đi lại gần chú bé mà hỏi:

— Mày lấy được khẩu súng đó ở đâu vậy?

— Súng à? Chú Sư Tử con ngạc nhiên trả lời. Mà súng là cái gì mới được chứ?

— Tiên tổ mày. Con Sư Tử già đáp. Là cái gậy này vừa ngậm trong họng đó. Đó là thứ khí giới mà bọn thợ săn đã dùng đến để bắn vào chúng

ta. Đem cái của nợ oan gia đó mà ném xuống hố đi. Nó mà nổ đánh «ùynh» lên một tiếng, thì mày gặp Ông Bà Ông Vãi mày ngay, con ạ.

Chú Sư Tử con buồn bã tha khẩu súng đi vào bãi cỏ tranh cao quá đầu người. Qua khỏi đám cỏ tranh, nó đi đến bờ suối. Ngồi trên một phiến đá nhẵn, khẩu súng đặt trên đùi chú ta suy nghĩ mãi mà không biết bọn thợ săn đã làm cách nào cho khẩu súng nổ. Chú ta dùng răng ngoạm lấy một viên đạn rồi dùng mũi đẩy viên đạn vào nòng, rồi dùng lưỡi đóng cơ bằm lại. Thế rồi chúng ta dùng răng kéo cò, nhưng chẳng ăn thua gì. Rồi thì chú ta dùng bàn chân trước, cả bên phải lẫn bên trái, nhưng cũng chẳng ăn thua gì. Kế đến, chú ta dùng hai bàn chân sau, cả bên phải lẫn bên trái để kéo cò, nhưng cũng chẳng ăn thua gì. Sau cùng, chú sư tử con quấn chặt đuôi vào cò súng, và cố sức kéo cò. Một tiếng nổ chát chúa vang lên. Thế là tất cả họ hàng nhà sư tử giật mình, chúng nhảy vọt lên không, và cong đuôi chạy trốn chết. Chú sư tử con hoảng quá vọt la lên:

— Đừng có chạy. Chính tội bắn đó mà.

Lúc bấy giờ lũ sư tử mới dừng lại, con nào con nấy cũng nhìn lom lom vào chú sư tử con như muốn ăn tươi nuốt sống chú ta vậy. Lão sư tử già bước sát đến bên chú ta, gầm gừ nói:

— Chú mày hãy bỏ cái ý định tập bắn súng đó đi. Nếu không, thì chú mày tự bắn vào đầu chú mày trước đi cho thiên hạ nhờ.

Rồi lão bỏ đi, Cả bọn đi theo sau. Chỉ còn vắng lại tiếng chửi rủa cộc cằn, tục tĩu. Nhưng chú sư tử con không một chút giận hờn, hay buồn bực. Chú ta còn cảm thấy vui nữa là khác: Chú đã biết cách sử dụng cây súng.

Từ đó trở đi, cứ mỗi xế trưa, trong lúc đồng loại của chú sư tử con đang duỗi dài người trên bãi cỏ hoang cháy nắng mà ngủ khò, thì chú ta ngậm chặt khẩu súng giữa hai hàm răng, vượt đồi núi đi vào một thung lũng vắng. Ở đó, hết giờ này sang giờ khác, chú sư tử con tập cầm súng bằng hai chân trước.

Và cũng trong thung lũng hoang vắng đó, chú ta tập hết giờ này sang giờ khác, và cuối cùng chú ta bắn được bằng chân trước. Và dĩ nhiên là chú ta chẳng bắn trúng được cái gì cả ngoài bầu trời cao vút, xanh thăm thẳm và rộng mênh mông.

Chú ta tập hết tuần này sang tuần khác, cuối cùng chú bắn súng trúng dãy núi đá sừng sững ngay trước mặt.

Rồi thì chú ta tập hết tháng này sang tháng khác, để rồi chú ta bắn trúng được thác nước đang đổ ào ào xuống vực sâu.

Rồi sau đó, chú bắn trúng bụi cây.

Rồi sau đó, chú bắn trúng thân cây.

Rồi sau đó, chú bắn trúng quả dưa.

Rồi sau đó, chú bắn trúng quả đào, bắn trúng con ruồi đang đậu trên quả đào, bắn trúng hạt bụi dính trên cánh ruồi..

Khi hết đạn chú sư tử con lại ra núp bên bãi cỏ tranh cao quá đầu người, rình ăn thịt một vài anh thợ săn, mang thêm đạn về để tập bắn.

Thế rồi, một ngày nào đó, khi chú sư tử con từ thung lũng hoang vắng xách súng trở về sau buổi tập bắn, chú ta bỗng nghe có tiếng súng nổ vang trong giang sơn của giòng họ nhà sư tử. Đồng loại của chú lại bắt đầu một cuộc chạy trốn. Những tiếng chân chạy rầm rập. Cát bụi tung bay mịt mù. Chú gân cổ hét to :

— Ê, chạy đi đâu vậy, bà con.

Lão sư tử già đang chạy ngang qua đó gắt :

— Mi đui à. Hay điếc. Đứng đó mà hỏi. Một chập nữa thì mi sẽ gặp được ông bà ông vải của mi đó. Chạy đi, thằng dịch vật.

Chú sư tử con vùng chạy theo lão sư tử già. Chạy được một quãng, chú ta dừng lại và tự hỏi :

— O, mà tại sao mình lại chạy như vậy há.

Và chú ta ngồi xuống giữa bãi cỏ tranh cao quá đầu người mà chờ đợi. Khi bọn thợ săn đi vào trong tầm súng, chú nhỏ bóp cò.

Đoàng, Đoàng, Đoàng.

Bọn thợ săn nhìn nhau ngẩn ngơ, và trong giây phút ngẩn ngơ đó bọn chúng đã trở thành một cái đích ngon lành cho chú sư tử con bắn. Trong chốc bặt chẳng còn một tên thợ săn nào sống sót. Một chập sau, thung lũng không còn nghe tiếng súng nữa, bọn sư tử bò ra khỏi nơi ẩn núp. Và chúng ngạc nhiên làm sao khi thấy xác người nằm la liệt. Còn chú sư tử con thì đứng giữa những thân người ngổn ngang đó, miệng nở một nụ cười thật tươi khêu súng còn bốc khói. Giòng họ nhà sư tử chột hiệu việc gì đã xảy ra, chúng ôm nhau nhảy múa, hò hét, nhô cổ tung ào ào lên trời... Sau đó cả giòng họ nhà sư tử chia nhau ăn thịt bọn thợ săn, nhai luôn cả những chiếc mũ đội đầu màu đỏ chói của bọn họ nữa. Ăn xong, chúng nằm lăn trên bãi cỏ hoang cháy nắng mà ngủ khò. Miệng mồm con nào con nấy cũng dính vài sợi vải đỏ.

Còn chú sư tử nhỏ thì sao ? Dĩ nhiên là chú ta được khen ngợi vô cùng. Lão sư tử già cho rằng chú ta là một con sư tử tuy tuổi trẻ mà tài cao, thông minh nhất mực, xứng đáng để cho lão truyền lại cái ngôi trưởng lão sau khi lão đã quy tiên.

Từ đó trở đi loài sư tử sống yên lành trong giang sơn của chúng, mặc sức nô đùa trên bãi cỏ hoang cháy nắng, bơi lội ỉ ảm trong nước sông trong veo nhìn thấy đáy.

Và cũng từ đó trở đi không một gã thợ săn nào trở về nhà được một khi đã vô phúc lọt vào giang sơn của giòng họ sư tử này. Họ vừa vào đến là lập tức có tiếng súng nổ Đoàng, Đoàng, Đoàng. Hết bọn thợ săn, bọn người đi tìm mấy anh thợ săn mất tích cũng không bao giờ trở về nhà được nữa.

Trước cửa hang của mỗi con sư tử đều có trái một tấm thảm chà chân bằng da người, da của bọn thợ săn.

Giòng họ loài sư tử đang sống trong thung lũng hoang vu đó không còn thấp thỏm lo sợ nữa.

Cho đến một buổi xế chiều nọ, mưa bay lất phất. Lũ sư tử đuổi dài người trên bãi cỏ hoang ngủ ngáy khò khò. Chú sư tử con đang ở trong thung lũng vắng tập bắn. Nó tập siết cò bằng răng, bằng ngón chân, bằng cái chỏ. Bắn sau lưng, bắn bên hông, bắn không cần nhắm... bắn đâu trúng đó.

Trong khi đó, một gã đàn ông lạ mặt đi vào giang sơn của loài sư tử. Gã đội mũ cao, mặt áo vét màu xám nhạt, tay mang đồng hồ vàng, đi giày cao cổ thật bóng. Bộ râu mép của gã vênh lên một cách khôi hài, vừa đi gã vừa quơ cây gậy đầu bịt bằng vàng trong không khí. Rõ ràng là người đàn ông này không phải là một người chuyên môn đi rừng, nên lão ta không ngần ngại dẫm lên những cành cây khô rơi rụng bừa bãi trên lối đi. Đã vậy miệng lão ta cứ luôn mồm hát bài «Anh Đến Thăm Em Một Chiều Mưa» nữa. Đôi khi lão ngừng hát để kêu lên «Ồ, sao mà hôm nay trời nóng quá vậy nè». Tuy nhiên những tiếng động do gã đàn ông gây nên cũng không làm cho lũ sư tử giật mình chút nào cả. Bọn đó có tiếng là nặng tai mà. Có lẽ lỗ tai của chúng chưa bao giờ được lấy ráy, dù mỗi lần lấy tai chỉ tốn có 20đ thôi. Thật là tức cười. Bọn cứ tưởng tượng rằng có một chú sư tử nào đó cầm 20đ trong tay lững thững đi tới một tiệm hớt tóc nào đó bảo bác Phó cạo lấy ráy tai cho hấn ta, thì chắc bác thợ cạo cũng phải chấp tay xá lia xá lia mà mời ngài đi chỗ khác cho.

Tại đã vậy, còn mắt của chúng nữa chớ. Thật ra mắt của mấy chàng sư tử rất tốt, nhưng chỉ tốt vào ban đêm mà thôi. Còn ban ngày thì gần như quang mờng vậy đó. Chắc là tại chúng không mang kính. Nhưng trong chúng ta đã có ai thấy một chú sư tử mang kính chưa nhỉ ?

Vậy thì lũ sư tử vẫn ngủ ngáy khò khò. Cho đến lúc bọn chúng thấy được gã đàn ông rồi, thì gã đã ở gần bọn chúng lắm rồi. Không buồn ngồi đây, con sư tử già rống thật to gọi chú sư tử con :

— Chú bé, chiều nay mình có món ăn ăn rồi. Về hạ thằng cha này đi. Mấy bữa ráy ta lạt miệng quá.

Nói xong, lão ta há miệng thật to, ngáp một cái tướng đến tẹo cả quai hàm, rồi lại nhắm mắt lăn ra ngủ, ngáy khò khò.

Trong thung lũng, nghe lão sư tử già gọi, chú sư tử con xách súng hang qua đường tắt chạy về nhanh như gió. Vừa chạy vừa nghĩ :

— Minh biểu diễn một thế bắn mới cho thằng cha này phục lăn chơi.

Đến nơi, đứng trước gã đàn ông, chú sư tử con chổng đầu xuống đất, tay mặt kẹp súng, ngón tay để vào cò, tay trái và hai chân ngoặc ra sau lưng, chú sư tử con nói :

— Để tôi bắn bay cái mũ đội đầu của bạn trước đã nhé.
Và Đoàng một cái, chiếc mũ của người lạ mặt bay vút đi theo tiếng súng nổ.

— Bây giờ tới lượt cây gậy nhé. Chú sư tử con nói tiếp.

Gã đàn ông lạ mặt la to :

— Thôi đủ rồi. Tôi biết tài của bạn rồi. Đừng biểu diễn nữa. Tôi biết bạn bắn giỏi rồi. Đừng bắn tôi.

— Tại sao lại không? Chú sư tử con hỏi.

— Vì tôi không phải là thợ săn. Tôi là chủ gánh xiếc. Tôi tới đây để mời bạn gia nhập vào gánh xiếc của tôi.

— Xiếc à! Mà xiếc là cái gì? Thôi đi cụ. Đừng có dụ khị rồi bắt tôi về mà nhốt trong cũi. Chật chội thì mờ.

— Ai nói là bồ sẽ bị nhốt trong cũi đó. Bồ sẽ được tự do. Tôi bảo đảm. Tôi xin thề với danh dự của một ông chủ gánh xiếc. Bồ thông minh quá trời đi mà. Ai mà xí gạt bồ được. Về với tôi, bồ sẽ là diễn viên chính của đoàn. Bồ bắn giỏi một cây xanh dờn.

— Dĩ nhiên. Chú sư tử con trả lời. Tôi là một tay súng siêu đẳng mà, bạn. Tôi bắn số dzách. Này, bạn xem đây.

Nói xong con sư tử con kẹp súng vào nách, chĩa thẳng vào ngực lão chủ gánh xiếc. Lão ta vội xua tay lia lia nói :

— Thôi thôi, cho tôi xin. Tôi biết bồ bắn giỏi thì mờ. Chính vì vậy mà tôi thấy bồ phải sống cho cân xứng với cái tài hiếm có của bồ. Bồ phải có thật nhiều tiền. Bồ phải nổi danh trên khắp thế giới. Bồ phải có một thực đơn thật đặc biệt để nuôi dưỡng cơ thể của bồ. Bồ phải mặc áo lụa, đi giày màu vàng, hút xì gà thượng hảo hạng, thứ xì gà chính cống từ cái xứ của anh râu xồm Fidel Castro đó mà. Ồ, còn nhiều thứ nữa. Bồ đi theo tôi đi. Vì chỉ có tôi mới đem đến cho bồ giàu sang, danh vọng... Tui mà, bồ.

— Cũng được. Chú sư tử ngàn năm có vẻ xiêu lòng. Nhưng với điều kiện là tôi phải được ăn một trái chôm chôm.

— Một trái thôi à? Lão chủ gánh xiếc vừa nói vừa trợn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên. Bồ phải ăn hàng triệu cái ấy chứ lì. Bồ sẽ có chôm chôm buổi sáng chôm chôm buổi trưa, chôm chôm buổi tối chôm chôm... lúc nào cũng có chôm chôm.

— Có chắc không đấy! Con sư tử hỏi lại bằng giọng nghi ngờ.

Lão chủ gánh xiếc quơ đầu gậy trong không khí và nói :

— 100 phần 100. Chôm chôm muôn năm. Bạn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Bồ sẽ có một cái nệm nhồi lá chôm chôm khô để nằm cho êm. Trước giờ trình diễn, bồ sẽ uống nước cốt vắt từ trái chôm chôm ra. Khi trình diễn, bồ sẽ rửa mặt bằng nước lá chôm chôm. Tất cả đều chôm chôm.

Rồi nhai theo giọng một bản nhạc Trung Hoa lão chủ gánh xiếc hát :

Chôm chôm á cái lì chôm chôm

Cái đầu chôm bôm,

Cái lưng lom khom.

Tôm tốm tốm...

Chú sư tử con ôm bụng lăn ra đất mà cười. Sau cơn cười, chú ta khen :

— Hay đó chứ.

— Dĩ nhiên. Tui mà bồ. Nào, súng cầm tay bạn vào lấy áo choàng mà đi với tôi.

Con sư tử thở ra :

— Tôi không có áo choàng.

Ông chủ gánh xiếc ngạc nhiên hỏi :

— Tệ đến vậy à. Phải có một mảnh áo che thân chứ. Thôi bỏ đừng lo. Về với tôi bồ sẽ có. Bồ vào lấy bàn chải đánh răng đi.

— Tôi không có bàn chải đánh răng.

— Lại cũng không có nữa sao. Vị nha sĩ của bồ không bảo cho bồ biết sự cần thiết của một cái bàn chải đánh răng sao.

— Tôi cũng không có một vị nha sĩ nào cả.

Ông chủ gánh xiếc đưa hai tay lên trời tỏ vẻ thất vọng :

— Trời đất. Vậy là quá lắm rồi đó, rồi tôi sẽ lo cho bồ có đủ hết. Bạn bằng lòng đi với tôi chứ.

— Thi đi. Tôi đi với bạn vì bạn muốn thế.

Lão chủ gánh xiếc nhảy phóc lên ngồi chững chạc trên lưng con sư tử. Cả hai bắt đầu rời khỏi bãi cỏ hoang cháy nắng, rời khỏi vùng cỏ tranh cao quá đầu người, rời khỏi thung lũng hoang vu ngập tiếng chim kêu.

— Về chuyện trái chôm chôm đó, bạn có chắc như lời bạn nói với tôi không. Con sư tử vừa đi vừa hỏi.

— Như đinh đóng cột.

Lão chủ gánh xiếc trả lời, một lát sau, lão lại hỏi chú sư tử :

— Chút nữa thì quên. Bồ tên gì há.

Chú sư tử con dừng lại ngạc nhiên.

— Tên. Tôi có tên gì đâu, ông sư tử già gọi tôi là thằng ranh con, lũ bạn bè gọi là thằng Găm. Ồ. Mà quan hệ gì đâu.

Lão chủ gánh xiếc nhảy xuống đất trợn mắt bảo :

— Quan hệ lắm chứ sao không. Nào, để tôi đặt cho bồ một cái tên thật đẹp.

Chú sư tử vui mừng rú lên một một tiếng vang trời. Lão chủ gánh xiếc vội vàng bịt chặt tai lão lại cho đến khi thấy miệng con sư tử không còn há ra nữa lão mới dám bỏ ra. Lúc bấy giờ nắng chiều chiếu chênh chếch. Bộ lông bôm màu vàng của chú sư tử con óng ánh dưới ánh nắng chiều gay

gắt. Vốn là một tay ghiền hạng nặng tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung, lão ta bỗng nghĩ đến một nhân vật mang tên Tạ Tốn có bộ tóc dài rối rắm và cháy vàng bởi nắng đang đứng trên một mỏm đá cao rú lên một tiếng rú dài làm rung chuyển cả cái không khí yên tĩnh của miền Bằng Đảo hoang vu. Thế cho nên lão vỗ hai tay vào đùi, hét to :

— Có rồi. KIM MAO SU VƯƠNG. Tên của bồ đó. Hay ác. Và gánh xiệc sẽ mang tên gánh xiệc Đồ Long.

— Gánh xiệc Đồ Long ? Và tôi tên là Kim Mao Sư Vương ? Chú sư tử con hỏi lão chủ gánh xiếc bằng giọng ngờ ngẩn.

Say sưa với ý nghĩ của mình lão vung tay đáp nhanh :

— Chớ sao ! KIM MAO SU VƯƠNG. Chỉ có cái tên đó mới diễn tả được hết cái oai danh của bồ.

Cả hai lại tiếp tục lên đường, bỏ lại sau lưng vùng thung lũng hoang vu, bỏ lại sau lưng bãi cỏ hoang cháy nắng, vùng cỏ tranh cao quá đầu người, và lũ sư tử ngày ngày duỗi dài mình nằm ngủ dưới ánh mặt trời chói chang của vùng nhiệt đới.

Nhiều ngày sau, cả hai đi tới một miền đô thị. Tất cả điều khác lạ với chú sư tử con xưa nay chỉ quen sống trong thung lũng hoang vu. Chú ta thấy không biết cơ man nào là người ngựa. Có những con vật to hơn cả con trâu nước có mang theo người ở bên trong, chạy vụt qua rất nhanh. Chú sư tử con đứng ngẩn người nhìn không chớp mắt. Nó không dám bước tới, cũng không dám thụt lùi. Không hiểu nghĩ sao, nó bỗng hỏi lão chủ gánh xiếc :

— Tôi đây mình đã có chôm chôm chưa ?

— Có mạnh đi chớ. Lão chủ đáp. Mình tới nơi rồi đó, Kim Mao Sư Vương. Ta sẽ có tất cả trong gánh xiếc Đồ Long.

— Cái gì là gánh xiếc Đồ Long ?

— Thi là gánh xiếc của tôi đó.

— Còn Kim Mao Sư Vương là cái gì ?

— Thi là tên của bồ đó.

— Nhưng ở trong thung thũng người ta vẫn gọi tôi là thằng Gặm kia mà.

— Hãy quên cái tên vô duyên đó đi. Bi giờ bồ là Kim Mao Sư Vương, là Kim Mao Sư Vương, bồ đã nghe rõ chưa ?

Chú sư tử con chùng sợ quên lầm nhằm đọc lại :

— Kim Mao Sư Vương. Kim Mao Sư Vương.

Ngay buổi chiều hôm sau đó, đoàn xiếc Đồ Long bắt đầu ra mắt khán giả. Trước giờ trình diễn, họ đi một vòng quanh phố. Kim Mao Sư Vương, bắt đầu từ lúc này ta hãy gọi chú sư tử con bằng cái tên đó, ngồi chễm chệ trên một chiếc xe hơi mui trần, chân trái trước cầm khẩu súng của hắn. Một chú khỉ ngồi trên xe đạp lái theo sau. Chú voi con, voi ngậm chiếc chuông đi trước, cái chuông lắc lư theo nhịp phát ra những tiếng loong coong. Hai

chú gấu đen như mực kéo chẳng tấm biểu ngữ bằng vải đi theo sau chú voi. Tấm biểu ngữ viết: GÁNH XIẾC ĐỒ LONG VỚI DANH TÀI KIM MAO SU VƯƠNG VÀ NHIỀU TÀI TỬ KHÁC. Dàn nhạc đi sau chót với anh hề, một chàng kỳ mã tay luôn luôn tung bắt mấy trái cầu màu. Còn nhiều người nữa mà Kim Mao Sư Vương nhà ta không biết hết. Tiếng kèn đồng vang rền. Tiếng trống thùng thùng. Tiếng thanh la xèng xèng. Tất cả những thứ tiếng hỗn tạp đó pha lẫn với tiếng reo hò của đám trẻ con tháp tùng làm cho Kim Mao Sư Vương nhà ta điếc cả tai. Lão chủ gánh xiếc cùng ngồi với Kim Mao Sư Vương, và lão, ta cười toe toét vẫy chào thiên hạ luôn tay. Thỉnh thoảng theo lệnh của lão Kim Mao Sư Vương nâng súng lên bắn tung một cái lon thiếc mà lão ta vừa ném lên không. Kim Mao Sư Vương nhà ta bắn nhanh như điện làm cho mọi người có mặt ở đó hoan hô rầm trời. Bắt chước lão chủ gánh xiếc, Kim Mao Sư Vương cũng ngoáy đuôi chào mừng, nhếch nhếch cái mép để cho bộ râu mép lúc lắc, hoặc nhẩn còi xe hơi pin pin. Những hành động đó lại được người ta cổ vũ ầm ĩ, vỗ tay ào ào và tung hoa giấy lia lia lên xe. Quá thích chí, Kim Mao Sư Vương tấp lia tấp lia trong không để đón cho được những hoa giấy đó mà nhai ngấu nghiến trong miệng.

Hết một vòng diễn quanh thành phố, cả gánh xiếc trở về rạp. Khán giả đông nghẹt. Bỗng có tiếng chuông rung leng keng. Mọi tiếng cười nói tự nhiên dứt hẳn. Lão chủ gánh xiếc bước ra sân trò dờ chiếc nón cao nghệu của lão ra khỏi đầu mà cầm ở tay, lão quay một vòng cúi đầu chào khán giả. Tiếng vỗ tay như bập rang. Đợi cho tiếng vỗ tay dịu xuống dần lão ta mới hắng giọng mà nói :

— Thưa quý ông, quý bà, quý cô, quý cậu. Lần đầu tiên gánh xiếc Đồ Long của chúng tôi trình diễn tại đây. Tài nghệ chúng tôi ra sao, chỉ có quý vị mới có quyền thẩm định giá trị. Tuy nhiên, ở đây, xin quý vị cho phép được giới thiệu một nhân vật rất mới sẽ trình diễn một trò rất hấp dẫn mà tôi tin chắc rằng chưa có một gánh xiếc nào trên thế giới có. Nhân vật đó là Kim Mao Sư Vương.

Kim Mao Sư Vương là ai ? Nhân vật ấy sẽ ra đây trình diện quý vị ngay. Đây, KIM MAO SU VƯƠNG.

Một tiếng rầm vang lên. Đó là tiếng súng nổ trợn lắn tiếng trống, tiếng thanh la, tiếng kèn đồng cùng với các nhạc cụ khác vừa trỗi lên. Kim Mao Sư Vương xuất hiện dưới ánh đèn sáng chói, khoác áo ngoài màu trắng có đính một viên kim cương lóng lánh, một cái mũ cao bồi mới tinh màu vàng đội trên đầu, một khẩu súng lục bằng bạc nằm gọn trong bao da, những viên đạn nhỏ bằng vàng lấp lánh chung quanh thắt lưng đeo súng. Kim Mao Sư Vương đưa chân trước chào mọi người. Một khẩu súng săn từ hội trường ném ra, Kim Mao Sư Vương nhào người với tay bắt dính lấy và Đoàng, Đoàng, Đoàng... Kim Mao Sư Vương nhà ta bắn liền. Những chiếc bong bóng màu treo quanh rạp đứt dây lơ lững bay lên trời. Khán giả rồ tay rầm rập. Tiếng vỗ tay chưa dứt, Kim Mao Sư Vương đã xoay người trở lại bắn bay sáu quả bóng bàn đặt trên miệng sáu cái chai để cách đó độ 10 thước. Kim

Mao Sư Vương hừng chí yêu cầu mọi người đưa danh thiếp của mình lên quá đầu. Rồi hắn ta biểu diễn thể bắn chông đầu xuống đất, bắn thủng 103 tấm danh thiếp của đám khán giả đưa lên. (Trong rạp có vào khoảng hơn 5.000 người, nhưng chỉ có 103 người có đủ can đảm chơi cái trò lạnh xương sống ấy mà thôi). Kim Mao Sư Vương lại khom người xuống lòn súng vào giữa hai chân sau mà bắn, lòn súng xuống nách mà bắn, vừa lòn tròn vừa bắn, ấy vậy mà không một viên đạn nào chệch ra ngoài mục tiêu cả.

Sau giờ trình diễn, Kim Mao Sư Vương mệt phờ cả râu. Trong giờ nghỉ ngơi, Kim Mao Sư Vương được thưởng thức trái chôm chôm đầu tiên trong đời sư tử của hắn. Và dĩ nhiên là Kim Mao Sư Vương nhà ta cảm thấy hương vị trái chôm chôm thật đáng yêu.

Từ đấy, bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu hương vị chôm chôm cũng bao quanh Kim Mao Sư Vương. Ngủ trên giường có nệm nhồi bằng lá chôm chôm phơi khô, rửa mặt với nước nấu bằng lá chôm chôm, ăn cháo sáng có chôm chôm, ăn cơm trưa có chôm chôm, cơm chiều có chôm chôm, uống nước giải khát chôm chôm, bất cứ lúc nào cũng chôm chôm và chôm chôm.

Rồi kể từ đấy Kim Mao Sư Vương được lão chủ gánh xiếc mang đi từ đô thị này qua đô thị khác, từ Hoa thiêu Đốn sang Cựu Kim Sơn, từ Luân Đôn sang Ba Lê, từ Đài Bắc sang Hương Cảng, từ Hán Thành sang khắp nơi trên thế giới.

Dĩ nhiên là Kim Mao Sư Vương là kẻ sung sướng nhất trần gian. Đi tới đâu hắn cũng được người ta kuen tặng nồng nhiệt.

Và dĩ nhiên là cũng từ đấy Kim Mao Sư Vương học được rất nhiều điều mới lạ. Hắn phải học ký tên, bởi khán giả ái mộ muốn có một chữ ký của hắn. Không những thế, họ còn muốn Kim Mao Sư Vương nhà ta không những chỉ ký tên bằng tay phải mà thôi, mà họ còn đòi hắn phải ký tên bằng tay trái, bằng chân phải lẫn chân trái, bằng đuôi, bằng lưỡi nữa kia. Dĩ nhiên là hắn ta đáp ứng cái sự đòi hỏi kỳ cục của khán giả. Cho nên anh chàng phải học ký tên. Nhưng dù sao hắn ta cũng chỉ là một con sư tử, và dù cho con sư tử đó là Kim Mao Sư Vương đi nữa thì hắn ta cũng chỉ có thể ký tên bằng tay mặt của hắn mà thôi. Rồi Kim Mao Sư Vương phải tập ngồi vào bàn với đôi cùi chỏ chống lên mặt bàn. Hắn phải hớt tóc, phải vuốt hàng ria mép cho vênh lên bằng sáp ong. Hắn phải mặc đồ lớn màu sậm. phải thắt cà vạt. Hắn còn phải tập giữ cho đuôi luôn luôn cong lên, nhưng cũng có đôi khi hắn quên mất, bỏ đuôi lòi ra ngoài quần.

Rồi chú ta tập nhảy đề khi dự những buổi dạ vũ, chú có thể nhảy với những thiếu nữ đẹp ái mộ chú.

Cùng với thời gian đi qua, tên tuổi Kim Mao Sư Vương càng ngày càng vang dội. Hình ảnh của chú ta được trưng lên ở các nhật báo, tuần báo hay nguyệt san, bán nguyệt san.

Và càng ngày Kim Mao Sư Vương càng ra sức tập tành để sống giống hệt như một con người.

Chú ta bắt đầu chơi gôn, đánh tờ nit, bơi lội.

Rồi chúng ta tập vẽ nữa. (Nhưng mà Kim Mao Sư Vương nhà ta có vẽ được không và có vẽ đẹp không lại là một chuyện khác, phải không các bạn?)

Rồi chú ta tập trượt tuyết.

Rồi chú ta tập đi xe đạp nữa.

Rồi chú ta tập hát, tập đánh đàn ghi ta.

Thỉnh thoảng Kim Mao Sư Vương nhà ta cũng rú lên những tiếng hú vang trời, tiếng hú của một con sư tử, trong những lúc chú ta buồn hay những lúc chú ta được khán giả yêu cầu.

Rồi chú ta lại tập viết hồi ký nữa chớ. Và Hồi Ký của chú ta được người ta giành nhau mà mua. Ấy thế là Kim Mao Sư Vương nhà ta đã trở thành một nhà văn.

Kim Mao Sư Vương có một thợ may riêng. Và chú ta đã trở thành một tiêu đề đề cho mấy anh thợ may quảng cáo: Ở đây, Kim Mao Sư Vương đã tới may.

Và nếu có một ngày nào đó, có ai gọi điện thoại tới tư thất của Kim Mao Sư Vương, thì ta sẽ nghe đầu giây bên kia có tiếng trong trẻo của một người con gái trả lời: Xin lỗi, Kim Mao Sư Vương mắc bận, không thể tiếp chuyện được. Xin hẹn đến ngày mai.

Tới đây, ta có quyền nghĩ rằng Kim Mao Sư Vương đã sanh nhằm một giờ tốt.

Một hôm lão chủ gánh xiếc tới thăm Kim Mao Sư Vương. Trong nhà bày biện cực kỳ sang trọng, và hình ảnh hai chữ chôm chôm được thể hiện một cách hết sức rõ ràng trong tư thất của hắn: Tủ lạnh đầy những trái chôm chôm, đầy những chai nước cốt vắt từ trái chôm chôm ra. Nệm ghế và nệm giường được nhồi bằng bằng lá chôm chôm phơi khô. Cả đến những bức màn cửa cũng được cắt theo hình những chiếc lá chôm chôm.

Nhưng trong cảnh giàu sang ngút người đó, chú Kim Mao Sư Vương đang ngồi im lặng trong chiếc ghế bành bọc nỉ đỏ, hắn ngồi đó mà khóc nỉ non, giọt lệ ngấn dài.

Nhệ đặt tay lên vai Kim Mao Sư Vương, lão chủ gánh xiếc trầm giọng xuống mà hỏi:

— Sao vậy bồ. Bồ có dư dả tiền bạc, danh vọng cao ngút mây xanh, bồ có đến những 7 chiếc xe hơi loại mới nhất. Bồ được mấy tỉ con người trên khắp hoàn cầu ái mộ, và bồ là cây súng cừ nhất trong thế giới này, như vậy chưa đủ để bồ vui sao. Tại sao bồ lại khóc? Bồ đã có tất cả rồi mà.

— Tất cả đều là vô nghĩa. Kim Mao Sư Vương trả lời trong tiếng tức tưởi. Những giọt nước mắt của Kim Mao Sư Vương chảy dài theo sóng mũi và rơi boong boong xuống tấm thảm lót chân bằng vàng sợi dệt thành. Tôi đã chán ngấy tiền bạc và quần áo.

Tôi đã chán ngấy những bữa ăn thịnh soạn đầy mỡ và mỡ

Tôi đã chán ngấy những buổi tiếp tân nực nồng mùi son phấn, những buổi dạ vũ với điệu nhảy Cha Cha Cha cuồng loạn.

Tôi đã chán ngấy những điều thuốc xì gà chánh cống Cuba.

Tôi đã chán tất cả.

Tôi muốn làm một cái gì mới, nhưng không có cái gì mới cả.

Và Kim Mao Sư Vương lại khóc. Lão chủ gánh xiệc hỏi :

— Bờ đã thử dùng thêm một ít trái chôm chôm để giữ thành bằng cho tinh thần chưa ?

Chú sư tử trẻ hét lớn :

— Chôm chôm, lúc nào cũng chỉ biết có chôm chôm. Tính cho đến ngày nay tôi đã ăn hết đúng 23.241.562 trái chôm chôm rồi đó. Tôi ngán tới cổ rồi. Tôi muốn có một cái gì mới kia.

Nói xong Kim Mao Sư Vương lại gục đầu xuống mà khóc thêm.

— Thôi, tôi biết rồi. Lão chủ gánh xiệc vừa nói vừa cười. Bờ đừng có khóc nữa mà hao mòn long thề. Bờ đã đến tuổi rồi. Bờ cần phải có đôi bạn. Cần phải có một Kim Mao Sư Hậu.

— Cái gì vậy ? Cái gì là đôi bạn ? Cái gì là Kim Mao Sư Hậu ?

Kim Mao Sư Vương vừa hỏi vừa nức, và những giọt nước mắt to và tròn lại tiếp tục nhảy dài xuống gò má.

— Đi săn. Lão chủ gánh xiệc nói. Chúng ta sẽ đi Phi Châu để tìm cho bờ một Kim Mao Sư Hậu. Còn Kim Mao Sư Hậu là cái gì, thì đó là một chuyện bí mật, chỉ có thể tiết lộ vào phút chót. Nói trước mất hay.

Thế là hành lý của Kim Mao Sư Vương được chất lên xe, và Kim Mao Sư Vương ra đi với một đoàn thợ săn.

Khi đã đến Phi Châu, cả bọn đội lên đầu chiếc mũ săn đồ chơi, mang vào chân những đôi giày cao cổ bóng loáng. Cả bọn xách súng đi vào rừng. Không biết ma đưa lối quỷ dẫn đường hay sao ấy, mà Kim Mao Sư Vương và bọn tùy tùng lại đi vào trong thung lũng vắng vẻ có bãi cỏ hoang cháy nắng, có đám cỏ tranh cao quá đầu người, nơi mà ngày xưa Kim Mao Sư Vương đã từng sống, đã từng nô đùa với lũ sư tử bạn bè của hắn.

Thế rồi tiếng súng nổ vang. Một vài mạng sư tử ngã xuống. Kim Mao Sư Vương chưa vội bắn, xách súng đánh một vòng quanh bãi cỏ tranh cao quá đầu người. Bỗng lão sư tử già, thật già, đi lại gần Kim Mao Sư Vương. Hắn nâng súng lên vai, định kéo có, nhưng lão sư tử già đã nói : Khoan đã đừng bắn tôi.

Rồi lão bước tới gần hơn chút nữa, nhìn trân trối vào Kim Mao Sư Vương và nói :

— Hình như tôi đã có gặp anh ở đâu rồi.

— Có lẽ ông lầm. Hoặc là tôi không nhớ. Kim Mao Sư Vương đáp. Mà có quan hệ gì đâu.

Con sư tử già lại nhìn vào Kim Mao Sư Vương, rồi gật gù đáp :

— Thôi, cũng được. Nhưng anh cho tôi hỏi anh điều này : Tại sao anh lại bắn giết chúng tôi.

Kim Mao Sư Vương hãnh diện đáp :

— Vì bạn ông là sư tử, và vì chúng tôi là thợ săn, chỉ giản dị có vậy thôi.

— Lão, lão sư tử già nạt ngang. Anh không phải là thợ săn. Anh chỉ là một con sư tử như tôi thôi. Anh nhìn lại mà coi, cái đuôi sư tử của anh đã lòi ra ngoài kia kia. Anh đã quên dĩ vãng. Nhưng tôi, thì tôi không quên đâu. Anh chính là thằng Găm. Mày đã chối bỏ nguồn gốc. Mày có biết ai đã dạy cho mày săn mồi không ! Ai đã dạy cho mày để mày trở thành một con sư tử, để rồi ngày nay chính mày lại cầm súng bắn vào đồng loại của mày. Mày đã quên rằng dưới lớp áo quần của người mà mày đang mặc đó, thì chính trái tim của mày, giòng máu của mày, óc não của mày cũng chỉ là trái tim, giòng máu và óc não của một con sư tử, một con vật. Dù là mặc quần áo, giày, mũ của con người, người ta cũng chỉ xem mày là một con vật, một con vật để dạy, và người ta chỉ nuôi nấng tưng tiu mày như một thằng hề, một con vật chuyên làm trò cười cho thiên hạ xem, giúp thiên hạ giải sầu. Mày đã hiểu chưa ?

Kim Mao Sư Vương buồn bã cúi đầu thổ dài. Từ ngày trở về đô thị với lão chủ gánh xiệc, chưa bao giờ Kim Mao Sư Vương bị mắng nhiếc một cách phũ phàng như vậy. Hắn lầm bầm một mình :

— Vậy mà mình đã quên mất cả rồi.

Bọn thợ săn gọi to :

— Gì vậy Kim Mao Sư Vương. Đừng thêm nói chuyện với lũ sư tử thối tha đó làm gì. Hãy bắn chết chúng đi.

— Mày đã nghe rõ chưa ? Lão sư tử già nói khích. Nó gọi là Lũ Sư Tử Thối Tha đó, trong khi nó biết thừa đi là mày cũng chỉ là một con sư tử như tao. Một con sư tử mặc quần áo người. Đừng có nghe lời bọn ngu xuẩn đó mà cầm súng bắn vào đồng loại mình. Hãy quay về với giòng họ của mình. Hãy bắn giết cho hết lũ người nham hiểm đó, và trở về với thung lũng quê hương của chúng ta. Chúng ta sẽ đuổi dài người ra mà ngủ dưới ánh mặt trời, chúng ta sẽ cùng nhau đuổi bắt lũ thỏ non mà nhai rau rầu, cùng nhau bơi lội tự do dưới nước sông trong suốt như gương. Đời sống của chúng ta bình thản và tươi đẹp biết bao.

— Đuổi bắt lũ thỏ non ? Ồ, tôi nhớ ra rồi ! Kim Mao Sư Vương nói .

— Đừng nghe lời con sư tử già đó, Kim Mao Sư Vương. Bọn thợ săn gào to. Bạn cũng là người như chúng tôi. Hãy giúp chúng tôi hạ cho hết lũ sư tử to đầu mà dại đó đi. Xong xuôi, chúng ta trở về Hoa Thịnh Đốn nhậu một bữa Whisky cho đã đời, rồi rủ nhau đi đánh vũ cầu.

— Vũ cầu ? À, tôi nhớ ra rồi. Kim Mao sư vương lại nói.

— Nhớ ra rồi à ? Thì sao không hạ lũ sư tử đi. Anh là người như bọn tôi chớ không khác gì hết đâu. Hạ chúng nó đi, nếu không thì bắt buộc tôi phải hạ anh. Bọn thợ săn nói như vậy.

—Gầm ỏi ! Lão Sư Tử già nói bằng một giọng âu yếm nhất. Mà đã quên mất nguồn gốc của mày rồi phải không ? Mày là sư tử. Một con sư tử khôn ngoan nhất trong loài sư tử. Mày hãy hạ bọn thợ săn đó đi. Lũ thợ săn ác ôn. Nếu không thì buộc lòng tao phải quên tình đồng loại Chính tao, tao sẽ hạ mày trước hết. Hãy suy xét lại đi.

— Hãy suy xét lại đi, Kim Mao Sư Vương Anh chàng thợ săn nói.

Bọn thợ săn hòa theo hét to :

— Hãy suy xét lại đi, Kim Mao Sư Vương.

Ô, thật tội nghiệp cho Kim Mao Sư Vương nhà ta. Hấn vò đầu. và nét mặt hấn buồn hơn bao giờ hết. Rồi bằng một giọng yếu ớt buồn thảm anh chàng Kim Mao Sư Vương nói :

— Tất cả hãy im đi. Tôi không muốn giết bất cứ một con sư tử nào hết, và dĩ nhiên là tôi cũng không muốn giết bất cứ một anh thợ săn nào hết. Tôi không muốn ở trong cái thung lũng hoang vu này để ngày đuổi bắt lũ thỏ non mà ăn thịt. Và dĩ nhiên là tôi cũng không muốn trở về đô thị ồn ào để ngày ngày nhậu nhẹt Whisky. Tôi không muốn đùa rồn trong đám cỏ tranh cao quá đầu người này, cũng lại càng không muốn đi đánh võ cầu vớ mấy chú thợ săn. Tôi nghĩ rằng tôi không thích hợp cả trong thế giới loài người lẫn trong thế giới loài sư tử. Tôi chợt nghĩ ra rằng tôi không thích hợp với bất cứ một nơi nào cả.

Kim Mao Sư Vương lắc đầu thất vọng. Nó vắt cây súng xuống đất, lột luôn cả chiếc mũ săn màu đỏ đang đội trên đầu bỏ xuống đất, nó đứng nhìn quang cảnh chung quanh, nước mắt lưng tròng.

Rồi nó bỏ đi, lưng thưng đi qua những đồi núi chập chùng bỏ lại sau lưng những thợ săn, những sư tử.

Nó đi, đi mãi. Nó cố đi cho thật xa để không còn nghe vắng lại tiếng thét hãi hùng của bọn thợ săn bị lũ sư tử vồ lấy nhai gấu nghiền. Nó cố đi thật xa để không còn nghe được tiếng súng nổ đi đùng của bọn thợ săn đang giết hại lũ sư tử.

Nó không biết nó phải đi tới đâu bây giờ, nhưng nó biết rõ nó cần phải đi, đi cho thật xa, càng xa càng hay.

Mặt trời bắt đầu đi xuống sau những đồi núi chập chùng. Vùng cỏ tranh cao ngút đầu người chỉ còn thấp thoáng vài tia nắng cuối cùng. Mưa bụi bắt đầu bay bay xuống vùng thung lũng hoang vu. Và Kim Mao Sư Vương vẫn bước đi một mình, vượt qua những đồi núi chập chùng, những thung lũng tiêu điều cháy nắng, những bãi cỏ hoang vu.

Đâu đây một tiếng chim lạc lững gọi đàn.